

СИДНИ ШЕЛДЪН НАСЪН И НАЯВЕ

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1998

chitanka.info

*На двамата Лари: Лари Хюз и Лари Кишбаум —
моите литературни шерпи.*

КНИГА ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Някой я следеше. Беше чела за преследвачи, но те принадлежаха на друг свят, в който цареше насилието. Нямаше представа кой може да е, кой би искал да я нарани. Отчаяно се опитваше да не изпада в паника, но в последно време имаше ужасни кошмари и всяка сутрин се будеше с чувството, че е обречена. „Навярно всичко е само плод на въображението ми — помисли си Ашли Патерсън. — Прекалено много работя. Имам нужда от почивка.“

Тя се обърна към огледалото. От него я гледаше около трийсетгодишна жена, елегантно облечена, с патрициански черти, стройна фигура и интелигентни, разтревожени кафяви очи. От нея се излъчваше кротко изящество, фин чар. Тъмната ѝ коса меко падаше върху раменете. „Не мога да понасям вида си — каза си. — Прекалено съм мършава. Трябва да се храня по-добре.“ Отиде в кухнята и започна да си приготвя закуска, като се опитваше да забрави за страшното нещо, което се случваше, и да се съсредоточи върху пухкавия омлет. Включи кафеварката и постави филийка в тостера. След десет минути всичко бе готово. Ашли отнесе подноса на масата, седна, взе вилицата, порови в чинията, после отчаяно поклати глава. Нямаше апетит.

„Така повече не може да продължава — ядосано си помисли. — Който и да е той, няма да му позволя да ми причинява това. Няма.“

Погледна часовника. Вече трябваше да тръгва за работа. Огледа познатото си жилище, сякаш се мъчеше да намери в него някакво успокоение. Апартаментът ѝ бе приятно мебелиран и се намираше на третия етаж в сграда на „Виа Камино Корт.“ Състоеше се от дневна, спалня, кабинет, баня, кухня и стая за гости. От три години живееше в Кюпъртино, Калифорния. Допреди две седмици Ашли беше смятала дома си за уютно гнезденце, истински рай. Но сега се бе превърнал в крепост, в място, където никой не можеше да проникне и да я нарани. Отиде до входната врата и провери ключалката. „Още утре ще поръчам да ми поставят резе“ — помисли си. Угаси осветлението навсякъде, заключи вратата и се спусна с асансьора до подземния гараж.

Гаражът пустееше. Колата ѝ беше само на шест метра от асансьора. Предпазливо се огледа, после изтича, бързо се качи в колата и заключи вратата. Сърцето ѝ силно биеше. Насочи се към центъра на града под мрачното, злокобно небе. Метеоролозите прогнозираха дъжд. „Но няма да завали — каза си Ашли. — Слънцето ще изгрее. Ще сключа сделка с теб, Господи. Ако не завали, това ще означава, че всичко е само плод на въображението ми.“

Десет минути по-късно Ашли Патерсън пътуваше по централните улици на Кюпъртино. Все още я изпълваше с благоговение чудото, в което се е превърнало това някога заспало кътче в долината Санта Клара. Разположено на осемдесет километра на юг от Сан Франциско, именно тук беше започнала компютърната революция и мястото бе получило подходящото наименование Силициевата долина.

Тя работеше в „Глобъл Къмпютър Графикс Корпорейшън“, процъфтяваща, бързо развиваща се компания с двеста служители.

Когато зави по Силвърado Стрийт, изпита неприятното усещане, че той е зад нея, че я следи. Но кой? И защо?

Тя погледна в огледалото. Всичко изглеждаше нормално.

Инстинктът ѝ обаче подсказваше обратното.

Наближи модерната сграда на „Глобъл Къмпютър Графикс“. Отби към паркинга, показва на пазача служебната си карта и паркира на своето място. Тук се чувстваше в безопасност.

Когато излезе от колата, започваше да вали.

В девет часа сутринта в компанията вече кипеше оживена дейност. Имаше осемдесет модулни клетки, заети от млади компютърни виртуози, които създаваха сайтове в Мрежата, емблеми за нови компании и илюстрации за списания. Работното пространство беше разделено на няколко части: администрация, продажби, маркетинг и техническа поддръжка. Служителите бяха по дънки, блузони и пуловери.

Когато Ашли се отправи към бюрото си, към нея се приближи прекият ѝ началник Шейн Милър.

— Добро утро, Ашли.

Той беше сериозен, трийсетинагодишен човек с приятен характер. В началото се опитваше да я убеди да спи с него, но накрая се отказа и двамата станаха добри приятели.

Той ѝ подаде последния брой на „Тайм.“

— Виждала ли си това?

Ашли погледна корицата. На нея имаше снимка на изискан, петдесетгодишен мъж с прошарена коса. Надписът гласеше: „Д-р Стивън Патерсън, баща на сърдечната микрохирургия.“

— Да.

— И как е да имаш прочут баща?

Тя се усмихна.

— Прекрасно.

— Той е велик човек.

— Ще му предам. Днес ще обядваме заедно.

— Добре. Между другото... — Показа ѝ снимка на кинозвезда, която щеше да се използва в реклама за техният клиент. — Имаме малък проблем с това. Килограмите на Дезире вече ѝ личат. Виж тези тъмни кръгове под очите ѝ. И кожата ѝ е на петна въпреки грима. Мислиш ли, че можеш да направиш нещо?

Тя се вгледа в снимката.

— Мога да поприкрива кръговете под очите. Ще се помъча да направя лицето ѝ по-слабо, но... Не. Накрая навярно ще придобие странен вид. — Отново се загледа в снимката. — Ще трябва да добавя малко цвят или да използвам стари снимки.

— Благодаря. Остава ли си уговорката за събота вечер?

— Да.

Той кимна към снимката.

— Това не е спешно. Искат го за миналия месец.

Ашли се усмихна.

— Нищо ново.

Зае се със задачата. Беше специалист по реклама и графичен дизайн и работеше с текстове и изображения.

Половин час по-късно, докато се занимаваше със снимката, тя усети, че някой я наблюдава, и вдигна очи. Беше Денис Тибъл.

— Здравсти, скъпа.

Гласът му я подразни. Той бе компютърният гений на компанията. Наричаха го „Майстора“. Щом се повредеше някой компютър, пращаха него. Беше трийсетинагодишен, мършав и плешив, неприятен и арогантен. Падаше си малко маниакален тип и из компанията се носеше слухът, че сваля Ашли.

— Да се нуждаеш от помощ?

— Не, благодаря.

— Хей, ами какво ще кажеш да си организираме скромна вечеря в събота?

— Благодаря. Заета съм.

— С шефа ли ще излизаш пак?

Ашли се завъртя и ядосано го изгледа.

— Виж, това не е твоя...

— Във всеки случай не знам какво намираш в него. Той е абсолютен ръб. С мен ще си прекараш по-добре. — Намигна й. — Нали разбираш какво искам да кажа?

Тя се мъчеше да овладее гнева си.

— Имам работа, Денис.

Тибъл се наведе към нея и прошепна:

— Трябва да научиш нещо за мен, скъпа. Аз не се отказвам. Никога.

Тя го проследи с поглед, докато се отдалечаваше, и се зачуди дали не е той.

В дванайсет и половина остави компютъра си и се отправи към „Маргерита ди Рома“, където имаше среща с баща си.

Седеше на ъглова маса в оживения ресторант и гледаше как баща й се приближава. Трябваше да признае, че е красив. Всички се обръщаха след него. „И как е да имаш прочут баща?“

Преди години д-р Стивън Патерсън беше поставил основите на сърдечната микрохирургия. Постоянно го канеха да чете лекции в големи болници из целия свят. Ашли бе останала без майка на дванайсетгодишна възраст и нямаше никого друго освен баща си.

— Извинявай за закъснението, Ашли. — Той се наведе и я целуна по бузата.

— Няма нищо. Току-що дойдох.

Баща ѝ седна до нея.

— Видя ли „Тайм“?

— Да. Шейн ми го показва.

Той се намръщи.

— Шейн? Това шефът ти ли беше?

— Не ми е шеф. Той е... той е един от началниците.

— Никога не бива да смесваш работата с удоволствието, Ашли. Излизаш с него, нали? Допускаш грешка.

— Татко, ние просто сме добри...

До масата им се приближи сервитьор.

— Бихте ли желали да видите менюто?

Д-р Патерсън се обърна и изръмжа:

— Не виждате ли, че ни прекъсвате? Вървете си и не идвайте, докато не ви повикат.

— Аз... извинявайте. — Мъжът припряно се отдалечи.

Ашли се сви от срам. Беше забравила колко избухлив е баща ѝ. Веднъж по време на операция бе ударил стажант за това, че направил грешна преценка. Спомняше си и кавгите с майка ѝ, които навремето я ужасяваха. Родителите ѝ винаги се караха за едно и също, но колкото и да се опитваше, не можеше да се сети за какво. Просто го беше изхвърлила от ума си. Баща ѝ продължи:

— Та докъде бяхме стигнали? А, да. За това, че е грешка да излизаш с Шейн Милър. Голяма грешка.

И думите му я върнаха към друг ужасен спомен.

Можеше да чуе как баща ѝ казва: „Да излизаш с Джим Клиъри е грешка. Голяма грешка...“

Ашли тъкмо беше навършила осемнайсет и живееше в родния си град Бедфорд, Пенсилвания. Джим Клиъри бе най-харесваното момче в Бедфордската областна гимназия. Играеше в бейзболния отбор, беше красив, забавен и имаше неотразима усмивка. На нея ѝ се струваше, че всяко момиче в училище иска да спи с него. „И повечето сигурно са спали“ — кисело си казваше. Когато Джим започна да я кани на срещи, бе твърдо решена да не ляга с него. Беше сигурна, че той иска само да

спи с нея, но с времето разбра, че не е така. Харесваше ѝ да е с него и Джим като че ли искрено се наслаждаваше на компанията ѝ.

Онази зима последният клас заминаваше на ски в планината за уикенда. Джим Клиъри обичаше да кара ски.

— Ще си прекараме страхотно — увери я той.

— Няма да дойда.

Джим удивено я погледна.

— Защо?

— Мразя студа. Пръстите ми измръзват даже с ръкавици.

— Но ще е толкова забавно да...

— Няма да дойда.

И той остана в Бедфорд, за да е с нея.

Имаха еднакви интереси и идеали и се чувстваха чудесно заедно.

Когато Джим Клиъри ѝ каза: „Този сутрин ме попитаха дали си ми гадже. Какво да отговоря?“, Ашли се усмихна и отвърна: „Кажи им, че съм.“

Д-р Патерсън бе разтревожен.

— Твърде често се виждаш с онзи Клиъри.

— Татко, той е много свестен и аз го обичам.

— Как можеш да обичаш някакъв си проклет бейзболист? Няма да ти позволя да се омъжиш за него. Не е достатъчно добър за теб, Ашли.

Казваше същото за всички момчета, с които излизаше.

Баща ѝ продължаваше да подхвърля пренебрежителни забележки за Джим Клиъри, но бурята се разрази на абитуриентския бал. Когато Джим дойде да я вземе, тя хлипаше.

— Какво има? Какво се е случило?

— Баща... баща ми каза, че щял да ме води в Лондон. Записал ме в... в английски колеж.

Той смаяно я погледна.

— Прави го заради нас, нали?

Момичето отчаяно кимна.

— Кога заминаваш?

— Утре.

— Не! За Бога, Ашли, не му позволявай. Чуй ме. Искам да се ожения за теб. Чичо ми ми предложи страхотна работа в неговата рекламна агенция в Чикаго. Ще избягаме. Хайде да се срещнем утре сутрин на гарата. В седем часа има влак за Чикаго. Ще дойдеш ли с мен?

Тя го погледна и тихо отвърна:

— Да.

Когато по-късно мислеше за това, не можеше да си спомни как е минал абитуриентският ѝ бал. Цялата вечер двамата с Джим възбудено бяха обсъждали плана си.

— Защо не заминем за Чикаго със самолет? — попита тя.

— Защото ще трябва да им кажем имената си. Ако пътуваме с влак, никой няма да разбере къде сме отишли.

Когато си тръгнаха, Джим Клиъри тихо попита:

— Искаш ли да отидем у нас? Нашите ги няма за уикенда.

Ашли се поколеба, обзета от съмнения.

— Джим... толкова време чакахме. Още няколко дни не са от значение.

— Права си. — Той се усмихна. — Може би ще съм първият мъж на този континент, който се жени за девственица.

Когато Джим Клиъри я отведе вкъщи след бала, д-р Патерсън ги чакаше разтреперан от ярост.

— Имаш ли представа колко е часът?

— Съжалявам, господине. Балът...

— Не ти искам проклетите обяснения, Клиъри. Кого си мислиш, че лъжеш, по дяволите?

— Не ви...

— Отсега нататък дръж скапаните си ръце далеч от дъщеря ми, ясно ли ти е?

— Татко...

— Ти не се меси. — Той вече крещеше: — Клиъри, искам да се разкараш от тук и никога да не се връщаш.

— Господине, ние с дъщеря ви...

— Джим...

— Ти се качвай в стаята си — извика баща ѝ, — а теб, ако някога пак те видя тук, ще те пребия!

Ашли никога не го беше виждала толкова разярен. Накрая всички започнаха да викат. Когато Джим си замина, тя избухна в сълзи.

„Няма да позволя на баща ми да направи това — реши тя. — Опитва се да съсипе живота ми. — Дълго седя на леглото. — Джим е моето бъдеще. Искam да съм с него. Мястото ми вече не е тук. — Стана и започна да си събира багажа. Половин час по-късно се измъкна през задната врата и тръгна към дома на Джим Клиъри, само на няколко пресечки от тях. — През нощта ще остана при него и утре сутрин ще вземем влака за Чикаго. — Но когато наближи къщата на Джим, си помисли: — Не. Така не е правилно. Не искам да развалям всичко. Ще го чакам на гарата.“

И се прибра обратно вкъщи.

Ашли остана будна през цялата нощ. Мислеше за живота си с Джим и колко прекрасно ще е всичко. В пет и половина взе куфара си и безшумно се промъкна покрай затворената врата на бащината си спалня. Излезе от къщата и взе автобус до гарата. Когато пристигна, Джим още не бе дошъл. Но беше рано. До влака оставаше цял час. Изгаряща от нетърпение, тя седна на една пейка. Представи си как баща ѝ се събужда и открива, че я няма. Щеше да побеснее.

„Но аз не мога да му позволя да ръководи живота ми. Някой ден наистина ще опознае Джим и ще разбере колко съм щастлива. Шест и половина... Седем без двайсет... Седем без петнайсет... Седем без десет...“ Все още нямаше и следа от Джим. Започна да се паникьосва. Чудеше се какво ли му се е случило? Реши да му телефонира. Никой не отговаряше. „Седем без пет... Ще дойде всеки момент. — Чу влака да изсвирва в далечината и си погледна часовника. — Седем без една минута. — Влакът спря на перона. Тя се изправи на пръсти и отчаяно се заглежда наоколо. — Случило му се е нещо ужасно. Катастрофирал е. Откарали са го в болница.“ Няколко минути по-късно гледаше как влакът за Чикаго се отдалечава и отнася всичките ѝ мечти. Изчака още половин час и отново се опита да се свърже с

Джим. Когато и този път никой не отговори, бавно се отправи към къщи.

По обед двамата с баща си бяха в самолета за Лондон...

След две години завърши колежа и когато реши, че иска да работи с компютри, кандидатства за престижната стипендия за жени МЕИ Уонг в Калифорнийския университет в Санта Круз. Приеха я и три години по-късно постъпи в „Глобъл Къмпютър Графикс Корпорейшън“.

Отначало написа на Джим Клиъри пет-шест писма, но ги скъса. Поведението и мълчанието му съвсем ясно ѝ бяха показали какви са били чувствата му.

Гласът на баща ѝ я върна в настоящето.

— Пак блуждаеш някъде. За какво мислиш?

Ашли погледна към него.

— За нищо.

Д-р Патерсън даде знак на сервитьора, топло му се усмихна и каза:

— Вече сме готови да видим менюто.

Едва на връщане към службата си Ашли си спомни, че е забравила да поздрави баща си за публикуването на снимката му на корицата на „Тайм“.

Когато стигна до бюрото си, там я чакаше Денис Тибъл.

— Чух, че си обядвала с баща си.

„Този гаден подслушвач. Поставил си е за цел да знае всичко, което става тук.“

— Да.

— Не ти е било много забавно. — Понижи глас: — Защо някога не обядваш с мен?

— Денис... Вече ти казах. Не ме интересува.

Той се ухили.

— И това ще стане. Само почакай.

В него имаше нещо зловещо, нещо страшно. Ашли отново се зачуди дали може да е онзи, който... Поклати глава. Трябваше да забрави за това, да продължи да живее.

На път за вкъщи спря пред книжарницата „Апъл Трий“. Преди да влезе, погледна към витрината, за да види дали зад нея има някой, когото познава. Никой. Тя влезе вътре.

Към нея се приближи млад продавач.

— С какво мога да ви помогна?

— Ами... аз... Имате ли някаква книга за преследвачи?

Той учудено я погледна.

— За преследвачи ли?

Ашли се почувства глупаво и бързо отвърна:

— Да. Освен това искам книга за... хм... градинарство и... африкански животни.

— Значи за преследвачи, градинарство и африкански животни, така ли?

— Точно така — твърдо отвърна тя.

„Кой знае? Може би някой ден ще имам градина и ще замина на пътешествие в Африка.“

Когато се качи в колата си, отново започваше да вали. Дъждът се стичаше по предното стъкло, пречупваше светлината и превръщаше улиците в неоимпресионистични картини. Тя включи чистачките и те със свистене започнаха да се клатят наляво-надясно: „Той ще те пипне... ще те пипне... ще те пипне...“ Ашли припряно ги изключи. „Не — помисли си. — Те казват: «Там няма никой, няма никой, няма никой.»“

Отново ги включи. „Той ще те пипне... ще те пипне... ще те пипне...“

Паркира в гаража и натисна бутона на асансьора. Две минути по-късно стигна до жилището си, отключи, отвори вратата и замръзна.

Всички лампи в апартамента светеха.

ВТОРА ГЛАВА

*Из черничевия гъсталак
маймунката след невестулка се завтече.
Маймунката си мисли, че всичко е майтап.
„Пук!“ — казва невестулката.*

Тони Прескот знаеше точно защо обича да си тананика тази глупава песничка. Майка ѝ я мразеше. „Стига си пяла тая тъпа песен. Чуваш ли ме? И без това нямаш глас.“

„Да, мамо“ — отвърщаше и продължаваше съвсем тихичко да си я тананика. Това бе отдавна, но споменът за непокорството ѝ продължаваше да я топли.

Тони мразеше работата си в „Глобъл Къмпютър Графикс“. Беше на двацет и две, закачлива, жива и смела. Имаше дяволито сърцевидно лице, лукави кафяви очи и изкусителна фигура. Бе родена в Лондон и говореше с прекрасен английски акцент. Обичаше спортовете, особено зимните: ски, бобслей и фигурно пързаляне.

Докато учеше в лондонския колеж, денем се обличаше консервативно, но вечер носеше минижупи и ходеше на дискотека. Прекарваше нощите си в „Илектрик Болрум“ на Камдън Хай Стрийт, в „Събтърейния“ и „Лепърд Лаундж“, където се смесваше с модерните устендски тълпи. Имаше прекрасен глас, нежен и чувствен, и в някои клубове седаше на пианото, свиреше и пееше, а публиката я възнаграждаваше с аплодисментите си. Тогава се чувстваше много щастлива. И винаги се случваше едно и също.

— Знаеш ли, че си фантастична певица, Тони?

— Мерси.

— Мога ли да те почерпя?

Тя се усмихваше.

— Един „Пим“.

— За мен ще е удоволствие.

Краят също беше еднакъв. Мъжът се навеждаше към нея и прошепваше в ухото ѝ:

— Хайде да идем у нас.

— Чупката. — И Тони си тръгваше.

Нощем лежеше и си мислеше колко тъпи са мъжете и колко лесно можеш да ги управляваш. Нещастните копелета не го разбираха, но всъщност искаха да ги управляват. Нуждаеха се от това.

И после дойде преместването от Лондон в Кюпъртино. Отначало бе истинска катастрофа. Тони намрази града и работата в компанията. Дотегна ѝ да слуша за включване в мрежата, светлосенки и графики. Отчаяно ѝ липсваше възбудата на лондонския нощен живот. В района на Кюпъртино имаше няколко нощни заведения и тя често ги посещаваше: „Сан Хосе Лайв“, „Пи Джей Мълиган“ или „Холивууд Джънкшън“. Носеше тесни минижупи и къси блузки, сандали с дванайсет сантиметрови токчета или с дебели коркови платформи. Слагаше си силен грим — плътна, тъмна очна линия, изкуствени мигли, пъстри сенки и ярко червило. Сякаш се опитваше да скрие красотата си.

През някои от уикендите отиваше в Сан Франциско, където беше истинският живот. Посещаваше ресторантите и клубовете. Ходеше в „Хари Дентън“, „Уан Маркит Рестърънт“ и „Калифорния кафе“ и докато музикантите си почиваха, сядаше на пианото и започваше да свири и пее. На клиентите им харесваше. Когато се опитваше да си плати сметката, собствениците ѝ казваха: „Не, това е от заведението. Беше чудесна. Ела пак“.

„Чуваш ли ги, майко?“ — „Беше чудесна. Ела пак.“

В събота Тони вечеряше във френския салон на хотел „Клиф“. Музикантите изпълниха програмата си и напуснаха подиума. Метр

д'отелът погледна към нея и ѝ кимна.

Тя се изправи и тръгна към пианото. Седна и започна да свири и пее старо парче на Коул Портър. Когато свърши, се разнесоха възторжени аплодисменти. Изпя още две песни и се върна на масата си.

До нея се приближи плешив мъж на средна възраст.

— Извинете ме. Мога ли да седна за малко при вас?

Канеше се да му откаже, когато той прибави:

— Аз съм Норман Цимерман. Продуцент съм на „Ние с царя“. Бих искал да си поговорим.

Наскоро беше чела статия за него. Той бе театрален гений.

Мъжът седна на масата ѝ. Имате забележителна дарба, млада госпожице. Губите си времето по такива места. Би трябвало да сте на „Бродуей“.

„На «Бродуей». Чу ли това, майко?“

— Бих искал да ви прослушам за...

— Съжалявам. Не мога.

Той изненадано я погледна.

— Това би могло да ви отвори много врати. Говоря сериозно. Струва ми се, че не съзнавате колко сте талантива.

— Имам си работа.

— И с какво се занимавате, ако мога да попитам?

— Работя в компютърна компания.

— Знаете ли какво, ще ви плащам двойно повече, отколкото получавате сега и...

— Признателна съм ви — прекъсна го Тони, — но не... не мога.

Той се облегна назад.

— Не се ли интересувате от шоубизнес?

— Напротив, много се интересувам.

— Тогава какъв е проблемът?

Тя се поколеба, после предпазливо отвърна:

— Навярно ще се наложи да напусна по средата на турнето.

— Заради съпруга си ли или?...

— Не съм омъжена.

— Не ви разбирам. Казахте, че се интересувате от шоубизнес. Това е невероятна възможност да...

— Съжалявам. Не мога да ви обясня.

„Няма да разберете даже да ви го обясня — тъжно помисли Тони. — Никой не би го разбрал. Това е ужасното проклятие, което нося. Завинаги.“

Няколко месеца след като започна работа в „Глобъл Къмпютър Графикс“, тя научи за Интернет, световната отворена врата за запознанство с мъже.

Вечеряше в „Единбургския херцог“ заедно с Кати Хийли, нейна приятелка, която работеше в конкурентна компютърна компания. Ресторантът представляваше автентична английска кръчма — била е разглобена и пренесена в контейнери в Калифорния. Тони ходеше там, защото предлагаша пържена риба с картопки, печени ребърца, йоркширски пудинг, наденички, пюре и английски кейк с шери и сметана. „С единия крак на земята — казваше си тя. — Не трябва да забравям корените си.“

Погледна към Кати.

— Ще те помоля да ми направиш една услуга.

— Казвай.

— Искам да ми помогнеш с Интернет, мила. Да ми обясниш как да се включи в него.

— Тони, единственият компютър, до който имам достъп, е в службата, а компанията не позволява да...

— Остави компанията. Знаеш да използваш Интернет, нали?

— Да.

Тони я потупа по ръката и се усмихна.

— Страхотно.

На следващата вечер отиде в службата ѝ и Кати я въведе в света на Интернет. След като кликна върху иконката, тя вкара паролата си и изчака връзка, после два пъти кликна върху друга иконка и влезе в чатрум. Тони седеше удивена и наблюдаваше как хора от целия свят осъществяват светкавичен контакт помежду си.

— Трябва да го имам! — каза. — Ще си взема компютър за вкъщи. Нали ще ме включиш в Интернет, ангелчето ми?

— Естествено. Съвсем лесно е. Само трябва да кликнеш с мишката...

— Както се пее в песента „Не ми казвай, а ми покажи“.

На другата вечер Тони беше в Интернет и от този момент нататък животът ѝ се промени. Вече не се отегчаваше. Мрежата се превърна във вълшебно килимче, с което обикаляше целия свят. Щом се прибереше от работа, незабавно включваше компютъра си.

Бе толкова просто. Влизаше в Интернет, натискаше клавиш и на екрана се отваряше прозорец, разделен на две половини. Тони пишеше: „Привет. Има ли някой там?“

В долната половина на екрана се появяваха думите: „Боб. Тук съм. Чакам те.“

Тя беше готова да се срещне със света.

В Холандия това беше Ханс:

„Разкажи ми за себе си, Ханс.“

„Аз съм диджей в един страхотен амстердамски клуб. Падам си по рап, рейв и попмузика. Каквото си поискаш.“

Тони написа отговора си: „Това е чудесно. Обичам да танцувам. Мога да издържам по цели нощи. Живея в ужасно градче, в което няма нищо друго, освен няколко дискотеки.“

„Тъжно.“

„Направо ужасно.“

„Ами тогава какво ще кажеш да те поободря. Има ли възможност да се срещнем?“

„Хопа.“ — Тя излезе от чатрума.

В Южна Африка това беше Пол.

„Отдавна те чакам, Тони.“

„Тук съм. Умирам от нетърпение да науча всичко за теб, Пол.“

„Аз съм на трийсет и две. Лекар съм в една йоханесбургска болница. Аз...“

Тони ядосано излезе от чатрума. Лекар! Врхлетяха я ужасни спомени. За миг затвори очи. Сърцето ѝ учестено биеше и трябваше няколко пъти дълбоко да си поеме дъх. „Стига за тази вечер“ — уморено си помисли тя и си легна.

На следващата вечер се върна в Интернет. В чатрума я очакваше Шон от Дъблин.

„Тони... Прекрасно име.“

„Благодаря ти, Шон.“

„Някога била ли си в Ирландия?“

„Не.“

„Ще се влюбиш в нея. Това е страната на приказните духове. Опиши ми как изглеждаш, Тони. Обзалагам се, че си красива.“

„Прав си. Аз съм красива, вълнуваща и неомъжена. Ти с какво се занимаваш, Шон?“

„Барман съм. Аз...“

Тони сложи край на разговора.

Всяка вечер беше различно. Имаше играч на поло от Аржентина, търговец на автомобили от Япония, продавач в универсален магазин от Чикаго, телевизионен техник от Ню Йорк. Интернет бе занимателна игра и Тони ѝ се наслаждаваше. Можеше да стигне докъдето си иска и в същото време да е сигурна, че е в безопасност, защото оставаше анонимна.

И после една вечер срещна Жан-Клод Парен.

„Bon soir. Щастлив съм да се запозная с вас, Тони.“

„Аз също, Жан-Клод. Къде сте?“

„В Квебек.“

„Никога не съм била в Квебек. Дали ще ми хареса?“

Очакваше на екрана да се изпише „да“.

Вместо това той отговори:

„Не зная. Зависи какъв човек сте.“

Тя беше заинтригувана от отговора му.

„Наистина ли? И какъв човек трябва да съм, за да харесам Квебек?“

„Квебек е като някогашната северноамериканска граница. Много френски. Местните жители са независими. Не обичаме никой да ни заповядва.“

„Нито пък аз“ — написа Тони.

„Тогава ще ви хареса. Градът е красив, заобиколен е с планини и прелестни езера, рай за лов и риболов.“

Докато гледаше как думите се появяват на екрана, тя почти усещаше възторга на Жан-Клод.

„Страхотно. Разкажете ми за себе си.“

„Мoi? Няма много за разказване. Аз съм трийсет и осем годишен ерген. Съвсем наскоро се разделих с приятелката си и ми се иска да си намеря подходяща жена. Et vous? Омъжена ли сте?“

„Не — написа Тони. — И аз си търся някого. С какво се занимавате?“

„Имам малък бижутериен магазин. Надявам се някой ден да дойдете и да го разгледате.“

„Това покана ли е?“

„Mais oui. Да.“

„Ще ми бъде интересно“ — отвърна тя.

„Навярно ще успея да намеря начин да отида там — помисли си Тони. — Възможно е той да е човекът, който ще ме спаси.“

Тони почти всяка вечер разговаряше с Жан-Клод. Той беше сканирал снимката си и тя видя, че е много привлекателен, интелигентен наглед мъж.

А когато той видя нейната снимка, написа:

„Ти си прекрасна, ma chérie. Знаех си. Моля те, ела ми на гости.“

„Ще дойда.“

„Скоро.“

„Непременно.“ — Тя прекъсна връзката.

На следващата сутрин чу Шейн Милър да разговаря с Ашли Патерсън и си помисли: „Какво намира в нея, по дяволите? Тя е толкова досадна.“ Според нея Ашли беше раздражителна като стара мома. „Тя изобщо не знае да се забавлява“ — каза си. Не одобряваше

нищо в нея. Ашли бе старомодна и обичаше да си стои вечер вкъщи, да си чете книга или да гледа историческия канал или Си Ен Ен. Не се интересуваше от спорт. Досада! Никога не беше влизала в чатрум. Среща с непознат чрез компютър бе нещо, което Ашли никога не би направила. „Тази студена риба. Тя не знае какво пропуска — каза си Тони. — Без чатрума никога нямаше да се запозная с Жан-Клод.“

Помисли си колко ли би мразила Интернет майка ѝ. Но пък тя мразеше всичко. Общуваше само по два начина: с крясъци или хленчене. Никога не беше доволна от Тони. „Не можеш ли да свършиш нещо както трябва, глупаво дете?“ Е, някога майка ѝ беше викала прекалено често. Тони си помисли за ужасната катастрофа, при която бе загинала. Все още можеше да чуе писъците ѝ за помощ. Споменът я накара да се усмихне.

*Стотинки за макара с конец
стотинки за игла.
Така летят парите.
„Пук!“ — казва невестулката.*

ТРЕТА ГЛАВА

На друго място и по друго време Алет Питърс можеше да е прочута художничка. Имаше поглед за нюансите. Можеше да вижда багрите, да долавя мириса им и да ги чува. Гласът на баща ѝ беше син или червен. Гласът на майка ѝ беше тъмнокафяв. Гласът на учителката ѝ беше жълт. Гласът на бакалина беше лилав. Шумът на вятъра в листата беше зелен. Шумът на течащата вода беше сив.

Алет Питърс бе на двайсет години. Можеше да е обикновена наглед, привлекателна или поразяващо красива в зависимост от настроението ѝ или от това как се отнася в момента към себе си. Но никога не беше просто миловидна. Чарът ѝ донякъде се криеше в това, че изобщо не съзнаваше как изглежда. Бе срамежлива, тиха и излъчваше почти неуместна нежност.

Алет беше родена в Рим и имаше напевен италиански говор. Обичаше всичко във Вечния град. Бе го съзерцавала от Испанското стълбище с чувството, че е неин. Когато гледаше към древните храмове и огромния Колизеум, тя знаеше, че мястото ѝ е в онази епоха. Крачеше по „Пиаца Навона“, слушаше музиката на водата във Фонтана на четирите реки и се разхождаше по „Пиаца Венеция“ с паметника на Виктор Емануил II. Прекарваше безкрайни часове в базиликата „Сан Пиетро“, музея на Ватикана и галерията „Боргезе“, наслаждаваше се на вечните творби на Рафаело, Фра Бартоломео, Андреа дел Сарто и Понтормо. Талантът им едновременно я омайваше и дразнеше. Искаше ѝ се да се е родила през XVII век и да ги е познавала. За нея те бяха по-реални, отколкото минувачите по улицата. Отчаяно копнееше да е художничка.

Можеше да чуе тъмнокафявия глас на майка си: „Само хабиш хартията и боите. Нямаш талант.“

Отначало преместването в Калифорния я тревожеше. Алет не знаеше дали ще може да се приспособи, но Кюпъртино се оказа приятна изненада. Наслаждаваше се на уединението, което ѝ

предлагаше градчето, харесваше ѝ да работи в „Глобъл Къмпютър Графикс Корпорейшън“. Тук нямаше големи художествени галерии, но през уикендите Алет ходеше в Сан Франциско.

— Защо се интересуваш от тези неща? — питаше я Тони Прескот. — Ела с мен в „Пи Джей Мълиган“ и се позабавлявай.

— Не обичаш ли изкуството?

Тони се засмя.

— Естествено. Особено мъжете, които се занимават с изкуство.

Един-единствен тъмен облак помрачаваше живота на Алет Питърс. Страдаше от маниакална депресия. Имаше аномия, чувство за отчужденост от другите. Резките промени в настроението ѝ винаги я сварваха неподготвена и за миг можеше от блажена еуфория да изпадне в дълбоко отчаяние. Не бе в състояние да контролира чувствата си.

Тони беше единствената, с която споделяше проблемите си. Тя имаше решение на всички въпроси и обичайният ѝ отговор бе: „Хайде да отидем да се позабавляваме!“

Любимата тема за разговор на Тони беше Ашли Патерсън. Тя наблюдаваше как Шейн Милър разговаря с нея.

— Виж я само оная кучка с кльощавия задник — изрече презрително. — Тя е снежната царица.

Алет кимна.

— Много е сериозна. Някой трябва да я научи да се смее.

Тони изсумтя.

— Някой трябва да я научи да се чука.

Един път седмично Алет ходеше в мисията за бездомници в Сан Франциско и помагаше в поднасянето на вечерята. Там живееше дребна старица, която с нетърпение очакваше посещенията на младата жена. Беше прикована към инвалидна количка. Алет я настаняваше на някоя от масите и ѝ носеше топла храна.

Жената признателно ѝ каза:

— Скъпа, ако имах дъщеря, бих искала да е точно като теб.

Алет стисна ръката ѝ.

— Това е голям комплимент. Благодаря ви. — А вътрешният ѝ глас прибави: „Ако имаше дъщеря, щеше да е свиня като теб.“ Тя се ужасяваше от мислите си. Сякаш в нея живееше още един човек, който произнасяше тези думи. Това непрекъснато се случваше.

Веднъж пазаруваше заедно с Бети Харди, жена от църквата на Алет. Спряха пред универсален магазин. Бети се възхищаваше на някаква рокля на витрината.

— Нали е хубава?

— Прекрасна е — съгласи се тя, а си помисли: „Това е най-грозната рокля, която съм виждала през живота си. Точно като за теб.“

Друг път вечеряше с Роналд, клисар в черквата.

— Много ми е приятно с теб, Алет, Хайде по-често да излизаме заедно.

Тя срамежливо се усмихна.

— С удоволствие.

И си помисли: „Non faccia, lo stupido. Може би в някой друг живот, кретен такъв.“ И отново се ужаси: „Какво ми има?“ Но отговор нямаше.

Вбесявах я и най-дребните обиди, съзнателни или не. Докато шофираше към службата си една сутрин, пътя ѝ пресече друг автомобил. Тя изскърца със зъби и си помисли: „Ще те убия, копеле.“ Човекът извинително ѝ махна с ръка и Алет мило му се усмихна, въпреки че беше бясна.

Когато се спуснеше черният облак, тя си представяше как хората по улицата получават инфаркт, блъскат ги автомобили или ги нападат и убиват. Мислено разиграваше събитията и фантазиите ѝ бяха като истински. Мигове по-късно потъваше в земята от срам.

В добрите си дни беше съвсем друг човек. Бе любезна, състрадателна и обичаше да помага на хората. Но в същото време знаеше, че мракът отново ще се спусне и ще я погълне.

Всяка неделна сутрин ходеше на черква. Имаше доброволни програми за хранене на бездомни, вечерно училище по изобразително изкуство и занимания със студенти. Алет водеше детското неделно училище. Участваше във всички благотворителни дейности и им посвещаваше цялото си свободно време. С особено удоволствие водеше часовете по рисуване.

Една неделя имаше благотворителна разпродажба и тя донесе няколко свои картини. Пасторът Франк Селваджо удивено ги разглежда.

— Те са... те са блестящи! Би трябвало да ги излагаш в истинска галерия.

Алет се изчерви.

— Не, не. Рисувам просто за удоволствие.

На разпродажбата имаше много хора. Енорияшите бяха довели приятелите и семействата си и за тях бяха организирани увеселителни кътове. Имаше красиво украсени торти, невероятни домашни юргани, конфитюр в красиви буркани, резбовани дървени играчки. Хората обикаляха от павилион на павилион, опитваха сладкишите и купуваха непотребни неща.

— Но нали е в името на благотворителността — чу да обяснява някаква жена на съпруга си Алет.

Тя гледаше към картините, повечето пейзажи в ярки, живи багри, изпъкващи от платното, и я обземаха съмнения; „Само хвърляш пари за боя, дете.“

До нея се приближи непознат мъж.

— Здравейте. Вие ли сте ги рисували?

Гласът му бе тъмносин.

„Не, глупако. Микеланджело намина и набързо ги нахвърля.“

— Много сте талантлива.

— Благодаря. — „Какво знаеш пък ти за таланта?“

До картините ѝ спря млада двойка.

— Виж какви цветове! Трябва да имам тази картина. Наистина е красива.

И през целия следобед при нея се спираха хора, които купуваха картините ѝ и ѝ казваха колко е даровита. Алет искаше да им вярва, но черната завеса се спускаше и тя си мислеше: „Просто са заблудени.“

Заговори я и един търговец на картини.

— Наистина са прелестни. Би трябвало да продаваш таланта си.

— Аз съм просто любителка — заяви Алет и не пожела повече да обсъжда въпроса.

Успя да продаде всичките си платна. Събра парите, постави ги в плик и ги даде на пастор Франк Селваджо.

Той ги взе и каза:

— Благодаря ти, Алет. Имаш невероятна дарба, носиш толкова много красота в живота на хората.

„Чу ли това, майко?“

Когато ходеше в Сан Франциско, прекарваше часове в Музея за модерно изкуство и музея „Де Янг“, за да изучава колекциите им от американска живопис.

Неколцина млади художници копираха картините по стените. Вниманието ѝ беше привлечено от трийсетинагодишен мъж, слаб, рус, с волево, интелигентно лице. Прерисуваше „Петуниите“ на Джорджия О'Кийф и работата му бе забележително добра. Той забеляза, че Алет го наблюдава.

— Здравсти.

Гласът му беше топложълт.

— Здравейте — свенливо отвърна тя.

Художникът кимна към картината, върху която работеше.

— Какво мислите?

— Bellissimo. Мисля, че е чудесна. — И зачака вътрешният ѝ глас да прибави: „За тъп аматьор“. Но не се случи нищо. Алет се изненада. — Наистина е прекрасна.

Той се усмихна.

— Благодаря. Казвам се Ричард, Ричард Мелтън.

— Алет Питърс.

— Често ли идвате тук? — попита Ричард.

— Si. Винаги, когато имам възможност. Не живея в Сан Франциско.

— Къде живеете?

— В Кюпъртино. — „Не «не е твоя работа» или «това не те интересува», а «в Кюпъртино». Какво ми става?“

— Чудесно градче.

— На мен ми харесва. — „Не «какво те кара да мислиш, че е чудесно градче по дяволите» или «ти пък какво разбираш от чудесни градчета», а «на мен ми харесва.»“

Той завършваше рисунката си.

— Гладен съм. Мога ли да ви поканя на обяд? В „Кафе Де Янг“ готвят много добре.

Алет се поколеба само за миг.

— *Va bene*. С удоволствие. — „Не «какъв си тъпак» или «е непознати не обядвам», а «с удоволствие.»“ Това бе съвсем ново, приятно усещане.

Обедът мина изключително приятно и нито веднъж не й дойде наум някоя от черните й мисли. Разговаряха за великите художници и Алет му разказа за детството си в Рим.

— Никога не съм бил там — отвърна той. — Може би някой ден.

И тя си помисли: „Ще е забавно да отидем заедно.“ Когато свършиха, Ричард видя в ресторанта съквартиранта си и го повика на тяхната маса.

— Не знаех, че ще идваш тук, Гари. Нека те запозная с Алет Питърс. Това е Гари Кинг.

Гари бе трийсетинагодишен, имаше яркосини очи и коса до раменете.

— Приятно ми е да се запознаем, Гари.

— Той е най-добрият ми приятел още от гимназията, Алет.

— Да. Познавам го от десет години, тъй че ако ви интересуват някои интересни случки...

— Нямах ли си друга работа, Гари?

— Добре. — Той се обърна към Алет: — Но не забравяйте за предложението ми. Чао.

Двамата го проследиха с поглед, докато се отдалечаваше.

— Алет... — започна Ричард.

— Да?

— Може ли пак да се срещнем?

— С удоволствие. — „С какво удоволствие само.“

В понеделник Алет разказа на Тони за преживяването си.

— Не се влюбвай в художник — предупреди я тя. — Те не могат да си изкарват прехраната. Ще се срещате ли пак?

Алет се усмихна.

— Да. Струва ми се, че ме харесва. Аз също го харесвам. Много.

Всичко започна като дребен спор и свърши с яростна кавга. Пастор Франк се пенсионираше след четирийсет години служба. Беше много добър и грижовен свещеник и енорияшите съжаляваха, че напуска. Проведоха тайни срещи, за да решат какъв прощален подарък да му поднесат. Часовник... пари... ваканция... картина... Той обичаше изкуството.

— Защо не поръчаме на някого да му нарисова портрет на фона на черквата? — Те се обърнаха към Алет: — Ще го направиш ли?

— Разбира се — радостно се съгласи тя.

Уолтър Манинг беше един от най-възрастните енорияши и един от най-големите спонсори. Имаше процъфтяващ бизнес, но като че ли не можеше да понася успеха на другите.

— Дъщеря ми е много добра художничка — каза. — Навярно тя би трябвало да го направи.

— Защо и двете не нарисуват портрета, а после ще гласуваме кой да подарим на пастор Франк? — предложи някой.

Алет се захвана на работа. Картината ѝ отне пет дни и се получи истински шедьовър, отразяващ състрадателността и добротата на пастора. Следващата неделя групата се събра, за да види портретите. Творбата на Алет предизвика одобрителни възклицания.

— Като жив е, сякаш всеки миг ще слезе от платното...

— О, толкова ще му хареса...

— Би трябвало да го изложат в музея, Алет...

Уолтър Манинг разви платното с рисуванятия от дъщеря му портрет. Беше добра, но ѝ липсваше огънят на другия портрет.

— Много е хубава — тактично каза един от енорияшите, — но ми се струва, че тази на Алет е...

— Съгласен съм...

— Портретът на Алет е...

— Решението трябва да е единодушно — отсече Уолтър Манинг.

— Дъщеря ми е професионалистка — хвърли поглед към Алет, — а не дилетантка. Нарисува го като услуга. Не можем просто да я отхвърлим.

— Но, Уолтър...

— Не. Трябва да е единодушно. Или ще му подарим картината на дъщеря ми, или нищо.

— Нейният портрет много ми харесва — каза Алет. — Нека го подарим на пастора.

Уолтър Манинг победоносно се усмихна. — Ще остане много доволен.

На път за вкъщи същата вечер Уолтър Манинг беше блъснат от кола. Когато чу новината, Алет остана поразена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ашли Патерсън взимаше душ и вече закъсняваше за работа, когато чу шума. Отваряне на врата? Затваряне? Тя спря водата и с разтуптяно сърце се послуша. Тишина. Постоя така за миг, цялата в капчици, блеснали по кожата ѝ, после бързо се избърса и предпазливо влезе в спалнята. Всичко изглеждаше нормално. „Пак моето прекалено въображение. Трябва да се обличам.“ Отиде до шкафа, издърпа чекмеджето и не повярва на очите си. Някой беше ровил в бельото ѝ. Сутиените и чорапогащниците ѝ бяха разхвърляни. Тя винаги ги държеше грижливо подредени на отделни места.

Изпита отвращение. Дали беше разкопчал панталона си и се бе търкал с нейния чорапогащник? Беше ли си фантазирал как я изнасилва? И после я убива? Не можеше да си поеме дъх. Помисли си да позвъни в полицията, но се боеше, че ще ѝ се изсмеят.

„Искаш да разследваме случая, защото ти се струва, че някой е ровил в шкафа с бельото ти ли?“

„Някой ме преследва.“

„Виждала ли си го?“

„Не.“

„Някой заплашвал ли те е?“

„Не.“

„Знаеш ли защо някой би искал да те нарани?“

„Не.“

„Няма смисъл — отчаяно си помисли Ашли. — Не мога да се обадя в полицията. Те ще ми зададат тези въпроси и ще ме направят на глупачка.“

Тя се облече колкото можеше по-бързо — нямаше търпение да избяга от апартамента си. „Ще трябва да се преместя. Ще ида някъде, където той няма да може да ме открие.“

Но имаше чувството, че това ще е невъзможно. „Той знае къде живея, знае къде работя. А аз какво зная за него? Нищо.“

Не искаше да държи в дома си оръжие, защото мразеше насилието. „Но сега ми трябва някаква защита“ — помисли си Ашли.

Влезе в кухнята, взе един от ножовете за месо, отнесе го в спалнята си и го постави в чекмеджето до леглото си.

„Може пък сама да съм разбъркала бельото си. Навярно тъкмо така се е случило. Или само ми се иска?“

В пощенската ѝ кутия имаше плик. Обратният адрес гласеше: „Бедфордска областна гимназия, Бедфорд, Пенсилвания“.

Ашли прочете поканата два пъти.

Среща по случай десет години от завършване на гимназия!

Богат, беден, просяк, крадец. Често ли сте се питали как са живели през последните десет години съучениците ви? Ето възможност да научите. На 15 юни ще се проведе вълнуващо събиране. Храна, напитки, голям оркестър и танци. Заповядайте.

Просто пратете по пощата приложеното потвърждение, за да знаем, че ще дойдете. Всички ви очакват с нетърпение.

На път за работа тя си мислеше за поканата. „Всички ви очакват с нетърпение.“ „Всички, освен Джим Клиъри“ — горчиво си каза Ашли.

„Искам да се ожения за теб. Чичо ми предложи страхотна работа в рекламната си агенция... В седем часа има влак за Чикаго. Ще дойдеш ли с мен?“

И си спомни болката от напразното чакане на гарата — беше му вярвала, да. Но той се бе отказал и не бе проявил достатъчно мъжество, за да отиде и да ѝ го каже. Вместо това я остави да стои там сама. „Забрави за поканата. Няма да отида.“

Ашли обядваше заедно с Шейн Милър в „Ти Джи Ай Фрайди“. Седяха в едно от сепаретата и мълчаливо се хранеха.

— Много си замислена — отбеляза Шейн.

— Извинявай. — Тя се поколеба за момент. Изкушаваше се да му разкаже за бельото, но щеше да прозвучи глупаво. „Някой ти е ровил в

чекмеджетата ли?“ — Получих покана за среща по случай десет години от завършване на гимназия — вместо това рече Ашли.

— Ще ходиш ли?

— Не. — Отговорът се получи по-категоричен, отколкото възнамеряваше.

Шейн Милър я погледна с интерес.

— Защо? Понякога тези неща са забавни.

„Дали Джим Клиъри ще е там? Дали има жена и деца? Какво може да ми каже? «Извинявай, че не успях да се срещна с теб на гарата. Извинявай за лъжата, че ще се ожения за теб?» Това ли?“

— Няма да отида.

Но Ашли не бе в състояние да забрави за поканата. „Сигурно ще е много приятно да се видя с някои от старите си съученици — мислеше си тя. Навремето имаше много приятели. Особено Флорънс Шифър. — Чудя се какво ли е станало с нея?“ Не знаеше дали се е променил Бедфорд.

Ашли Патерсън беше израснала в Бедфорд, Пенсилвания, градче на два часа източно от Питсбърг, дълбоко навътре в планината Алигейни. Баща ѝ ръководеше окръжната болница, едно от стоте най-добри медицински заведения в страната.

Бедфорд бе чудесно място за деца. Имаше паркове за пикници, реки за риболов и обществени прояви през цялата година. Ашли обичаше да ходи в Биг Вали, където имаше аманитска колония.^[1] Често можеха да се видят конски впрягове, теглещи аманитски двуколки с различни на цвят платници в зависимост от степента на ортодоксалност на собствениците им.

Обичаше вечерите в Мистъри Вилидж, театралните постановки и Фестивала на голямата тиква. Усмихна се, когато си спомни за доброто старо време. „Може би все пак ще отида — помисли си. — Джим Клиъри няма да има куража да се появи.“

Ашли съобщи решението си на Шейн Милър.

— Срещата е следващия петък — каза тя. — В неделя вечер ще се върна.

— Чудесно. Съобщи ми по кое време ще пристигнеш и ще те посрещна на летището.

— Благодаря ти, Шейн.

Когато се върна от обяд, Ашли отиде на бюрото си и включи компютъра. По екрана се изсипа дъжд от пиксели, които се сляха в образ. Тя объркано го загледа. Точките оформяха собственото ѝ лице. Пред ужасения ѝ поглед в горната част на дисплея се появи ръка, стиснала месарски нож. Ръката летеше към нея, готова да забие острието в гърдите ѝ.

— Не! — изкрещя.

Изключи монитора и скочи на крака.

Шейн Милър се втурна при нея.

— Ашли! Какво има?

Тя трепереше.

— На... екрана...

Шейн включи компютъра. Появи се котенце, което гонеше кълбо прежда по зелена морава. Той се обърна и объркано я погледна.

— Какво...

— Вече... Вече го няма... — заекна тя.

— Кое го няма?

Ашли поклати глава.

— Нищо. Аз... напоследък ми се събра много, Шейн. Извинявай.

— Защо не поговориш с доктор Спийкман?

Ашли беше ходила при д-р Спийкман и преди. Това бе психологът на компанията, назначен, за да съветва подложените на стрес компютърни гении. Макар че не беше лекар, той бе интелигентен и проникателен, пък и винаги имаше полза да поговориш с някого.

— Ще го направя — съгласи се тя.

Д-р Бен Спийкман беше прехвърлил петдесетте, патриарх при извора на младостта. Кабинетът му представляваше спокоен оазис в дъното на сградата, тих и удобен.

— Снощи сънувах ужасен кошмар — каза Ашли. Затвори очи и си припомни. — Тичах. Бях в огромна градина, пълна с цветя... Имаха странни, грозни лица... Крещяха ми... Не можех да чуя какво ми

говорят. Просто продължавах да тичам към нещо... Не зная какво... — Замълча и отвори очи.

— А дали всъщност не си бягала от нещо? Преследваха ли те?

— Не зная. Аз... струва ми се, че някой ме следи, доктор Спийкман. Звучи безумно, но... мисля, че някой иска да ме убие.

Той се вгледа в нея за миг.

— Кой би искал да те убие?

— Аз... нямам представа.

— Виждала ли си някой да те следи?

— Не.

— Живееш сама, нали?

— Да.

— Излизаш ли с някого?

— Не. В момента, не.

— Значи е минало известно време, откакто... искам да кажа, че понякога, когато в живота на жената няма мъж... хм, може да се получи известно физическо напрежение...

„Опитва се да ми каже, че всъщност се нуждае от едно хубаво...“
— Дори наум не можеше да изрече думата. Чувахе баща ѝ да ѝ крещи: „Да не си изрекла още веднъж тази дума. Хората ще те помислят за курва. Възпитаните хора не казват «чукане». Откъде си усвоила този език?“

— Струва ми се, че прекалено много работиш, Ашли. Не вярвам, че има причина да се тревожиш. Навярно това е реакция от напрежението. За известно време намали темпото. Почивай повече.

— Ще опитам.

Шейн Милър я чакаше.

— Какво каза доктор Спийкман?

Ашли успя да се усмихне.

— Че съм добре, но твърде много работя.

— Е, ще трябва да направим нещо по въпроса — отвърна той. — Като начало защо не си починеш днес? — Гласът му звучеше загрижено.

— Благодаря. — Тя го погледна и се усмихна.

Мил човек. Добър приятел.

„Не може да е той — каза си. — Не може.“

През следващата седмица не можеше да мисли за нищо друго, освен за срещата. „Чудя се дали заминаването ми няма да е грешка. Ами ако Джим Клиъри все пак се появи? Дали има някаква представа колко много ме е наранил? Дали изобщо ще си спомни за мен?“

Преди да замине за Бедфорд прекара една безсънна нощ. Изкушаваше се да отмени полета си. „Колко съм глупава — помисли си. — Миналото си е минало.“

Когато взе билета си на летището, тя го погледна и каза:

— Страхувам се, че има някаква грешка. Резервирах си място в туристическа класа. А това е за първа.

— Да. Вие променихте резервацията си.

Ашли зяпна служителя.

— Какво съм направила?

— Телефонирахте ни и казахте, че променяте резервацията си за първа класа. — Той ѝ показа лист хартия. — Това номерът на вашата кредитна карта ли е?

Тя го погледна и колебливо отвърна:

— Да...

Изобщо не бе телефонирала.

Пристигна в Бедфорд рано и се регистрира в хотела при Бедфордските минерални бани. Срещата беше за шест часа следобед, затова реши да разгледа града. Спря такси пред хотела.

— Накъде, госпожице?

— Искам просто да се поразходя.

Когато след дългогодишно отсъствие човек се върне в родния си град, той обикновено му се струва по-малък, но за Ашли Бедфорд изглеждаше по-голям, отколкото го помнеше. Таксито обикаляше по познати улици, мина покрай офисите на „Бедфорд Газет“, телевизионния канал УКИЕ, десетки ресторанти и художествени галерии. Хлебарницата си беше все там, както и Кларас Плейс, музеят „Форт Бедфорд“ и Старият град. Минаха покрай общинската болница,

изящна триетажна тухлена сграда с портик. Тъкмо там баща ѝ бе станал прочут.

Отново си спомни ужасните кавги между родителите си. Винаги бяха за едно и също. Не можеше да се сети за какво.

В пет часа се върна в хотелската си стая. Три пъти се преоблича, преди да реши с какво да отиде. Спря се на семпла черна рокля.

Когато влезе в празнично украсения гимнастически салон на Бедфордската областна гимназия, тя се оказа заобиколена от сто и двайсет непознати, смътно напомнящи ѝ за стари приятели. Някои от бившите ѝ съученици бяха напълно неузнаваеми, други не се бяха променили много. Ашли се оглеждаше за един-единствен човек: Джим Клиъри. „Дали се е променил? Дали ще доведе и жена си?“ Хората я заговаряха.

— Ашли, аз съм Трент Уотърсън. Изглеждаш страхотно!

— Благодаря. Ти също, Трент.

— Запознай се с жена ми...

— Ашли, това си ти, нали?

— Да. Хм...

— Арт. Арт Дейвис. Спомняш ли си ме?

— Разбира се. — Беше зле облечен и изглеждаше нервен.

— Как я караш, Арт?

— Ами, нали знаеш, че исках да стана инженер, но не се получи.

— Съжалявам.

— Да. Както и да е, станах монтьор.

— Ашли! Аз съм Лени Холанд. За Бога, прекрасна си!

— Благодаря, Лени. — Беше надебелял и носеше на кутрето си голям диамантен пръстен.

— Сега се занимавам с недвижими имоти, много ми върви. Ти омъжена ли си?

Ашли се поколеба.

— Не.

— Спомняш ли си Ники Бранд? Оженихме се. Имаме близнаци.

— Поздравления.

Бе удивително колко много се променят за десет години хората. Бяха напълнели или отслабнали... преуспели или пропаднали. Бяха

женени или разведени... родители или бездетни...

По-късно имаше вечеря, музика и танци. Ашли разговаряше с бившите си съученици и научаваше какво е станало с тях, но мислите ѝ постоянно се връщаха към Джим Клиъри. От него нямаше и следа. „Няма да дойде — реши тя. — Знае, че може да съм тук, и се страхува да се срещне с мен.“

До нея приближи привлекателна жена.

— Ашли! Надявах се да те видя. — Беше Флорънс Шифър. Ашли искрено ѝ се зарадва. Тя бе една от най-близките ѝ приятелки. Двете си намериха маса в ъгъла, където можеха да си поговорят.

— Изглеждаш чудесно, Флорънс — каза ѝ.

— Ти също. Съжалявам, че толкова закъснях. Бебето не беше добре. Аз се омъжих и разведох. Сега излизам с един страхотен мъж. Ами ти? Изчезна след абитуриентския бал. Опитвах се да те открия, но беше напуснала града.

— Заминах за Лондон — отвърна. — Баща ми ме беше записал в колеж. Заминахме на сутринта след бала.

— Как ли не съм те търсила. Детективите смятаха, че може да зная къде си. Търсеха те, защото вие с Джим Клиъри бяхте гаджета.

— Детективите ли? — бавно повтори Ашли.

— Да. Онези, които разследваха убийството.

Пребледня.

— Какво... убийство?

Приятелката ѝ зяпна.

— Мили Боже! Не знаеш ли?

— Какво да знам? — яростно попита Ашли. — За какво говориш?

— В деня след абитуриентския бал родителите на Джим се прибрали и открили трупа му. Бил намушкан с нож и... кастриран.

Всичко около нея започна да се върти. Ашли се хвана за ръба на масата. Флорънс стисна ръката ѝ.

— Аз... съжалявам, Ашли. Мислех, че си чела за това, но, разбира се... ти си била заминала за Лондон.

Ашли силно стисна очи. Видя се как се измъква от къщи онази нощ и тръгва към дома на Джим Клиъри. Но се върна обратно, за да го

чака на другата сутрин. „Само да бях отишла при него — отчаяно си помисли, — още щеше да е жив. А аз го мразех през всичките тези години. О, Господи! Кой би могъл да го убие? Кой?...“

Можеше да чуе гласа на баща си: „Отсега нататък дръж скапаните си ръце далеч от дъщеря ми, ясно ли ти е?... Ако някога пак те видя тук, ще те пребия.“

Тя се изправи.

— Извини ме, Флорънс. Аз... не се чувствам много добре.

И избяга.

Детективите. Сигурно се бяха свързали с баща ѝ. Защо не ѝ бе казал?

Взе първия самолет обратно за Калифорния. Успя да заспи чак на сутринта. Имаше кошмар. В мрака стоеше някаква фигура, която забиваше нож в тялото на Джим и крещеше. После излезе на светло.

Беше баща ѝ.

[1] Аманисти (по името на Якоб Аман, германски епископ от XVII в.) — протестантска секта в САЩ и Канада. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Следващите няколко месеца бяха кошмарни. Образът на окървавения и обезобразен труп на Джим Клиъри постоянно я преследваше. Чудеше се дали отново да посети д-р Спийкман, но знаеше, че няма да посмее да разговаря за това с никого. Дори самата мисъл, че баща ѝ може да е извършил такова ужасно престъпление, я караше да се чувства виновна. Опита се да се съсредоточи върху работата си. Невъзможно. Стъписано погледна към емблемата, която току-що беше направила.

Шейн Милър загрижено я наблюдаваше.

— Добре ли си, Ашли?

Тя се насили да му се усмихне.

— Да.

— Много съжалявам за приятеля ти.

Бе му разказала за Джим.

— Ще... ще го преживея.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Благодаря, Шейн. Аз... още не ми е до това. Другата седмица.

— Добре. Ако мога да ти помогна с нещо...

— Признателна съм ти. Никой не може да ми помогне.

— Госпожица Кльоцав задник има проблем — каза Тони на Алет. — Абе що не вземе да се чука с някого?

— Чувствам се displace... мъчно ми е за нея.

— Остави я. Всички си имаме проблеми, нали, миличка?

Когато Ашли си тръгваше в петък следобед, Денис Тибъл я спря.

— Хей, ще ми направиш ли една услуга?

— Съжалявам, Денис, аз...

— Хайде де. Я по-весело! — Той я хвана за ръка. — Нуждая се от съвет, който може да ми даде само жена.

— Денис, не съм в настро...

— Влюбих се и искам да се ожения, но има проблеми. Ще ми помогнеш ли?

Ашли се поколеба. Не го харесваше, но не виждаше защо да не се опита да му помогне.

— Не може ли да почака до утре?

— Трябва да говоря с теб още сега. Наистина е спешно.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Добре.

— Може ли да отидем у вас?

Ашли поклати глава.

— Не. — Боеше се, че няма да е в състояние да го накара да си тръгне.

— Тогава у нас?

Тя се поколеба.

— Добре. — „Така ще мога да си тръгна, когато аз поискам. Ако успея да му помогна да спечели жената, в която е влюбен, навярно най-после ще ме остави на мира.“

— Господи! — каза Тони на Алет. — Тя отива в апартамента на онова нищожество. Можеш ли да повярваш, че е толкова тъпа? Къде й е умът?

— Просто се опитва да му помогне. Няма нищо лошо в...

— О, я стига, Алет. Кога ще пораснеш? Човекът иска да я чука.

— Non va. Non si fa così.

— Самата аз не бих могла да го кажа по-добре.

Апартаментът на Денис Тибъл беше мебелиран в неокошмарен стил. По стените се редуваха плакати със сцени от стари филми на ужасите, с голи модели и хранене на диви зверове. По масите бяха пръснати малки еротични дърворезби.

„Това е жилище на луд“ — помисли си Ашли.

Нямаше търпение да се махне от тук.

— Хей, радвам се, че дойде, миличка. Наистина съм ти благодарен. Ако...

— Не мога да остана дълго, Денис — предупреди го тя. — Разкажи ми за жената, в която си влюбен.

— Тя наистина е голяма работа. — Тибъл ѝ предложи цигара. — Ще запалиш ли?

— Не пуша. — Наблюдаваше го, докато си палеше цигара.

— Нещо за пиене?

— Не пия.

Той се ухили.

— Не пушиш и не пиеш. Остава третата, най-интересна възможност, нали?

Тя рязко изрече:

— Денис, ако не...

— Само се шегувах. — Отиде до бара и наля вино. — Пийни си малко. Нищо няма да ти стане. — Подаде ѝ чаша.

Тя отпи.

— Разкажи ми за нея.

Денис Тибъл седна на дивана до Ашли.

— Никога не съм срещал друга като нея. Тя е секси като теб и...

— Престани, иначе си тръгвам.

— Хей, това беше комплимент. Както и да е, тя е лудо влюбена в мен, но родителите ѝ са големи клечки и ме мразят.

Ашли нищо не каза.

— Та въпросът е, че ако аз настоя, тя ще се омъжи за мен, но ще се отчужди от родителите си. А е твърде близка с тях и ако се оженим, те със сигурност ще се откажат от нея. После някой ден може да ме обвинява за това. Разбираш ли проблема?

Тя отново отпи от виното.

— Да. Аз...

След това пред очите ѝ като че ли се спусна мъгла.

Събуди се бавно със съзнанието, че се е случило нещо ужасно. Чувстваше се като упоена. Струваше ѝ невероятно усилие дори само да отвори очи. Ашли се огледа наоколо и започна да изпада в паника. Лежеше гола на легло в евтина хотелска стая. Успя да седне и слепоочията ѝ запулсираха. Нямаше представа къде е и как се е озовала там. Върху нощното шкафче имаше меню за румсървиз и тя го

взе. „Хотел «Чикаго Луп». — Заше метена, Ашли го препрочете. — Какво правя в Чикаго? Откога съм тук? Отидох у Денис Тибъл в петък. Кой ден сме днес?“ — С все по-засилваща се тревога тя вдигна телефонната слушалка.

— Какво обичате?

Говоренето също трудно ѝ се удаваше.

— Кой... кой ден сме днес?

— Днес е седемнайсети...

— Не. Искам да кажа, кой ден от седмицата сме?

— А. Днес е понеделник. Мога ли...

Ашли замаяно затвори. „Понеделник.“ Губеха ѝ се две денонощия. Седна на ръба на леглото и се опита да си спомни. Бе отишла в жилището на Денис Тибъл... изпи чаша вино... След това — нищо.

Беше ѝ сложил нещо в чашата. Бе чела за такива опиати. Приказките, че искал съвета ѝ, бяха само капан. А тя идиотката му повярва. Не си спомняше да е ходила на летището, да е пътувала за Чикаго или да се е регистрирала в този евтин хотел заедно с Тибъл. Нещо повече — нямаше спомен какво се е случило в тази стая.

„Трябва да се махна от тук“ — отчаяно си помисли. Чувстваше се омърсена, сякаш е бил насилен всеки сантиметър от тялото ѝ. Какво ѝ беше направил? Като се мъчеше да не мисли за това, тя стана от леглото, влезе в малката баня и застана под душа. Остави горещата струя да облива тялото ѝ, като се опитваше да измие ужасните мръсни неща, които ѝ се бяха случили. Ами ако забременее? От мисълта да има дете започна да ѝ се гади. Спря водата, избърса се и отиде до гардероба. Дрехите ѝ ги нямаше. Вътре откри само черен кожен минижуп, евтина наглед къса блузка и обувки с тънки високи токчета. Макар че я отвращаваха, нямаше друг избор. Бързо се облече и се погледна в огледалото. Приличаше на проститутка.

Провери в чантичката си. Само четирийсет долара. Чековата ѝ книжка и кредитната ѝ карта обаче си бяха там. „Слава Богу!“

Излезе в коридора. Нямаше никого. Слезе с асансьора в пустото фойе и отиде на регистратурата, където подаде кредитната си карта на възрастния служител.

— Напускате ли ни вече? — лукаво я изгледа той. — Е, добре си прекарахте, а?

Ашли го зяпна, като се чудеше какво има предвид и се страхуваше да разбере. Изкушаваше се да го попита кога е заминал Денис Тибъл, но реши, че е по-добре да не го прави.

Мъжът вкара картата ѝ в машината. После се намръщи и отново я вкара. Накрая каза:

— Съжалявам. Тази карта не става. Надхвърлили сте лимита си.

— Не е възможно! Има някаква грешка!

Служителят сви рамене.

— Имате ли друга кредитна карта?

— Не. Нямам. Ще приемете ли чек?

Той неодобрително погледна облеклото ѝ.

— Ами да, ако имате някакви документи.

— Трябва да телефонирам...

— Кабината е в тъгла.

— Окръжна болница Сан Франциско...

— Доктор Стивън Патерсън.

— Един момент, моля.

— Кабинетът на доктор Патерсън.

— Сара? Тук е Ашли. Трябва да говоря с баща ми.

— Съжалявам, госпожице Патерсън. В момента е в операционната и...

Ашли здраво стисна слушалката.

— Знаете ли колко време ще продължи?

— Трудно е да се каже. Но после има друга операция...

Ашли усети, че я обзема истерия.

— Трябва да говоря с него. Спешно е. Можете ли да му предадете? Нека ми позвъни веднага щом има възможност. — Погледна към телефонния номер в кабината и го продиктува на секретарката. — Ще чакам, докато се обади.

— Непременно ще му предам.

Седя във фойето почти цял час. Мъжете, които минаваха покрай нея, любопитно я поглеждаха или ѝ отправяха похотливи погледи, и тя

се чувстваше като гола в евтиното си облекло. Когато телефонът най-после иззвъня, Ашли се стресна. Припряно влезе в кабината.

— Ало...

— Ашли? — чу гласа на баща си.

— О, татко, аз...

— Какво се е случило?

— В Чикаго съм и...

— Какво правиш в Чикаго?

— Сега не мога да ти обясня. Трябва ми самолетен билет до Сан Хосе. Нямам никакви пари в себе си. Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се. Почакай. — Три минути по-късно баща ѝ се върна на телефона. — Самолет на „Америкън Еърлайнс“ излита от „О’Хеър“ в десет и четирийсет, полет четиристотин и седем. Резервирал съм ти място. Ще те чакам на летището в Сан Хосе и...

— Не! — Не можеше да му позволи да я види в тези дрехи. — Аз ще... първо ще си отида вкъщи да се преоблека.

— Добре. Ще вечеряме заедно. Тогава ще ми разкажеш всичко.

— Благодаря ти, татко. Благодаря ти.

По време на полета си мислеше за непростимото, което ѝ беше направил Денис Тибъл. „Трябва да отида в полицията — реши. — Няма да позволя да му се размине. С колко ли други жени трябва да го е правил?“

Когато се прибра в апартамента си, се чувстваше така, като че ли се връща в убежище. Нямаше търпение да свали отвратителните си дрехи. Преди да се срещне с баща си, имаше нужда да вземе още един душ. Понечи да тръгне към гардероба и застина. На тоалетката пред нея имаше фас от цигара.

Настаниха ги на ъглова маса в ресторант „Оукс“. Баща ѝ загрижено я гледаше.

— Какво си правила в Чикаго?

— Аз... не зная.

— Не знаеш ли? — учуди се той.

Ашли се поколеба, като се опитваше да реши дали да му разкаже за случилото се. Навярно можеше да ѝ даде някакъв съвет.

Тя предпазливо започна:

— Денис Тибъл ме покани в апартамента си, за да му помогна за нещо...

— Денис Тибъл ли? Онази змия? — Преди много време тя го беше запознала с колегите си. — Как можеш да имаш нещо общо с него?

Мигновено разбра, че е допуснала грешка. Баща ѝ винаги реагираше гневно на всичките ѝ проблеми. Особено когато бяха свързани с мъж.

„Ако някога пак те видя тук, ще те пребия.“

— Не е толкова важно — каза Ашли.

— Искам да го чуя.

Тя помълча малко, изпълнена с лоши предчувствия.

— Ами, пих нещо в апартамента на Денис и...

Докато говореше, лицето на баща ѝ потъмня от гняв.

Очите му я изплашиха. Ашли се опита да съкрати разказа си.

— Не — настоя той. — Искам да чуя всичко.

Същата нощ тя лежеше, неспособна да заспи. Мислите ѝ бяха съвсем объркани. „Ако се разчуе какво е направил с мен Денис, ще умра от срам. Всички в службата ще научат какво се е случило. Но не мога да му позволя да го повтори отново. Трябва да съобщя в полицията.“

Хората се бяха опитали да я предупредят, че той е побъркан по нея, но тя не им беше обърнала внимание. Като си мислеше за това, различаваше всички признаци: той се дразнеше, когато друг приказваше с нея, постоянно я канеше на срещи, подслушваше...

„Сега поне зная кой ме преследва“ — каза си тя.

В осем и половина сутринта Ашли се канеше да тръгва на работа, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Ашли, тук е Шейн. Чу ли новината?

— Каква новина?

— Съобщават по телевизията. Току-що са открили трупа на Денис Тибъл.

За миг й се зави свят.

— О, Господи! Какво се е случило?

— Твърдят, че някой го е намушкал с нож и после го е кастрирал.

ШЕСТА ГЛАВА

Заместник-шериф Сам Блейк беше заслужил поста си в шерифското управление в Кюпъртино по трудния начин: ожени се за сестрата на шерифа Сърийна Даулинг, вещица с достатъчно остър език, за да сече орегонски гори. Сам Блейк беше единственият мъж, способен да се справя с нея. Нисък, любезен, мек човек, търпелив като светец. Независимо колко го вбесяваше Сърийна, той я изчакваше да се успокои и после кротко си поприказваше с нея.

Постъпи в шерифското управление, защото шерифът Мат Даулинг бе най-добрият му приятел. Заедно бяха ходили на училище, заедно израснаха. Блейк обичаше полицейската работа и я вършеше изключително добре. Беше проникателен, интелигентен и упорит. Това съчетание го правеше най-добрия детектив в управлението.

По-рано същата сутрин Сам Блейк и шериф Даулинг бяха пили заедно кафе.

— Чух, че снощи сестра ми ти вгорчила живота — каза шерифът. — Съседите поне десетина пъти се обаждаха да се оплакват. Сърийна е шампионка по викане, няма спор.

Сам сви рамене.

— Накрая успях да я успокоя, Мат.

— Слава Богу, че вече не живея с нея, Сам. Не зная какво я прихваща. Развилнява се...

Разговорът им обаче бе прекъснат.

— Шерифе, току-що ни телефонираха. На Сънивейл Авеню има убийство.

Шериф Даулинг погледна към Сам Блейк. Той кимна.

— Ще го поема.

Петнайсет минути по-късно влезе в апартамента на Денис Тибъл. Патрулен полицаи разговаряше в дневната с домоуправителя.

— Къде е трупът? — попита Блейк.

Патрулният кимна към спалнята.

— Там вътре, господине.

Блейк влезе в спалнята и замръзна на място. Върху леглото беше проснато голо мъжко тяло и първото впечатление на детектива бе, че стаята е потънала в кръв. Когато се приближи, видя откъде е дошла кръвта. Целият гръб на жертвата беше в рани от назъбения ръб на строшена бутилка, в плътта бяха заседнали парчета стъкло. Тестисите на мъжа бяха отрязани.

Докато го гледаше, детективът усети остра болка в слабините.

— По дяволите, как е възможно човешко същество да извърши такова нещо?! — изрече.

Оръжието не се виждаше наоколо, но щяха внимателно да претърсят навсякъде.

Заместник-шерифът се върна в дневната, за да поговори с домоуправителя.

— Познавахте ли покойния?

— Да, господине. Това е неговият апартамент.

— Как се казва?

— Тибъл. Денис Тибъл.

Блейк си записа.

— Откога живее тук?

— Почти от три години.

— Какво можете да ми кажете за него?

— Почти нищо, господине. Тибъл беше много затворен, винаги си плащаше наема навреме. Понякога водеше жени. Струва ми се, че повечето бяха проститутки.

— Знаете ли къде е работел?

— А, да. В „Глобъл Къмпютър Графикс Корпорейшън“. Беше един от онези компютърни гении.

Заместник-шерифът си отбеляза и това.

— Кой откри трупа?

— Една от чистачките. Мария. Вчера имаше почивен ден, затова дойде чак тази сутрин...

— Искам да разговарям с нея.

— Да, господине. Ще я повикам.

Мария бе мрачна наглед четирийсетгодишна бразилка, нервна и уплашена.

— Ти ли откри трупа, Мария?

— Аз не съм го направила. Кълна ви се. — Жената беше обхваната от истерия. — Трябва ли ми адвокат?

— Не. Нямах нужда от адвокат. Само ми кажи какво се случи.

— Нищо не се е случило. Искам да кажа... сутринта дойдох тук да почистя, както винаги. Аз... мислех си, че го няма. Винаги излизаше преди седем. Почистих в дневната и...

„По дяволите!“

— Мария, спомняш ли си как изглеждаше стаята, преди да почистиш?

— Какво имате предвид?

— Местила ли си нещо? Изнасяла ли си нещо от тук?

— Ами, да. На пода имаше строшена бутилка от вино. Цялата лепнеше. Аз...

— Какво направи с нея?

— Пуснах я в мелачката за боклук и я смлях.

— Какво друго направи?

— Ами изхвърлих пепелника и...

— Вътре имаше ли фасове?

Тя замълча и се опита да си спомни.

— Един. Хвърлих го в кошчето в кухнята.

— Хайде да идем да го видим. — Детективът я последва в кухнята и тя му посочи кошчето. Вътре имаше угарка със следи от червило. Заместник-шериф Блейк внимателно я извади и я постави в пликче.

После се върна в дневната.

— Мария, знаеш ли дали от апартамента липсва нещо? Да са изчезнали някакви ценни вещи?

Тя се огледа наоколо.

— Не, струва ми се. Господин Тибъл обичаше да събира тези малки статуетки. Пръскаше луди пари за тях. Като че ли всички са тук.

„Значи мотивът не е грабеж. Наркотици? Отмъщение? Нещастна любов?“

— Какво направи, след като почисти тук, Мария?

— Обрах с прахосмукачката както винаги. И после... — Гласът ѝ секна. — Влязох в спалнята и... го видях. — Погледна към Блейк. — Кълна се, че не съм го направила.

Пристигнаха съдебният лекар и асистентите му, които донесоха чувал за трупа.

Три часа по-късно заместник-шериф Блейк отново беше в кабинета на шерифа.

— Какво откри, Сам.

— Почти нищо. — Седна срещу Даулинг. — Денис Тибъл е работел в „Глобъл“. Очевидно е бил някакъв гений.

— Но не достатъчно гениален, за да попречи да го убият.

— Той не е бил просто убит, Мат. Направо е бил напълнен. Трябваше да видиш какво са направили с тялото му. Сигурно е бил някой маниак.

— Как ще продължиш?

— Не сме сигурни какво е оръжието, засега чакаме резултатите от лабораторията, но може да е било строшена бутилка от вино. Чистачката я е изхвърлила в мелачката. Изглежда, че на едно от заседналите в гърба му парчета стъкло има отпечатък. Разговарях със съседите. Нищо. Не са видели някой да влиза или да излиза от апартамента му. Никакъв необичаен шум. Тибъл явно е бил много затворен. Не е контактувал със съседите. Но има нещо друго. Преди да умре е правил секс. Имаме вагинален секрет, косми, други неща, както и угарка от цигара с червило. Ще ѝ направим ДНК-тест.

— Пресата пак ще се развихри, Сам. Още отсега си представям заглавията: „МАНИАК ВИЛНЕЕ В СИЛИЦИЕВАТА ДОЛИНА“. Шерифът въздъхна. — Хайде да действаме колкото можем по-бързо.

— Сега отивам в „Глобъл Къмпютър Графикс“.

На Ашли ѝ трябваше час, за да реши дали да отиде на работа. „Само да ме погледнат и всички ще разберат, че се е случило нещо лошо. Но ако не отида, ще искат да знаят причината. Полицията навярно ще е там и ще разпитва всички. Ако ме разпитат, ще трябва да им кажа истината. Няма да ми повярват. Ще ме обвинят в убийството

на Денис Тибъл. А ако пък ми повярват и ако им кажа, че баща ми е знаел какво ми е направил, ще обвинят него.“

Тя се замисли за убийството на Джим Клиъри. Можеше да чуе гласа на Флорънс: „Родителите на Джим се прибрали и открили трупа му. Бил е убит с нож и... кастриран.“

Стисна очи. „Боже мой, какво става? Какво става?“

Заместник-шериф Сам Блейк влезе в сградата на компанията. Служители с мрачни лица стояха на групички и тихо разговаряха. Можеше да си представи какво обсъждат. Ашли уплашено го наблюдаваше, докато детективът отиваше към кабинета на Шейн Милър.

Шейн се изправи да го посрещне.

— Заместник-шериф Блейк?

— Да. — Двамата се ръкуваха.

— Седнете, заместник-шериф.

Сам Блейк седна.

— Разбрах, че Денис Тибъл е бил ваш служител.

— Точно така. Един от най-добрите. Това е ужасна трагедия.

— Работил е тук около три години, нали?

— Да. Той беше нашият гений. Нямаше нещо, което да не е в състояние да направи с компютър.

— Какво можете да ми кажете за него?

Шейн Милър поклати глава.

— Почти нищо, страхувам се. Тибъл беше самотник.

— Имате ли представа дали е взимал наркотици?

— Денис ли? По дяволите, не. Беше маниак на тема здраве.

— Играл ли е хазарт? Възможно ли е да е дължал на някого много пари?

— Не. Получаваше голяма заплата, но мисля, че беше много стиснат.

— Ами жените? Имал ли си е приятелка?

— Жените не го харесваха. — Замисли се за миг. — В последно време обаче разправяше, че се канел да се жени.

— Случайно да е споменавал името на жената?

Милър поклати глава.

— Не. Поне не на мен.

— Имате ли нещо против да разговарям с някои от служителите ви?

— Ни най-малко. Действайте. Трябва да ви кажа, че всички са потресени.

„И щяха да са още повече, ако можеха да видят трупа му“ — помисли си Блейк.

Двамата излязоха навън. Шейн Милър повиши глас:

— Моля за внимание! Това е заместник-шериф Блейк. Той би искал да ви зададе няколко въпроса.

Служителите бяха спрели по местата си и слушаха.

— Сигурен съм, че всички сте чули за случилото се с господин Тибъл — започна детективът. — Нуждаем се от вашата помощ, за да открием кой го е убил. Някой от вас знае ли дали е имал врагове? Някой да го е мразел достатъчно, за да го убие? — Последва мълчание. Блейк продължи: — Споменава е, че ще се жени. Обсъждал ли е въпроса с някой от вас?

Ашли откри, че дишането ѝ е затруднено. Сега бе моментът да говори. Сега бе моментът да разкаже на заместник-шерифа какво е направил с нея Тибъл. Но си спомни лицето на баща си, когато му описваше случая. Щяха да обвинят него в убийството.

Баща ѝ никога не би убил когото и да е.

Той беше лекар.

Той беше хирург.

Денис Тибъл е бил кастриран! Заместник-шерифът казваше:

— ... и никой от вас не го е виждал, след като в петък си е тръгнал от тук, така ли?

„Давай — помисли си Тони. — Кажи му. Кажи му, че си ходила в апартамента му. Защо не му кажеш?“

Блейк изчака малко, като се мъчеше да скрие разочарованието си.

— Е, ако някой от вас си спомня нещо, което може да е от полза, ще съм ви благодарен, ако ми телефонирате. Господин Милър има номера ми. Благодаря ви.

Той се отдалечи заедно с Шейн към изхода.

Ашли усети, че ѝ прималява от облекчение.

Заместник-шериф Блейк се обърна към Шейн:

— Бил ли е особено близък с някой от колегите си?

— Не. Струва ми се, че Денис не беше близък с никого. Една от нашите компютърни операторки много го привличаше, но помежду им никога не е имало нищо.

Детективът спря.

— Тя тук ли е в момента?

— Да, но...

— Бих искал да поговоря с нея.

— Добре. Можете да използвате кабинета ми.

Двамата се върнаха обратно и Ашли ги видя да се приближават. Крачеха право към нейното бюро.

— Ашли, заместник-шериф Блейк би искал да поговори с теб.

Значи знаеше! Щеше да я пита за посещението ѝ в апартамента на Тибъл. „Трябва да внимавам“ — каза си.

Детективът я наблюдаваше.

— Имате ли нещо против, госпожице Патерсън?

Тя си възвърна дар-слово.

— Не, ни най-малко. — И го последва в кабинета на Шейн Милър.

— Седнете. — Двамата седнаха. — Разбрах, че Денис Тибъл е бил влюбен във вас.

— Аз... предполагам... — „Внимавай!“ — Да.

— Излизахте ли с него?

„Да отидеш в апартамента му не е същото като да излизаш с него.“

— Не.

— Говорил ли ви е за жената, за която искал да се жени?

Тя затъваше все по-надълбоко. Възможно ли е да ѝ поставя капан? Може би вече знаеше, че е била в апартамента на Тибъл. Навярно бяха открили отпечатъците ѝ. Сега бе моментът да му разкаже какво е направил с нея Денис. „Но ако му разкажа — отчаяно си помисли, — това ще го отведе при баща ми и ще го свържат с убийството на Джим Клиъри.“ Дали знаеха и за това? Но полицейското управление в Бедфорд нямаше причини да уведомява полицейското управление в Кюпъртино. А може би имаше?

Заместник-шериф Блейк я наблюдаваше и очакваше отговора ѝ.

— Госпожице Патерсън?

— Моля? А, извинете ме. Това толкова ме разстрои...

— Разбирам ви. Тибъл споменавал ли ви е за онази жена, за която искал да се жени?

— Да... но не ми каза името ѝ. — Поне това беше вярно.

— Някога били ли сте в апартамента му?

Ашли дълбоко си пое дъх. Ако отрече, разпитът навярно щеше да приключи. Но ако бяха открили отпечатъците ѝ...

— Да.

— Били сте в апартамента му, така ли?

— Да.

Сега вече я гледаше по-внимателно.

— Казахте, че никога не сте излизали с него.

Мислите ѝ препускаха.

— Така е. Не съм ходила с него, не. Отидох да му занеса едни документи, които беше забравил.

— Кога е било това?

Тя се почувства като в капан.

— Беше... преди около седмица.

— И друг път не сте ходили в жилището му?

— Точно така.

Сега вече нямаше проблем даже и да бяха намерили отпечатъците ѝ.

Заместник-шерифът мълчеше, наблюдаваше я и тя се чувстваше виновна. Искаше ѝ се да му каже истината. Може би в апартамента бе проникнал крадец и го беше убил — същият крадец десет години преди това и на пет хиляди километра от тук е убил Джим Клиъри. Ако вярваш в съвпадения. Ако вярваш в Дядо Коледа. Ако вярваш във феи.

„Проклет да си, татко!“

— Това е ужасно престъпление — каза детективът. — Като че ли липсва мотив. Но през всичките години, откакто съм в полицията, никога не съм виждал престъпление без мотив. — Отговор нямаше. — Известно ли ви е дали Денис Тибъл е взимал наркотици?

— Сигурна съм, че не е взимал.

— Какво ни остава тогава? Не е заради наркотици. Не са го обрили. На никого не е дължал пари. Изглежда остава само любовна връзка, нали? Жена, която го е ревнувала.

„Или баща, който е искал да защити дъщеря си.“

— Аз съм също толкова озадачена, колкото и вие, заместник-шериф.

Той я изгледа за миг и очите му сякаш казваха: „Не ти вярвам, госпожичке.“

Блейк се изправи, извади визитката си и ѝ я подаде.

— Ако се сетите за нещо, ще съм ви благодарен да ми телефонирате.

— С удоволствие.

— Приятен ден.

Тя го проследи с поглед, докато излизаше. „Всичко свърши. Татко е в безопасност.“

Когато вечерта се прибра в апартамента си, на телефонния секретар имаше съобщение: „Снощи направо ме побърка, миличка. Сериозно ти казвам. Но ще се погрижиш за мен и довечера, както ми обеща. По същото време, на същото място.“

Ашли стоеше като вцепенена и не вярваше на ушите си. „Полудявам — помисли си тя. — Това няма нищо общо с татко. Зад всичко трябва да се крие някой друг. Но кой? И защо?“

Пет дни по-късно получи съобщение за кредитната си карта. Вниманието ѝ привлякоха три неща:

Сметка от магазин за дрехи на стойност 450 долара.

Сметка от „Съркърс Клуб“ на стойност 300 долара.

Сметка от ресторант „Луи“ на стойност 250 долара.

Никога не беше чувала за магазина, за клуба и за ресторанта.

СЕДМА ГЛАВА

Ашли Патерсън непрекъснато следеше във вестниците и по телевизията информацията за разследването на убийството на Денис Тибъл. Полицията очевидно бе стигнала до задънена улица.

„Всичко свърши — мислеше си младата жена. — Няма от какво повече да се страхувам.“

Същата вечер в дома ѝ се появи заместник-шериф Блейк. Тя го погледна и устата ѝ пресъхна.

— Надявам се, че не ви безпокоя — каза детективът. — Прибирах се вкъщи и просто реших да намина.

Ашли преглътна.

— Няма нищо. Заповядайте.

Той влезе в апартамента.

— Имате хубаво жилище.

— Благодаря.

— Обзалагам се, че на Денис Тибъл това обзавеждане нямаше да му хареса.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— Не зная. Никога не е идвал тук.

— О! Мислех, че може и да е идвал, нали знаете?

— Не, не зная заместник-шериф. Нали ви казах, никога не съм излизала с него.

— Точно така. Може ли да седна?

— Заповядайте.

— Виждате ли, този случай е много сложен, госпожице Патерсън. Не се вписва в никаква система. Както ви казах, винаги има мотив. Разговарях с някои хора в „Глобъл Къмпютър Графикс“ и като че ли никой не е познавал добре Тибъл. Бил е много затворен човек.

Ашли го слушаше в очакване на удара.

— Всъщност от думите им разбрах, че вие сте единствената, към която е проявявал интерес.

Или бе открил нещо, или хвърляше въдицата си.

— Той наистина проявяваше интерес към мен, заместник-шериф — предпазливо отвърна тя, — но аз не проявявах интерес към него. И ясно му давах да го разбере.

Блейк кимна.

— Е, струва ми се, че е било много любезно от ваша страна да му занесете онези документи.

Ашли едва не попита „Какви документи?“, но внезапно си спомни.

— Това... това изобщо не ме затрудни.

— Ясно. Някой трябва много да е мразил Тибъл, за да постъпи така с него.

Тя напрегнато мълчеше.

— Знаете ли какво не мога да понасям? — каза заместник-шерифът. — Неразкритите убийства. Винаги ме дразнят. Защото ако някое убийство остане неразкрито, според мен това не е защото престъпниците са много умни, а защото полицията не си е свършила работата. Е, засега имам късмет. Разкрил съм всички престъпления, които съм разследвал. — Той се изправи. — Нямам намерение да се отказвам и сега. Ако се сетите за нещо, ще ми позвъните, нали, госпожице Патерсън?

— Да, разбира се.

Ашли го изпрати и си помисли: „Дали идването му тук е предупреждение? Може би знае повече, отколкото казва?“

Тони беше погълната от Интернет. Най-голямо удоволствие ѝ доставяха разговорите с Жан-Клод, но това не ѝ пречеше да има и други събеседници. Сядаше пред компютъра при всяка възможност и съобщенията изпълваха екрана.

„Тони? Къде беше? Отдавна те чакам в чатрума.“

„Струва си да ме чакаш, миличък. Разкажи ми за себе си. С какво се занимаваш?“

„Работя в аптека. Мога да бъда мил с теб. Падаш ли си по дрога?“

„Чупката.“

„Ти ли си, Тони?“
„Отговорът на твоите мечти. Ти ли си, Марк?“
„Да.“
„Напоследък не си идвал в Интернет.“
„Имах работа. Бих искал да се срещнем, Тони.“
„Каж ми, Марк, с какво се занимаваш?“
„Библиотекар съм.“
„Колко вълнуващо! Всички онези книги наоколо и...“
„Кога ще се срещнем?“
„Защо не питаш Нострадамус?“

„Здравей, Тони. Казвам се Уенди.“
„Здравей, Уенди.“
„Като че ли се забавляваш.“
„Наслаждавам се на живота.“
„Навярно мога да ти помогна още повече да му се насладиш.“
„Какво имаш предвид?“
„Ами, надявам се, че не си от онези глупаци, които се страхуват да експериментират и да опитват вълнуващи нови неща. Бих искала да ти покажа нещо приятно.“
„Благодаря, Уенди. Нямах онова, от което се нуждая.“

И после отново се включи Жан-Клод.
„Bonne nuit. Comment ca va? Как си?“
„Страхотно. А ти?“
„Липсваше ми. Много ми се иска лично да се срещнем.“
„И на мен. Благодаря, че ми прати снимката си. Добре изглеждаш.“
„А ти си красива. Струва ми се, че за двама ни е важно да се опознаем. Твоята компания ще се представи ли на компютърния конгрес в Квебек?“
„Какво? Поне аз не зная за такова нещо. Кога е?“
„След три седмици. Ще участват много големи фирми. Надявам се да дойдеш.“
„Аз също.“

„Може ли да се срещнем в чатрума утре по същото време?“
„Разбира се. До утре.“
„A demain.“

На другата сутрин Шейн Милър отиде при Ашли.

— Ашли, чу ли за големия компютърен конгрес, който ще се проведе в Квебек?

Тя кимна.

— Да. Струва ми се, че ще е интересно.

— Тъкмо обмислях дали да пратим там наши представители.

— Всички компании ще участват — отвърна Ашли. — „Симантек“, „Майкрософт“, „Епъл“. Квебек им организира страхотно шоу. Такова пътуване може да е като тринайсета заплата.

Шейн Милър се усмихна на въодушевлението ѝ.

— Добре, ще проверя.

На следващата сутрин той я повика в кабинета си.

— Какво ще кажеш да прекараш Коледа в Квебек?

— Ще участваме ли? Страхотно! — възбудено изрече Ашли. Обикновено прекарваше коледните празници с баща си, но тази година мисълта за това я ужасяваше.

— Най-добре да си вземеш повечко топли дрехи.

— Не се безпокой. Наистина го очаквам с нетърпение, Шейн.

Тони влезе в чатрума.

„Жан-Клод, компанията праща наша група в Квебек!“

„Formidable! Толкова се радвам. Кога пристигаш?“

„След две седмици. Ще бъдем петнайсет души.“

„Merveilleux! Чувствам се така като че ли ще се случи нещо много важно.“

„Аз също.“

— Нещо много важно!

Ашли всяка вечер с тревога следеше новините, но около разследването на убийството на Денис Тибъл нямаше нищо ново. Постепенно започна да се успокоява. Ако полицията не успееше да я свърже със случая, нямаше да стигнат и до баща ѝ. Няколко пъти решава да го попита, но винаги се отказваше. Ами ако беше невинен? Дали някога щеше да ѝ прости обвинението в убийство? „А ако е виновен, изобщо не искам да зная — помисли си. — Не бих могла да го понеса. И ако наистина съзнателно е извършил тези ужасни неща, той го е направил, за да ме защити. Поне тази Коледа няма да ми се наложи да се срещам с него.“

Ашли телефонира на баща си в Сан Франциско.

— Тази година няма да мога да прекарам коледните празници с теб, татко — без каквото и да е предисловие започна тя. — Компанията ме праща на конгрес в Канада.

Последва продължително мълчание.

— Много лошо, Ашли. Винаги сме прекарвали Коледа заедно.

— Нищо не мога да напра...

— Нали знаеш, освен теб нямам никого.

— Да, татко, аз... аз също нямам.

— Това е важното.

„Достатъчно важно, за да убиеш човек ли?“

— Къде е този конгрес?

— В Квебек. Той е...

— А. Прекрасен град. Не съм бил там от години. Знаеш ли какво ще направя? По това време нямам никаква работа в болницата. Ще взема самолет и двамата ще вечеряме заедно на Коледа.

Ашли бързо отвърна:

— Струва ми се, че не е...

— Ти само ми резервирай стая в хотела, в който ще отседнеш.

Нали не искаме да нарушаваме традицията?

Тя се поколеба и бавно изрече:

— Не, татко.

„Как ще го погледна?“

Алет възбудено изрече:

— Никога не съм ходила в Квебек. Там имат ли музеи?

— Разбира се, че имат — отвърна Тони. — Всичко си имат. Много зимни спортове. Ски, кънки...

Приятелката ѝ потръпна.

— Мразя студа. Не ми трябва никакви спортове. Пръстите ми измръзват даже с ръкавици. Ще обикалям музеите...

Групата от „Глобъл Къмпютър Графикс“ пристигна на международното летище „Жан Лъосаж“ в Сен Фоа на двацет и първи декември и беше отведена в прочутия „Шато Фронтенак“ в Квебек. Температурите бяха под нулата и улиците бяха покрити със сняг.

Жан-Клод беше дал на Тони телефонния си номер. Тя му позвъни веднага щом се настани в стаята си.

— Надявам се, че не те безпокоя прекалено късно.

— Mais non! Не мога да повярвам, че си тук. Кога ще те видя?

— Утре сутрин всички отиваме в конгресния център, но мога да се измъкна и да обядвам с теб.

— Bon! На „Гран Але Ест“ има един ресторант, казва се „Льо Пари-Брест“. Какво ще кажеш за един часа?

— Ще бъда там.

Квебекският конгресен център на булевард „Рене Льовеск“ е изключително модерна четириетажна сграда от стъкло и стомана, която побира хиляди хора. В девет сутринта огромните зали бяха пълни с компютърни специалисти от целия свят, които обменяха информация по най-новите открития. Те обикаляха мултимедийните зали, изложбите и видеоконферентните центрове. Едновременно се провеждаха шест семинара. На Тони ѝ доскуча. „Само приказки, нищо интересно“ — мислеше си тя. В един без петнайсет се измъкна от залата и взе такси до ресторанта.

Жан-Клод я очакваше. Той я хвана за ръка и топло каза:

— Тони, толкова се радвам, че успя да дойдеш.

— Аз също.

— Ще се опитам да прекараш приятно. Нашият град е много красив.

Тя го погледна и се усмихна.

— Сигурна съм, че ще ми хареса.

— Бих искал да прекараме колкото може повече време заедно.

— Можеш ли да си вземеш отпуска? Ами бижутерийния магазин?

Той се усмихна.

— Ще трябва да се оправят без мен.

Метр д'отелът им донесе менюто.

— Искаш ли да опиташ нашата френско-канадска кухня? — попита я Жан-Клод.

— С удоволствие.

— Тогава нека поръчам и за теб. — Той се обърна към метр д'отела. — *Nous voudrions le Brome Lake Duckling.* — После обясни на Тони: — Това е местно ястие, патица, приготвена в калвадос и пълнена с ябълки.

— Страхотно.

Така и се оказа.

По време на обета двамата разказаха за себе си.

— Така. Никога ли не си се женил? — попита Тони.

— Не. А ти?

— Не.

— Не си открила подходящия мъж.

„О, Господи, щеше да е чудесно, ако беше толкова просто.“

— Не.

Разговаряха за Квебек и какво могат да правят заедно.

— Караш ли ски?

Тони кимна.

— Обожавам ските.

— О, bon, moi aussi. Освен това можем да караме снегомобили, да се пързеляме, да обикаляме магазините...

В ентусиазма му имаше нещо почти момчешко. Тя никога не се бе чувствала толкова приятно с друг мъж.

Шейн Милър така организира програмата им, че ходеха на конгресните заседания сутрин и следобедите им бяха свободни.

— Не зная какво да правя тук — оплака се Алет на Тони. — Ужасно е студено. Ти какво ще правиш?

— Всичко — усмихна се тя.

— A piu tardi.

Тони и Жан-Клод всеки ден обядваха заедно, а после ѝ показваше града. Тя никога не беше виждала друго място като Квебек. Все едно, че откриваше живописно френско село в Северна Америка от края на миналия век. Старите улици носеха странни имена като „Стълбището Строшиврат“, „Под крепостта“ и „Моряшкия скок“.

Посетиха Цитаделата, чиито стени пазеха Стария Квебек, гледаха традиционната смяна на почетния караул в крепостта. Обикаляха търговските улици, „Сен Жан“, „Картие“, „Кот дьо ла Фабрик“, скитаха се из Картие пти шампле.

— Това е най-старият търговски квартал в Северна Америка — каза ѝ Жан-Клод.

— Прекрасно е.

Където и да отиде, имаше грейнали коледни дървета, коледни сцени и музика за удоволствието на минувачите.

Той я заведе да карат снегомобили в провинцията. Докато се носеха по тесния склон, младият мъж извика:

— Как се чувстваш?

Тони усети, че това не е случаен въпрос. Тя кимна и тихо отвърна:

— Чудесно е.

Алет прекарваше свободното си време по музеите. Посети базиликата „Нотр Дам“, черквата „Добрият пастир“ и музея „Августин“, но не прояви интерес към нищо друго от онова, което предлагаше Квебек. Имаше десетки прекрасни ресторанти, но когато не се хранеше в хотела, тя отиваше в „Льо коменсал“, вегетарианска кафетерия.

От време на време си мислеше за своя приятел в Сан Франциско, художника Ричард Мелтън, и се чудеше какво прави и дали си спомня за нея.

Ашли с ужас очакваше Коледа. Изкушаваше се да телефонира на баща си и да му каже да не идва. „Но с какво мога да се оправдая? Ти си убиец, не искам да те виждам, това ли?“

А Коледа приближаваше.

— Искаш ли да ти покажа моя бижутериен магазин? — попита я Жан-Клод.

Тони кимна.

— С удоволствие.

„Парен Джюълърс“ се намираше в сърцето на Квебек на улица „Нотр Дам“. Когато влезе вътре, Тони се смая. По Интернет Жан-Клод ѝ бе казал: „Имам малък бижутериен магазин.“ Всъщност магазинът се оказа много голям и изискан. Пет-шест служители обслужваха клиентите.

Тя се огледа и възкликна:

— По... поразително е.

Той се усмихна.

— Merci. Бих искал да ти дам cadeau — коледен подарък.

— Не. Не е необходимо. Аз...

— Моля те, не ме лишавай от това удоволствие.

Отведе я до една от витрините, пълна с пръстени. — Кажи ми кой ти харесва.

Тони поклати глава.

— Ужасно са скъпи. Не мога...

— Моля те.

Погледна го за миг, после кимна.

— Добре. — Отново разгледа витрината. По средата имаше голям смарагдов пръстен с диаманти.

Жан-Клод видя, че гледа към него.

— Харесва ли ти смарагдовият пръстен?

— Прекрасен е, но е ужасно...

— Твой е. — Извади малък ключ, отключи витрината и го взе.

— Не, Жан-Клод...

— Pour moi. — Той го постави на пръста ѝ. Беше ѝ по мярка.

— Voila! Това е знак свише.

Тони стисна ръката му.

— Аз... не зная какво да кажа.

— Не мога да изразя какво удоволствие ми доставя това. Тук има един чудесен ресторант, казва се „Павилон“. Искаш ли да вечеряме там?

— Където кажеш.

— Ще ти позвъня в осем часа.

В шест часа следобед телефонира бащата на Ашли.

— Страхувам се, че ще трябва да те разочаровам, Ашли. Няма да мога да дойда за Коледа. Един мой важен пациент от Южна Америка получил инфаркт. Довечера заминавам за Аржентина.

— Аз... много съжалявам, татко — като се опитваше да бъде убедителна, отвърна тя.

— Ще го компенсираме, нали, скъпа?

— Да, татко. Приятен полет.

Тони с нетърпение очакваше вечерята с Жан-Клод. Щеше да е прекрасно. Докато се обличаше, тихо си тананикаше.

*Нагоре-надолу по главната улица,
напред и после обратно,
така летят парите.
„Пук!“ — казва невестулката.*

„Мисля, че Жан-Клод е влюбен в мен, майко.“

„Павилон“ се намира в огромната „Гар дьо Пале“, старата железопътна гара на Квебек. Това е просторен ресторант с дълъг бар

до входа. В единайсет всяка вечер десетина маси се отместват настрани, за да отворят пространство за дансинг и диджеят започва програмата си със записи, включващи реге, джаз и блус.

Тони и Жан-Клод пристигнаха в девет и собственикът топло ги посрещна на вратата.

— Мосю Парен. Много се радвам да ви видя.

— Благодаря, Андре. Това е госпожица Тони Прескот, господин Никола.

— За мен е удоволствие, госпожице. Масата ви е готова.

— Храната е превъзходна — увери я Жан-Клод, когато ги настаниха. — Хайде да започнем с шампанско.

Поръчаха си *paillard de veau, torpille*, салата и бутилка валполичела.

Тони не можеше да откъсне очи от смарагдовия пръстен, който ѝ беше подарил Жан-Клод.

— Толкова е красив! — възкликна тя.

Той се приведе към нея.

— *Tu aussi*. Не мога да ти обясня колко съм щастлив, че най-после се срещнахме.

— И аз — тихо отвърна Тони.

Диджеят започна своята програма. Жан-Клод я погледна.

— Искаш ли да потанцуваме?

— С удоволствие.

Танците бяха една от големите ѝ страсти и когато излезе на дансинга, Тони забрави за всичко друго. Като малка танцуваше с баща си и майка ѝ казваше: „Това дете е трмаво.“

Жан-Клод я притискаше към себе си.

— Танцуваш прекрасно.

— Благодаря. — „Чу ли го, майко?“

„Иска ми се това да продължава вечно“ — помисли си Тони.

На път за хотела той я попита:

— *Cherie*, искаш ли да минем през нас и да пийнем нещо?

Тони се поколеба.

— Не тази вечер, Жан-Клод.

— Тогава утре, *peut-etre*?

Тя стисна ръката му.
— Утре.

В три часа през нощта полицаи Рене Пикар патрулираше с автомобила си по „Гран але“ в „Картие Монкалм“, когато забеляза, че предната врата на двуетажна тухлена къща е широко отворена. Той спря до тротоара и отиде да провери. Приблжи се до входа и извика:

— Bon soir. Y a-t-il, quelqu'un?^[1]

Не получи отговор. Влезе във фоайето и се насочи към голямата дневна.

— C'est la police. Y a-t-il, quelqu'un?^[2]

Отново никакъв отговор. В къщата цареше неестествена тишина. Полицаи Пикар разкопча кобура си и започна да обикаля първия етаж, като викаше и влизаше от стая в стая. Единственият отговор бе зловещо мълчание. Върна се във фоайето. Елегантно стълбище водеше към втория етаж.

— Alïo! — Нищо.

Когато изкачи стълбището, той извади пистолета си. Отново извика, после пое по дългия коридор. Вратата на една от спалните пред него беше открехната. Пикар се приближи, отвори я и пребледня.

— Mon Dieu!

В пет часа сутринта в сградата от сив камък и жълти тухли на булевард „Стори“, в която се помещава полицейското управление, инспектор Пол Кайе попита:

— С какво разполагаме?

— Жертвата се казва Жан-Клод Парен — отвърна полицаи Ги Фонтен. — Бил е намушкан с нож поне десетина пъти и е кастриран. Патологът казва, че убийството е станало през последните три-четири часа. Открихме в джоба на сако на Парен сметка от „Павилон“. Измъкнахме собственика на ресторанта от леглото.

— Да?

— Мосю Парен е бил в „Павилон“ заедно с жена на име Тони Прескот, брюнетка, много привлекателна, с английски акцент. Управителят на бижутерийния магазин на мосю Парен твърди, че

вчера мосю Парен довел в магазина жена, отговаряща на същото описание, и я представил като Тони Прескот. Подарил ѝ скъп смарагдов пръстен. Също така смятаме, че преди смъртта си мосю Парен е правил секс с някого и че оръжието на убийството е нож за писма със стоманено острие. По него имаше отпечатьци. Пратихме го в лабораторията и ФБР. Очакваме резултатите.

— Арестувахте ли Тони Прескот?

— Non.

— И защо?

— Не успяхме да я открием. Проверихме във всички местни хотели, в нашия архив, както и в този на ФБР. Тя няма акт за раждане, номер на социална осигуровка, нито шофьорска книжка.

— Невъзможно! Има ли вероятност да е напуснала града?

Полицай Фонтен поклати глава.

— Едва ли, инспекторе. Летището е било затворено в полунощ. Последният влак от Квебек е потеглил в пет и трийсет и пет следобед. Първият сутрешен влак ще е в шест и половина. Разпратихме описанието ѝ до автогарата, две таксиметрови компании и фирмата за наем на лимузини.

— За Бога, разполагаме с името, описанието и отпечатьците ѝ. Не може да изчезне просто така.

Един час по-късно се получи доклад от ФБР. Не бяха успели да идентифицират отпечатьците. Тони Прескот нямаше досие.

[1] Добър вечер. Има ли някой? (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Полиция. Има ли някой? (фр.) — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Пет дни след завръщането на Ашли от Квебек баща ѝ телефонира:

— Току-що пристигам.

— Откъде пристигаш? — Трябваше ѝ време, за да си спомни. —

А, да. Твоят пациент в Аржентина. Как е той?

— Ще оживее.

— Радвам се.

— Можеш ли да дойдеш в Сан Франциско да вечеряме заедно?

Тя се ужасяваше от мисълта да се срещне с него, но не успя да измисли извинение.

— Добре.

— Тогава да се срещнем в ресторант „Лулу“. В осем часа.

Ашли вече беше в ресторанта, когато пристигна баща ѝ. Тя отново видя възхитените погледи на хората наоколо. Баща ѝ беше прочут. Би ли рискувал всичко само за да...

Той застана до масата.

— Радвам се да те видя, мила. Съжалявам за коледната ни вечеря.

— Аз също — насили се да отвърна Ашли.

Тя втренчено гледаше менюто, опитвайки се да събере мислите си.

— Какво ще поръчаш?

— Аз... всъщност не съм гладна — отвърна.

— Трябва да хапнеш нещо. Съвсем си измършавяла.

— Ще взема пиле.

Тя го наблюдаваше, докато той даваше поръчката на сервитьора, и се чудеше дали ще посмее да го попита.

— Как беше в Квебек?

— Много интересно. Красив град.

— Някой път трябва да отидем там заедно.

Тя се реши и се помъчи да говори колкото е възможно по-спокойно:

— Да. Между другото... миналия юни ходих на среща в Бедфорд по случай десет години от завършване на гимназия.

Той кимна.

— Приятно ли беше?

— Не. — Бавно заговори, като внимателно подбираше думите си. — Разбрах... разбрах, че в деня, след като ние с теб заминахме за Лондон, са открили... трупа на Джим Клиъри. — После замълча в очакване да види реакцията му.

Д-р Патерсън се намръщи.

— Клиъри ли? А, да. Онова момче, което тичаше след теб. Аз те спасих от него, нали?

„Какво означава това? Признание ли? Може би иска да каже, че ме е спасил от Джим Клиъри, като го е убил?“

Ашли дълбоко си пое дъх и продължи:

— Денис Тибъл е бил убит по същия начин. Намушкан и кастриран. — Тя видя, че баща ѝ взема парче хляб и внимателно го намазва с масло.

— Не съм изненадан, Ашли — отвърна накрая той. — Лошите хора обикновено ги постига лош край.

И това го казваше лекар, човек, посветил се на спасяването на живота. „Никога няма да го разбере — помисли си. — А ми се струва и че не искам.“

Когато вечерята приключи, тя продължаваше да е също толкова далеч от истината, колкото и преди това.

— В Квебек наистина ми хареса, Алет — каза Тони. — Искане ми се пак да отида там някой ден. Ти как прекара?

— Наслаждавах се на музеите — плахо отвърна тя.

— Обади ли се вече на гаджето си в Сан Франциско?

— Той не ми е гадже.

— Обзалагам се, че искаш да ти стане, нали?

— Forse. Навярно.

— Защо не му позвъниш?

— Струва ми се, че няма да е прилично да...

— Позвъни му.

Уговориха се да се срещнат в музея „Де Янг“.

— Много ми липсваше — каза Ричард Мелтън. — Как беше в Квебек?

— Va bene.

— Искат ми се и аз да бях там с теб.

„Може би някой ден“ — с надежда си помисли Алет.

— Как върви рисуването ти?

— Не е зле. Наскоро продадох една от картините си на много известен колекционер.

— Фантастично! — зарадва се тя. И не можеше да не си помисли: „Толкова е различно, когато съм с него. Ако беше някой друг, щях да си помисля «Кой има толкова лош вкус, че да хвърля пари на вятъра за картините ти?» Или «Недей да се отказваш от другата си работа.» Или стотици други злобни забележки. Но с Ричард никога не го правя.“

Това я караше да се чувства невероятно свободна, сякаш е открила лек за някаква ужасна болест.

Двамата обядваха в музея.

— Какво ще си вземеш? — попита Ричард. — Правят страхотен ростбиф.

— Аз съм вегетарианка. Ще си поръчам само салата. Благодаря.

— Добре.

До масата им се приближи млада, привлекателна сервитьорка.

— Здравей, Ричард.

— Здравсти, Бърнис.

Алет неочаквано изпита ревност. Реакцията ѝ я изненада.

— Готови ли сте с поръчката?

— Да. За госпожица Питърс салата и сандвич с ростбиф за мен.

Сервитьорката я наблюдаваше. „Дали ревнува?“ — зачуди се Алет. Когато жената се отдалечи, каза:

— Много е красива. Добре ли я познаваш? — И се изчерви. Веднага съжали, че го беше попитала.

Ричард се усмихна.

— Често се храня тук. При първото ми идване нямах много пари. Поръчах си сандвич и Бърнис ми устрои истинско пиршество. Страхотна е.

— Изглежда много мила — рече Алет. И си помисли: „Бедрата ѝ са дебели.“

После заговориха за художници.

— Веднъж исках да отида в Живерни — каза тя. — Където е рисувал Моне.

— Знаеш ли, че той е започнал като карикатурист?

— Не.

— Така е. После се запознал с Буден, който му станал учител и го убедил да започне да рисува на открито. Има една страхотна история. Моне толкова се увлякъл от рисуването на открито, че когато решил да нарисова някаква жена в градината на платно, по-високо от два и половина метра, трябвало да изкопае ров, за да може да го повдига или спуска със скрипци. Сега картината е в музея „Д’Орсе“ в Париж.

Времето летеше бързо и приятно.

Следобед Алет и Ричард обиколиха различните изложби. Колекцията се състоеше от над четирийсет хиляди експоната — от древноегипетски находки до съвременни американски платна.

Фактът, че в присъствието на Ричард не ѝ идваха наум каквито и да е лоши мисли, я изпълваше с удивление. „Che cosa significa?“

Към тях се приближи униформен пазач.

— Добър ден, Ричард.

— Здравей, Брайън. Това е моя приятелка, Алет Питърс. Алет, Брайън Хил.

— Харесва ли ви в музея? — попита я Брайън.

— О, да. Прекрасно е.

— Ричард ме учи да рисувам — каза пазачът.

Алет погледна към Ричард.

— Наистина ли?

— А, само малко го насочвам — скромно отвърна той.

— Прави нещо много повече, госпожице. Винаги съм искал да стана художник. Тъкмо затова постъпих на работа в музея, защото обичам изкуството. Така или иначе Ричард често идва тук и рисува. Когато видях как работи, си помислих: „Искам да съм като него.“ И го

попитах дали е съгласен да ме учи. Той е страхотен. Виждали ли сте картините му?

— Да — отвърна тя. — Невероятни са.

Когато останаха сами, тя каза:

— Много любезно от твоя страна, Ричард.

— Обичам да помагам на хората — отвърна той, като я гледаше в очите.

На излизане от музея я попита:

— Съквартирантът ми довечера е на купон. Какво ще кажеш да се отбием у нас? — Усмихна се. — Бих искал да ти покажа някои картини.

Алет стисна ръката му.

— Не още, Ричард.

— Както кажеш. Ще се видим ли следващия уикенд?

— Да.

Той нямаше представа с какво нетърпение го очаква Алет.

Ричард я изпрати до паркинга, където бе оставила колата си. Докато потегляше, той ѝ махаше с ръка.

Когато си лягаше същата вечер, Алет си помисли: „Истинско чудо е. Ричард ме освободи.“ Тя заспа и го сънува.

В два часа през нощта съквартирантът на Ричард Мелтън Гари се върна от рожден ден. В апартамента беше тъмно. Той включи лампата в дневната.

— Ричард?

Тръгна към спалнята. Когато стигна на прага и погледна вътре, щеше да повърне.

— Успокой се, синко. — Детектив Уитиър гледаше към треперещия мъж на стола. — Хайде сега пак да повторим. Той имаше ли някакви врагове, някой да го е мразил достатъчно, за да го убие?

Гари преглътна.

— Не. Всички... всички обичаха Ричард.

— Някой не го е обичал. Откога сте съквартиранти?
— От две години.
— Бяхте ли любовници?
— За Бога! — възмути се той. — Не. Бяхме приятели. Живеехме заедно от финансови съображения.
Детектив Уитиър огледа малкия апартамент.
— Със сигурност не е било обир — рече. — Тук няма нищо за крадене. Съквартирантът ти имаше ли си приятелка?
— Не... А, да. Интересуваше се от едно момиче. Струва ми се, че започваше да се привързва към нея.
— Знаеш ли как се казва?
— Да. Алет. Алет Питърс. Работи в Кюпъртино.
Детектив Уитиър и детектив Рейнолдс се спогледаха.
— В Кюпъртино ли?
— Божичко! — възкликна Рейнолдс.

Трийсет минути по-късно детектив Уитиър разговаряше по телефона с шериф Даулинг.

— Боже мой!
— Току-що се свързах с ФБР. Компютърът им показва, че е имало три убийства с кастриране, които много приличат на това. Първото е било в Бедфорд, Пенсилвания, преди десетина години. Втората жертва е Денис Тибъл — вашият случай, после същият начин на действие в Квебек и сега тук.

— Няма никаква логика. Пенсилвания... Кюпъртино... Квебек... Сан Франциско... Има ли някаква връзка?

— Опитваме се да открием. За Квебек е нужен паспорт. ФБР проверява дали някой, който е бил там около Коледа, се е намирал в някой от другите градове по време на убийствата...

Когато пресата надуши какво става, по първите страници на вестниците из целия свят се появиха заглавията:

СЕРИЕН УБИЕЦ ВИЛНЕЕ...

QUATRES HOMMES BRUTALEMENT TUES ET
CASTRES...

WIR SUCHEN FÜR EIN MANN DER CASTRIERT
SEINE HOPFERE

MANIAC DI HOMICIDAL SULLO SPREE CRESPO
DI UCCISIONE

Психолози важно анализираха убийствата по телевизията.

— ... и всички жертви са мъже. Поради начина, по който са намушкани и кастрирани, това несъмнено е дело на хомосексуалист, който...

— ... така че, ако полицията успее да открие връзка между жертвите, навярно ще се окаже, че това е дело на любовник, когото те са пренебрегнали...

— ... но бих казал, че това са несвързани помежду си убийства, извършени от човек, който е имал властна майка...

В събота сутринта детектив Уитиър телефонира на заместник-шериф Блейк от Сан Франциско.

— Имам нова информация за вас, заместник-шериф.

— Казвайте.

— Току-що ми позвъниха от ФБР. Кюпъртино е вписан като местожителство на американка, която се е намирала в Квебек в деня на убийството на Парен.

— Интересно. Как се казва?

— Патерсън. Ашли Патерсън.

В шест часа същия следобед заместник-шериф Блейк позвъни на вратата на Ашли Патерсън. Чу я предпазливо да пита:

— Кой е?

— Заместник-шериф Блейк. Бих искал да поговоря с вас, госпожице Патерсън.

След продължително мълчание вратата бавно се отвори. Ашли напрегнато го погледна от прага.

— Може ли да вляза?

— Да, разбира се. — „Дали е за татко? Трябва да внимавам.“ Тя го настани на дивана в дневната. — Какво обичате, заместник-шериф?

— Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса?

Ашли неспокойно започна да се върти.

— Ами... не зная. Заподозряна ли съм?

Той успокоително се усмихна.

— Не, госпожице Патерсън. Това е обичайна процедура. Разследваме няколко убийства.

— Не зная нищо за никакви убийства — бързо отвърна тя.

„Прекалено бързо?“

— Наскоро сте били в Квебек, нали?

— Да.

— Познавате ли Жан-Клод Парен?

— Жан-Клод Парен ли? — Замисли се за момент. — Не. Никога не съм чувала за него. Кой е той?

— Има бижутериен магазин в Квебек.

Ашли поклати глава.

— Не съм купувала никакви бижута там.

— Работили сте заедно с Денис Тибъл.

Тя усети, че страхът ѝ отново се надига. Значи наистина беше заради баща ѝ.

— Не сме работили заедно — предпазливо отвърна. — Работехме в една и съща компания.

— Разбира се. От време на време ходите в Сан Франциско, нали, госпожице Патерсън?

Тя се зачуди накъде бие детективът. „Внимавай.“

— Понякога, да.

— Някога срещали ли сте художник на име Ричард Мелтън?

— Не. Не познавам никого с това име.

Заместник-шериф Блейк ядосано я погледна.

— Госпожице Патерсън, имате ли нещо против да дойдете в полицията и да се подложите на детектора на лъжата? Ако искате, можете да повикате адвоката си и...

— Нямам нужда от адвокат. С удоволствие ще се подложа на теста.

Специалистът по тестване с детектора на лъжата се казваше Кийт Росън и беше един от най-добрите. Наложиха се да отмени уговорката си за вечеря, но с удоволствие послужи на Сам Блейк.

Той настана Ашли на стол и я свърза с проводниците на машината. Росън вече четирийсет и пет минути бе разговарял с нея, за да получи необходимата му информация за миналото ѝ и да прецени емоционалното ѝ състояние. И сега беше готов да започне.

— Удобно ли ви е?

— Да.

— Добре. Тогава да започваме. — Натисна един от бутоните. — Как се казвате?

— Ашли Патерсън.

Погледът му се местеше между жената и разпечатката на детектора.

— На колко сте години, госпожице Патерсън?

— На дваайсет и осем.

— Къде живеете?

— На Виа Камино Корт десет хиляди деветстотин шейсет и четири в Кюпъртино.

— Работите ли?

— Да.

— Обичате ли класическа музика?

— Да.

— Познавате ли Ричард Мелтън?

— Не.

Детекторът не отбелязва никаква разлика.

— Къде работите?

— В „Глобъл Къмпютър Графикс Корпорейшън“.

— Обичате ли работата си?

— Да.

— На петдневна работна седмица ли сте?

— Да.

— Някога срещали ли сте се с Жан-Клод Парен?

— Не.

Отново никаква промяна.

— Закусвахте ли тази сутрин?

— Да.

— Вие ли убихте Денис Тибъл?

— Не.

Въпросите продължиха още половин час и бяха повторени три пъти в различен порядък.

Когато сеансът приключи, Кийт Росън влезе в кабинета на Сам Блейк и му подаде резултатите от теста.

— Чиста като сълза. Вероятността да лъже е по-малко от един процент. Не си пипнал когото трябва.

Ашли излезе от управлението. Чувстваше се замаяна от облекчение. „Слава Богу, че всичко свърши.“ Ужасяваше се, че могат да ѝ зададат въпроси за баща ѝ, но това не се случи. „Вече никой не може да свърже татко с това.“

Остави колата си в гаража и се качи с асансьора. Отключи вратата на апартамента, влезе вътре и внимателно заключи след себе си. Чувстваше се изчерпана и в същото време ликуваше. „А сега хубава гореща вана“ — помисли си. Влезе в банята и лицето ѝ стана смъртнобледо. Някой беше надраскал с яркочервено червило на огледалото: „ТИ ЩЕ УМРЕШ.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мъчеше се да не се поддава на истерията. Пръстите ѝ трепереха толкова силно, че три пъти безуспешно набира номера. Дълбоко си пое дъх и опита отново. Две... девет... девет... две... едно... нула... едно... Телефонът започна да звъни.

— Полицейско управление.

— Заместник-шериф Блейк, моля. Побързайте!

— Заместник-шериф Блейк си отиде вкъщи. Искате ли да ви свържа с някой друг?

— Не! Бихте... бихте ли го помолили да ми телефонира? Обаждат се Ашли Патерсън. Трябва незабавно да говоря с него.

— Бихте ли почакали, госпожице, ще се опитам да се свържа с него.

Заместник-шериф Сам Блейк търпеливо слушаше крясъците на жена си Сърийна.

— Брат ми те използва като товарен кон денонощно и не ти плаща достатъчно, за да ме издържа. Защо не искаш повишение? Защо?

Двамата вечеряха.

— Ще ми подадеш ли картофите, скъпа?

Сърийна се пресегна и тресна купата с картофи пред съпруга си.

— Проблемът е, че не те оценяват.

— Права си, скъпа. Може ли малко сос?

— Не чуваш ли какво ти говоря? — изкрещя тя.

— Всяка твоя дума, обич моя. Вечерята е чудесна. Готвиш превъзходно.

— Как да се карам с теб, копеле такова, като не ми отвърщаш?

— Това е, защото те обичам, мила.

Телефонът иззвъня.

— Извинявай. — Блейк се изправи и вдигна слушалката. — Ало... Да... Свържи ме... Госпожице Патерсън?

Чуваше, че жената хлипа.

— Случи се... случи се нещо ужасно. Трябва веднага да дойдете тук.

— Идвам.

Сърийна скочи на крака.

— Какво? Излизаш ли? Още не сме се нахранили!

— Спешно е, скъпа. Ще се върна колкото мога по-бързо. — Тя го наблюдаваше как закопчава кобура си. Блейк се наведе към нея и я целуна. — Прекрасна вечеря.

Ашли отвори вратата в мига, в който детективът пристигна. Беше плакала и трепереше.

Сам Блейк влезе в апартамента и предпазливо се огледа.

— Сама ли сте?

— Н-някой е бил тук. — Тя се мъчеше да се овладее. — В-вижте. — Поведете го към банята.

Блейк прочете на глас написаното на огледалото:

— Ти ще умреш.

Обърна се към нея.

— Имате ли някаква представа кой може да го е написал?

— Не — отвърна младата жена. — Това е моят апартамент. Никой друг няма ключ... А някой е влизал тук... Някой ме следи. Някой иска да ме убие. — Избухна в сълзи. — Н-не издържам повече.

Ашли неудържимо ридаше. Заместник-шерифът я прегърна и я потупа по рамото.

— Успокойте се. Всичко ще е наред. Ще ви дадем охрана и ще открием кой стои зад всичко това.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Извинете ме. Аз... обикновено не се държа така. Просто... просто беше толкова ужасно.

— Хайде да си поговорим — каза Сам Блейк.

Тя успя да се усмихне.

— Добре.

— Какво ще кажете за чаша чай?

Двамата седяха, пиеха горещ чай и разговаряха.

— Кога започна всичко това, госпожице Патерсън?

— Преди... преди около шест месеца. Усещах, че някой ме следи. Отначало беше само смътно предчувствие, но после усещането се засили. Знаех, че ме следят, но не виждах никого. После в службата някой беше проникнал в компютъра ми и беше нарисувал ръка с нож, която се опитваше да... да ме намушка.

— Имате ли някаква представа кой може да е бил?

— Не.

— Казахте, че и преди някой е влизал в апартамента ви, нали?

— Да. Веднъж някой беше включил всички лампи. Друг път намерих на нощното си шкафче угарка от цигара. А аз не пуша. И някой беше отварял чекмеджето ми и беше ровил в... в бельото ми. — Дълбоко си пое дъх. — А сега... това.

— Имате ли бивши приятели, които биха могли да се чувстват отблъснати?

Тя поклати глава.

— Не.

— Имало ли е случаи, в които някой е губил пари заради вас?

— Не.

— Получавали ли сте заплахи от някого?

— Не. — Помисли си дали да му разкаже за губещия ѝ се уикенд в Чикаго, но това означаваше, че ще трябва да спомене за баща си и се отказа.

— Не искам да остана сама тук през нощта — каза.

— Добре. Ще позвъня в участъка и ще наредя да пратят някого...

— Не! Моля ви! Страх ме е да се доверя на друг човек. Не можете ли да останете при мен, само до сутринта?

— Струва ми се, че не е...

— О, моля ви. — Трепереше.

Той я погледна в очите и си помисли, че никога не е виждал толкова ужасен човек.

— Няма ли къде да преспите тази нощ? Нямате ли приятели, които...

— Ами ако го е направил някой от приятелите ми?

Блейк кимна.

— Добре. Ще остана. Утре сутринта ще наредя да ви дадат денонощна охрана.

— Благодаря ви.

Той я потупа по ръката.

— И не се тревожете. Обещавам ви, че ще разкрием кой го е извършил. Сега ще позвъня на шериф Даулинг и ще му обясня положението.

Блейк поговори по телефона пет минути и когато затвори, каза:

— Няма да е зле да съобщя и на съпругата си.

— Разбира се.

Той набра номера.

— Здравей, скъпа. Тази нощ няма да се прибера, затова защо не погледаш малко теле...

— Какво? Къде си, при някоя от твоите евтини курви ли? — чу я Ашли да крещи по телефона.

— Сърийна...

— Недей да ме заблуждаваш.

— Сърийна...

— Всички мъже само за това си мислите — как да легнете с някоя.

— Сърийна...

— Е, повече няма да търпя това.

— Сърийна.

— Това е благодарността, че съм толкова добра съпруга...

Монологът продължи още десетина минути. Накрая заместник-шериф Блейк затвори слушалката и засрамено се обърна към Ашли:

— Извинете ме. Тя не е такава.

Тя го погледна и отвърна:

— Разбирам.

— Не — сериозно говоря. Сърийна се държи така, защото се страхува.

Хвърли му любопитен поглед.

— Страхува ли се?

За миг Блейк замълча.

— Сърийна умира. Има рак. Известно време беше в ремисия. Появил се е преди около седем години. Ние сме женени от пет години.

— Значи сте знаели...

— Да. Нямахше значение. Обичам я. — Замълча. — Напоследък състоянието ѝ се влошава. Тя се страхува от смъртта, страхува се и да не я изоставя. Цялото това викане е само за да скрие страха си.

— Много... много съжалявам.

— Тя е прекрасен човек: нежна, грижовна и обичлива. Това е онази Сърийна, която познавам.

— Съжалявам, ако съм ви причинила... — започна Ашли.

— Ни най-малко. — Той се огледа.

— Спалнята е само една. Вземете я вие, аз ще спя на дивана.

Детективът поклати глава.

— Диванът напълно ме устройва.

— Не мога да изразя колко съм ви благодарна.

— Няма проблем, госпожице Патерсън. — Той я наблюдаваше, докато Ашли вадеше от гардероба чаршафи и одеяла.

Тя отиде при дивана и го постла.

— Надявам се, че ще...

— Всичко е наред. И без това нямам намерение много да спя. — Блейк провери дали прозорците са заключени, после сложи и резето на вратата. — Добре. — Постави пистолета си на масата до дивана. — Вие се наспете добре. Утре сутрин ще се заемем с всичко.

Ашли кимна. Приближи се до него и го целуна по бузата.

— Благодаря ви.

После влезе в спалнята и затвори вратата. Той отиде до прозорците и отново ги провери. Очакваше го дълга нощ.

Във вашингтонската централа на ФБР специален агент Рамирес разговаряше с Роланд Кингсли, шефа на неговия сектор.

— Имаме отпечатъците и ДНК-пробите, открити на местопрестъплението в Бедфорд, Кюпъртино, Квебек и Сан Франциско. Току-що получихме последния доклад. Всички отпечатъци са еднакви, ДНК-пробите — също.

Кингсли кимна.

— Значи е сериен убиец.

— Без съмнение.

— Хайде да открием това копеле.

В шест часа сутринта съпругата на домоуправителя намери голото тяло на заместник-шериф Сам Блейк на уличката зад блока на Ашли Патерсън.

Беше убит с нож и кастриран.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха петима: шериф Даулинг, двама цивилни детективи и двама униформени полицаи. Стояха в дневната и наблюдаваха Ашли, която седеше и истерично плачеше.

— Вие сте единствената, която може да ни помогне, госпожице Патерсън — каза шериф Даулинг.

Тя вдигна поглед към мъжете и кимна. После няколко пъти дълбоко си пое дъх.

— Ще... ще опитам.

— Хайде да започнем отначало. Заместник-шериф Блейк е прекарал нощта тук, нали?

— Д-да. Аз го помолих. Аз... аз ужасно се страхувах.

— В апартамента ви има само една спалня.

— Точно така.

Тя посочи към дивана. Одејалото и възглавницата все още бяха там.

— Той... той спа тук.

— Кога отидохте да си легнете?

Ашли се замисли за миг.

— Трябва... трябва да е било към полунощ. Бях нервна. Пихме чай и си поговорихме. Почувствах се по-спокойна. Извадих му завивки и възглавница, после отидох в спалнята. — Мъчеше се да се овладее.

— Тогава ли го видяхте за последен път?

— Да.

— И заспахте?

— Не веднага. Накрая взех хапче за сън. Следващото нещо, което си спомням, бяха женски писъци от уличката. — Започна да трепери.

— Мислите ли, че някой е влязъл в апартамента и е убил заместник-шериф Блейк?

— Н-не зная — отчаяно отвърна. — Някой беше влизал тук. Даже беше написал заплаха на огледалото.

— Той ми разказа за това по телефона.

— Може да е чул нещо и... и да е излязъл навън, за да провери — предположи Ашли.

Шерифът поклати глава.

— Струва ми се, че не би излязъл навън гол.

Тя се разплака.

— Не зная! Не зная! Това е кошмар. — Скри лицето си в шепи.

— Бих искал да поогледам апартамента — каза шериф Даулинг.

— Трябва ли ми заповед за обиск?

— Не, разбира се. М-моля.

Той кимна на детективите. Единият влезе в спалнята. Другият отиде в кухнята.

— За какво разговаряхте със заместник-шериф Блейк?

Ашли дълбоко си пое дъх.

— Аз... аз му разказах за... за нещата, които ми се случваха. Той беше много... — Вдигна очи към шерифа. — Защо някой би искал да го убие? Защо?

— Не зная, госпожице Патерсън. Ще открием.

Лейтенант Елтън, детективът, който бе влязъл в кухнята, се появи на прага.

— Може ли за момент, шериф?

— Извинете ме.

Той отиде в кухнята.

— Какво има?

— Намерих това в мивката — отвърна лейтенант Елтън. — Държеше окървавен месарски нож за ръба на острието. — Не е бил измит. Мисля, че ще успеем да свалим няколко отпечатъка.

Костоф, вторият детектив, се върна от спалнята и припряно влезе при тях. Носеше пръстен със смарагди и диаманти.

— Намерих го в кутията за бижута. Отговаря на описанието на пръстена, който Жан-Клод Парен подарил на Тони Прескот в Квебек.

Тримата мъже се спогледаха.

— Това е абсурд рече шерифът.

Той предпазливо взе ножа и пръстена и се върна в дневната. Протегна напред ножа и попита: — Госпожице Патерсън, този нож ваш ли е?

Тя го погледна.

— Аз... Да. Възможно е. Защо?

Шериф Даулинг ѝ показва пръстена.

— Виждали ли сте някога този пръстен?

Поклати глава.

— Не.

— Намерихме го във вашата кутия за бижута.

Детективите я наблюдаваха. Жената бе напълно объркана.

— Аз... Някой трябва да го е поставил там... — прошепна.

— Кой би направил такова нещо?

Лицето ѝ пребледня.

— Не зная.

В апартамента влезе детектив.

— Шерифе?

— Да, Бейкър? — Той му даде знак да отидат в ъгъла.

— Казвай.

— Открихме петна от кръв по килима в коридора и в асансьора.

Изглежда, че трупът е бил увит в чаршаф, замъкнат в асансьора и изхвърлен на улицката.

— Мамка му! — Шериф Даулинг се обърна към Ашли:

— Госпожице Патерсън, вие сте арестувана. Ще ви съобща правата. Имате право да мълчите. Ако се откажете от това право, всичко, което кажете, може да бъде използвано в съда. Имате право на адвокат. Ако не можете да си го позволите, съдът ще ви назначи служебен защитник.

Когато стигнаха в управлението, шериф Даулинг нареди:

— Вземете ѝ отпечатыци и я регистрирайте.

Ашли стоически изтърпя процедурата. Накрая шерифът ѝ каза:

— Имате право да се обадите по телефона.

Тя го погледна и мрачно отвърна:

— Няма на кого да телефонирам. — „Не мога да позвъня на баща си.“

Шериф Даулинг я проследи с поглед, докато я отвеждаха в килията.

— Проклет да съм, ако разбирам нещо. Виждали ли сте резултатите ѝ от детектора на лъжата? Бих се заклел, че е невинна.

В стаята влезе детектив Костоф.

— Преди смъртта си Сам е правил секс. Проверихме трупа му и чаршафа с ултравиолетови лъчи — бил е увит в него. Имаме позитивен резултат за семенна течност и вагинални секрети. Ние...

— Чакай! — изпъшка шериф Даулинг. Отдавна отлагаше момента да съобщи на сестра си. Сега обаче трябваше да го направи. Той въздъхна. — Веднага се връщам.

Двайсет минути по-късно беше в дома на Сам.

— Какво неочаквано удоволствие — каза Сърийна. — Сам с теб ли е?

— Не, Сърийна. Трябва да те попитам нещо. — Предстоеше му труден разговор.

Тя любопитно го погледна.

— Да?

— През... през последните двайсет и четири часа правили ли сте секс със Сам?

Изражението ѝ се промени.

— Какво? Ние... Не. Защо искаш да... Сам няма да се върне, нали?

— Тежко ми е да ти го кажа, но той...

— Напуснал ме е заради нея, нали? Знаех си, че ще се случи. Не го обвинявам. Аз бях ужасна съпруга. Аз...

— Сам е мъртъв, Сърийна.

— Винаги му крещях. Всъщност не исках. Спомням си...

Той я хвана за ръцете.

— Сам е мъртъв, Сърийна.

— Веднъж щяхме да ходим на плаж и...

Даулинг я разтърси.

— Чуй ме. Сам е мъртъв.

— ... и да си направим пикник.

Той се вгледа в очите ѝ и разбра, че го е чула.

— Та седим си на плажа, появява се онзи човек и казва: „Дайте ми парите си.“ Сам му отвръща: „Я да ти видя патлака.“

Шериф Даулинг я остави да говори. Тя бе в шоково състояние и в момента не можеше да приеме истината.

— ... такъв си беше Сам. Разкажи ми за онази жена, с която е избягал. Хубава ли е? Сам постоянно ми казва, че съм хубава, ама аз знам, че не съм. Казва ми го, за да ми стане приятно, защото ме обича. Никога няма да ме напусне. Ще се върне. Ще видиш. Той ме обича. — И тя продължи да бърбри.

Шериф Даулинг отиде до телефона и набра номера на участъка.

— Доведете сестра. — После се върна при нея и я прегърна. — Всичко ще е наред.

— Разказах ли ти как веднъж ние със Сам...

Сестрата пристигна петнайсет минути по-късно.

— Погрижете се за нея — каза шерифът.

В кабинета на шериф Даулинг се провеждаше съвещание.

— Търсят ви на първа линия.

Той вдигна слушалката.

— Да?

— Шерифе, тук е специален агент Рамирес от вашингтонската централа на ФБР. Имаме информация за вас по случая със серийния убиец. Не разполагаме с отпечатъците на Ашли Патерсън, защото няма досие, а преди осемдесет и осма в щата Калифорния не се изискваха отпечатъци за издаване на шофьорска книжка.

— Продължавайте.

— Отначало помислихме, че трябва да е компютърна грешка, но проверихме и...

През следващите пет минути шерифът само слушаше невярващо. Накрая каза:

— Сигурни ли сте, че няма грешка? Не ми се струва... Всичките ли... Разбирам... Много ви благодаря.

Той затвори слушалката и дълго мълча. После вдигна поглед.

— Обади се от лабораторията на ФБР във Вашингтон. Проверили са отпечатъците по труповите на жертвите. Когато е бил убит, Жан-Клод Парен от Квебек е излизал с англичанка на име Тони Прескот.

— Да.

— Когато е бил убит, Ричард Мелтън от Сан Франциско е излизал с италианка на име Алет Питърс.

Те кимнаха.

— А снощи Сам Блейк е бил при Ашли Патерсън.

— Точно така.

Шериф Даулинг дълбоко си пое дъх.

— Ашли Патерсън...

— Да?

— Тони Прескот...

— Да?

— Алет Питърс...

— Да?

— Всички те са един и същи човек.

КНИГА ВТОРА

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Робърт Кроудър, агент по недвижими имоти от „Брайънт & Кроудър“, със замах отвори вратата и съобщи:

— Това е терасата. Оттук се вижда Коит Тауър.

Младата двойка излезе навън и отиде до парапета.

Гледката беше великолепна — пред тях се разкриваше целият Сан Франциско. Робърт Кроудър видя, че двамата си разменят погледи и тайни усмивки. Стана му забавно. Опитваха се да скрият вълнението си. Винаги бе едно и също: клиентите смятаха, че ако покажат колко им харесва жилището, цената му ще се повиши.

„За този мезонет — кисело си помисли Кроудър — цената и без това е достатъчно висока.“ Безпокоеше се дали ще могат да си я позволят. Мъжът бе адвокат, а младите адвокати не печелеха чак толкова много.

Бяха привлекателна двойка и очевидно много се обичаха. Дейвид Сингър беше трийсетинагодишен, рус и интелигентен. От него се излъчваше момчешки чар. Жена му Сандра изглеждаше прелестна и добра.

Робърт Кроудър бе забелязал издутия ѝ корем и подхвърли:

— Втората гостна е много подходяща за детска стая. На една пресечка от тук има детска площадка и в района има две училища. — После видя, че двамата отново крадешком си разменят усмивки.

Мезонетът се състоеше от голяма спалня с баня на втория етаж и стая за гости. Долу имаше просторна дневна, трапезария, библиотека, кухня, втора спалня за гости и две бани. Почти от всяка стая се разкриваше чудесна гледка към града.

Робърт ги наблюдаваше, докато повторно обикаляха апартамента. После спряха в ъгъла и зашушнаха.

— Харесва ми — каза Сандра. — И ще е страхотен за бебето. Но, скъпи, можем ли да си го позволим? Струва шестстотин хиляди долара!

— Плюс поддръжката — добави той. — Лошото е, че не можем да си го позволим още днес. Хубавото е, че ще можем да си го

позволим в четвъртък. Духът излиза от бутилката и животът ни ще се промени.

— Зная — щастливо отвърна тя. — Нали е прекрасно!

— Ще го наемем ли?

Сандра дълбоко си пое дъх.

— Хайде.

Дейвид широко се усмихна, махна с ръка и каза:

— Добре дошла у дома, госпожо Сингър.

Хванати за ръка, двамата отидоха при Робърт Кроудър.

— Ще го вземем — каза съпругът.

— Поздравления. Това е един от най-хубавите квартали в Сан Франциско. Ще бъдете щастливи тук.

— Сигурен съм в това.

— Имате късмет. Трябва да ви кажа, че от апартамента се интересуват още няколко души.

— Каква първоначална вноска ще искате?

— Депозит от десет хиляди долара сега. Ще наредя да подготвят документите. Когато подпишете, ще искаме още шейсет хиляди долара. Вашата банка може да състави график за месечни вноски по двайсет или трийсетгодишна ипотека.

Дейвид погледна към Сандра.

— Добре.

— Ще наредя да изготвят документите.

— Може ли да поразгледаме още веднъж? — нетърпеливо попита жената.

Кроудър добродушно се усмихна.

— Колкото искате, госпожо Сингър. Апартаментът вече е ваш.

— Всичко ми се струва като прекрасен сън, Дейвид. Не мога да повярвам, че е наистина.

— Наистина е — прегърна я той. — Искам да направя така, че всичките ти мечти да се сбъднат.

— Ти го правиш, скъпи.

Живееха в малък апартамент с две спални в района на доковете, но жилището нямаше да им е достатъчно, когато се родеше бебето. До този момент не биха могли да си позволят мезонета на Ноб Хил, но в четвъртък в международната юридическа кантора „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“, в която работеше Дейвид, щяха да утвърждават новите

съдружници. От възможните двайсет и петима кандидати щяха да бъдат избрани само шест и всички бяха единомдушни, че той ще е един от тях. „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“ имаха представителства в Сан Франциско, Нью Йорк, Лондон, Париж и Токио и бяха една от най-престижните юридически фирми в света, мечта на абсолвентите от всички големи юридически факултети.

Старшите съдружници безмилостно експлоатираха младите си колеги, не се съобразяваха с работното им време и им възлагаха да вършат черната работа, с която самите те не желаеха да се товарят. Напрежението беше много голямо. Но другата страна на монетата бе обещанието за съдружие във фирмата. Да станеш съдружник означаваше по-голяма заплата, дял от огромната корпоративна печалба, просторен кабинет с красив изглед и баня, отвъдокеански командировки и безброй други неща.

Дейвид работеше в „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“ от шест години. Работата беше изключително напрегната и той непрекъснато беше подложен на стрес, но решен да упорства заради съдружието, той се справяше блестящо. И сега денят най-после бе настъпил.

Когато се разделиха с агента, Дейвид и Сандра отидоха да купят бебешка количка, столче за хранене, проходилка, кошара и дрешки за бебето, което вече наричаха Джефри.

— Хайде да му вземем играчки — предложи Дейвид.

— Има достатъчно време за това — засмя се Сандра.

След пазаруването поскитаха из града и се разходиха по вълнолома на площад „Джирардели“ и покрай консервната фабрика до рибарския кей. Обядваха в „Америкън Бистро“.

Беше събота, чудесен ден в Сан Франциско за хора с кожени куфарчета, тъмни костюми и ризи с дискретен монограм, ден за делови обеда. Адвокатски ден.

Дейвид и Сандра се бяха запознали преди три години на някакво събиране. Той бе отишъл заедно с дъщерята на свой клиент от фирмата. Сандра работеше в конкурентна кантора като помощник-адвокат. На вечерята двамата започнаха да спорят за съдебно решение

на някакво политическо дело във Вашингтон. Пред погледите на другите спорът им все повече се разгорещаваше. И внезапно Дейвид и Сандра осъзнаха, че решението изобщо не ги интересува. Те просто се перчиха един пред друг, танцуваха словесен брачен танц.

Той ѝ телефонира на следващия ден.

— Бих искал да довършим вчерашното обсъждане. Мисля, че е важно.

— Аз също — съгласи се тя.

— Какво ще кажеш да поговорим на вечеря?

Сандра се поколеба, тъй като вече имаше уговорена среща.

— Да — отвърна тя. — Чудесно.

От тази вечер нататък бяха заедно. Ожениха се точно една година след първата си среща.

Джоузеф Кинкайд, старшият съдружник във фирмата, беше позволил на Дейвид да не идва на работа през уикенда.

Годишната му заплата в „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“ бе 45 000 долара. Сандра продължаваше да работи като помощник-адвокат. Но бебето скоро щеше да се роди и разходите им щяха да нараснат.

— След няколко месеца ще трябва да напусна работа — каза тя. — Не желая за нашия син да се грижи бавачка, скъпи. Искам да съм при него. — Видеофонът беше показал, че ще имат момче.

— Ще се справим — успокои я Дейвид.

Когато станеше съдружник, животът им щеше да се промени.

Бе започнал да работи още по-усилено. Искаше да е сигурен, че няма да го пропуснат, когато дойдеше мечтаният ден.

Докато се обличаше в четвъртък сутринта, Дейвид гледаше новините по телевизията. Водещият задъхано съобщаваше:

— Получихме сензационна новина... Ашли Патерсън, дъщеря на известния лекар от Сан Франциско Стивън Патерсън, е била арестувана по подозрение, че е серийният убиец, който полицията и ФБР издирват за...

Дейвид се вцепени.

— ... снощи Мат Даулинг, шериф на окръг Санта Клара, обяви ареста на Ашли Патерсън заради няколко убийства, придружени от кастриране на жертвите. Шериф Даулинг каза на репортерите: „Няма съмнение, че сме заловили истинския виновник. Доказателствата са убедителни.“

„Доктор Стивън Патерсън.“ Мислите на Дейвид се върнаха в миналото...

Беше на двайсет и една. Току-що беше постъпил в юридическия факултет. Един ден се прибра вкъщи от лекции и откри майка си в безсъзнание на пода в спалнята. Телефонира на „Бърза помощ“ и линейката откара майка му в Окръжната болница в Сан Франциско. Дейвид изчака пред спешното отделение, докато при него не дойде лекуващият ѝ лекар.

— Тя... Тя ще се оправи ли?

Лекарят се поколеба.

— Прегледа я един от нашите кардиолози. Има руптура на стената на митралната клапа.

— Какво означава това? — попита Дейвид.

— Страхувам се, че не можем да ѝ помогнем. Твърде е изтощена за трансплантация, а сърдечната микрохирургия е съвсем нова и прекалено рискована.

Дейвид усети, че му прималява.

— Колко... колко време ѝ...

— Предполагам няколко дни, може би седмица. Съжалявам, синко.

Момчето изпадна в паника.

— Никой ли не може да ѝ помогне?

— Боя се, че не. Единственият, който е в състояние да направи нещо, е Стивън Патерсън, но той е много...

— Кой е Стивън Патерсън?

— Доктор Патерсън е съзателят на сърдечната микрохирургия. Но графикът му с операциите и прегледите е толкова натоварен, че няма възможност да...

Дейвид избяга.

Телефонира в кабинета на д-р Патерсън от външен телефон в коридора на болницата.

— Бих искал да си запиша час при доктор Патерсън. Става дума за майка ми. Тя...

— Съжалявам, не приемаме никакви нови пациенти. Следващите шест месеца са напълно заети.

— На нея не ѝ остават шест месеца — извика Дейвид.

— Съжалявам. Мога да ви препоръчам...

Той тресна слушалката.

На следващата сутрин отиде в кабинета на д-р Патерсън. Чакалната беше претъпкана. Дейвид отиде при секретарката.

— Бих искал да си запиша час за среща с доктор Патерсън. Майка ми е много зле и...

Тя вдигна поглед към него и го прекъсна:

— Вие телефонирахте вчера, нали?

— Да.

— Вече ви казах. Нямаме възможност да приемаме нови пациенти.

— Ще почакам — упорито заяви Дейвид.

— Не можете да чакате. Докторът е...

Той седна. Един след друг чакащите влизаха във вътрешния кабинет, докато накрая остана сам. В шест часа секретарката каза:

— Повече няма смисъл да чакате. Доктор Патерсън си тръгна.

Същата вечер отиде да види майка си в интензивното отделение.

— Можете да останете само минута — предупреди го сестрата.
— Тя е много слаба.

Дейвид влезе в стаята и очите му се напълниха със сълзи. Майка му бе поставена на респиратор и по ръцете и носа ѝ бяха закрепени тръбички. Изглеждаше по-бяла от чаршафите. Очите ѝ бяха затворени.

Той се приближи и каза:

— Аз съм, мамо. Няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Ще се оправиш. — Сълзите потекоха по страните му. — Чуваш ли ме? Ще се борим. Никой не може да ни победи, не и докато сме заедно. Ще ти

намеря най-добрия лекар на света. Ти само се дръж. Утре пак ще дойда. — Наведе се и нежно я целуна по бузата, като си мислеше:

„Дали ще доживее до утре?“

На следващия ден следобед слезе в подземния гараж на сградата, в която се намираше кабинетът на д-р Патерсън. Някакъв служител паркираше автомобилите.

Той се приближи до Дейвид.

— Какво обичате?

— Чакам жена си. Има час при доктор Патерсън.

Човекът се усмихна.

— Той е страхотен.

— Спомена ни, че имал чудесна кола. — Направи пауза, сякаш се мъчеше да си спомни. — Май че беше кадилак, нали?

Служителят поклати глава.

— Ъ-хъ. — Посочи към паркирания в ъгъла ролс-ройс. — Оня ролс ей-там.

— Точно така — отвърна Дейвид. — Все пак каза, че имал и кадилак, струва ми се.

— Нищо чудно — рече служителът и побърза да отиде при новопристигнал автомобил.

Дейвид небрежно се приближи до ролса. Когато се увери, че никой не го наблюдава, отвори вратата, пхна се отзад и легна на пода. Остана свит в тясното пространство, като се надяваше д-р Патерсън да дойде по-скоро.

В шест и петнайсет усети, че предната врата се отваря и някой сяда зад волана. После чу двигателя и колата потегли.

— Приятна вечер, доктор Патерсън.

— Приятна вечер, Марко.

Колата излезе от гаража и Дейвид усети, че завива. Изчака две минути, после дълбоко си пое дъх и се изправи.

Д-р Патерсън го видя в огледалото и спокойно изрече:

— Ако искаш пари, нямам в себе си.

— Отбийте в странична улица и спрете до тротоара.

Лекарят кимна. Дейвид предпазливо го наблюдаваше, докато той правеше каквото му беше наредил.

— Ще ти дам всички пари, които нося — каза. — Можеш да вземеш колата. Няма нужда от насилие. Ако...

Дейвид се настани на предната седалка до него.

— Не искам да ви ограбя. Не ми трябва колата ви.

Д-р Патерсън го погледна с раздразнение.

— Тогава какво искаш, по дяволите?

— Казвам се Сингър. Майка ми умира. Искам да я спасите.

На лицето на хирурга се изписа облекчение, светкавично заменено от ярост.

— Уговори си час с моята...

— Няма време за това — извика младежът. — Тя умира и аз няма да го допусна. — Опита се да се овладее. — Моля ви. Другите лекари ми казаха, че сте единствената ни надежда.

Д-р Патерсън го наблюдаваше, все още изпълнен със съмнения.

— Какъв е случаят?

— Има... руптура на стената на митралната клапа. Страхуват се да я оперират. Казват, че вие сте единственият, който може да й спаси живота.

Лекарят поклати глава.

— Графикът ми...

— Не ми пука за графика ви! Това е майка ми. Трябва да я спасите! Освен нея нямам никой друг...

Последва продължително мълчание. Дейвид седеше със силно стиснати очи. После чу гласа на хирурга:

— Няма да ти обещаю нищо, но ще я прегледам. Къде е?

Дейвид се обърна и го погледна.

— В интензивното отделение на окръжната болница.

— Чакай ме утре сутринта в осем часа.

— Не зная как да...

— Не забравяй, нищо не ти обещавам. И не обичам да ме плашат до смърт, младежо. Следващия път опитай с телефона.

Дейвид седеше като вцепенен. Д-р Патерсън го погледна.

— Какво има?

— Има още един проблем.

— О, нима?

— Аз... аз нямам никакви пари. Следвам право и работя, за да се издържа.

Лекарят продължаваше да го гледа. Дейвид разпалено изрече:

— Кълна се, че ще намеря начин да ви платя. Даже ако трябва да се блъскам цял живот, ще се погрижа да си получите парите. Зная колко скъпо взимате и аз...

— Струва ми се, че не знаеш, синко.

— Няма към кого да се обърна, доктор Патерсън. Умолявам ви. Отново настъпи напрегнато мълчание.

— Кой курс си?

— Първи.

— Но си сигурен, че ще си в състояние да ми платиш, така ли?

— Кълна се.

— Я се разкарай от тук.

Когато се прибра вкъщи, беше сигурен, че полицията ще го арестува за отвлечане, заплаха за нанасяне на телесни повреди и Бог знае още за какво. Но не се случи нищо. Въпросът, който го измъчваше обаче, бе дали д-р Патерсън ще се появи в болницата.

Когато на следващата сутрин влезе в интензивното отделение, хирургът вече беше там и преглеждаше майка му.

Дейвид наблюдаваше с разтуптяно сърце и пресъхнала уста.

Д-р Патерсън се обърна към един от лекарите, които стояха край него.

— Закарайте я в операционната, Ал. Веднага!

Когато я откарваха на количка, Дейвид с прегракнал глас попита:

— Тя дали...

— Ще видим.

Шест часа по-късно той бе в чакалнята, когато д-р Патерсън дойде при него. Младежът скочи на крака.

— Как е... — Страхуваше се да довърши въпроса си.

— Ще се оправи. Майка ти е силна жена.

Изпита дълбоко облекчение и отправи мълчалива молитва: „Благодаря ти, Господи!“ Хирургът го наблюдаваше.

— Дори не зная как е малкото ти име.

— Дейвид, господине.

— Е, Дейвид господине, знаеш ли защо реших да направя това?

— Не...

— Поради две причини. Състоянието на майка ти беше предизвикателство за мен. Обичам предизвикателствата. Втората причина си ти.

— Не... не ви разбирам.

— В теб видях самия себе си като по-млад. Ти прояви въображение. А сега — гласът му се промени, — ти каза, че ще ми се отплатиш.

Той застина.

— Да, господине. Някой ден...

— Защо не още сега?

Дейвид преглътна.

— Сега ли?

— Ще сключим сделка. Можеш ли да шофираш?

— Да, господине...

— Добре. Уморих се да карам онази голяма кола. В продължение на една година всяка сутрин ще ме караш на работа и ще ме взимаш в шест-седем вечерта. Накрая ще смятам таксата си за изплатена...

Това бяха условията на сделката. Дейвид всеки ден караше лекаря до кабинета му и обратно в замяна на това, че спаси живота на майка му.

През тази година Дейвид опозна д-р Патерсън. Въпреки гневните му избухвания той беше изключително всеотдаен човек. Занимаваше се с благотворителност и, в свободното си време работеше безплатно в различни клиники. Докато взеше лекаря, двамата водеха дълги разговори.

— Какво право учиш, Дейвид?

— Наказателно.

— Защо? За да можеш да помагаш на проклетите мошеници да се измъкват безнаказано ли?

— Не, господине. Много честни хора попадат под ударите на закона и искам да им помагам.

В края на годината д-р Патерсън стисна ръката му и каза:

— Дългът ти е уреден...

Дейвид не го бе виждал от години, но постоянно срещаше името му.

„Д-р Стивън Патерсън откри безплатна клиника за бебета, заразени с вируса на СПИН...“

„Д-р Стивън Патерсън пристигна в Кения, за да открие медицинския център «Патерсън»“.

„Днес започна строителството на приюта «Патерсън»“.

Той като че ли беше навсякъде и даряваше парите и времето си на онези, които се нуждаеха от него.

Гласът на Сандра го откъсна от спомените.

— Добре ли си, Дейвид?

Той се извърна.

— Току-що са арестували дъщерята на Стивън Патерсън заради онези серийни убийства.

— Това е ужасно! — възкликна тя. — Толкова съжалявам, скъпи.

— Той подари на мама седем години прекрасен живот. Не е честно да му се случи такова нещо. Той е най-добрият човек, когото познавам, Сандра. Не го заслужава. Как е възможно такова чудовище да му е дъщеря? — Погледна часовника си. — По дяволите! Ще закъснея.

— Не си закусвал.

— Прекалено съм разстроен, за да имам апетит. — Погледна към телевизора. — Това... и днешното утвърждаване на съдружниците...

— Сигурна съм, че ще те одобрят.

— Никога не е сигурно, миличка. Всяка година надеждите на някой безспорен кандидат се оказват измамни.

Тя го прегърна.

— Те имат страхотен късмет, че си при тях.

Дейвид се наведе и я целуна.

— Благодаря ти, скъпа. Не зная какво щях да правя без теб.

— Никога няма да ти се наложи. Позвъни ми веднага щом научиш, чу ли, Дейвид?

— Разбира се, че ще ти позвъня. Ще излезем да го отпразнуваме.

— Преди години беше казал същото на друга жена. „Ще излезем да го отпразнуваме.“

И я бе убил.

„Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“ заемаше три етажа в Трансамериканската пирамида в центъра на Сан Франциско. Когато Дейвид Сингър влезе вътре, всички го посрещнаха с разбиращи усмивки. Дори му се стори, че поздравите им са малко по-различни. Знаеха, че се обръщат към бъдещ съдружник във фирмата.

Като минаваше покрай новия кабинет, предназначен за един от избраните съдружници, не устоя и надникна вътре. Беше голям и красив с лична баня, бюро и столове, обърнати към френски прозорец с великолепен изглед към Залива. Той постоя малко там.

Когато влезе в кабинета си, секретарката му Холи напевно каза:

— Добро утро, господин Сингър.

— Добро утро, Холи.

— Имам съобщение за вас.

— Да?

— Господин Кинкайд би искал да ви види в кабинета си в пет часа. — На устните ѝ се изписа широка усмивка.

„Значи е истина.“

— Чудесно!

Тя се приближи до него.

— Трябва да ви кажа, че сутринта пих кафе с Дороти, секретарката на господин Кинкайд. Според нея вие сте пръв в списъка.

Дейвид се усмихна.

— Благодаря, Холи.

— Искате ли кафе?

— С удоволствие.

— Горещо и силно, нали?

Той отиде до бюрото си. Цялото бе отрупано със сводни, договори и папки.

Днес беше денят. Най-последно. „Господин Кинкайд би искал да ви види в кабинета си в пет часа... Вие сте пръв в списъка.“

Изкушаваше се да телефонира на Сандра, за да и съобщи новината. Нещо обаче го спря. „Ще изчакам“ помисли си.

Дейвид прекара следващите два часа зает с материалите на бюрото си. В единайсет Холи влезе при него.

— Дошъл е някакъв доктор Патерсън. Няма определена среща...

Той изненадано вдигна поглед.

— Доктор Патерсън тук?

— Да.

Той се изправи.

— Покани го.

Стивън Патерсън влезе в кабинета и Дейвид се опита да скрие изненадата си. Лекарят изглеждаше състарен и уморен.

— Здравей, Дейвид.

— Доктор Патерсън. Седнете, моля. — Той бавно седна. — Гледах новините тази сутрин. Не... не мога да изразя колко съжалявам.

Хирургът уморено кимна.

— Да. Ужасен удар. — Той го погледна. — Нуждая се от помощта ти, Дейвид.

— Разбира се — с готовност отвърна Дейвид. — Ще направя всичко възможно. Всичко.

— Искам да представляваш Ашли.

Трябваше му известно време, за да го асимилира.

— Аз... аз не мога да го направя. Не се занимавам с наказателно право.

Д-р Патерсън го погледна в очите.

— Ашли не е престъпничка.

— Аз... Вие не разбирате, доктор Патерсън. Моята специалност е корпоративното право. Мога да ви препоръчам отличен...

— Вече ми телефонираха няколко прочути адвокати. Всички искат да я представляват. — Той се приведе напред. — Но те не се интересуват от дъщеря ми, Дейвид. Това е голям случай и тях ги блазни славата. Не им пука за нея. На мен обаче ми пука. Тя е единственото, което имам.

„Искам да спасите живота на майка ми. Освен нея нямам никой друг.“

— Наистина искам да ви помогна, но... — започна Дейвид.

— Когато завърши университета, ти постъпи на работа в кантора, занимаваща се с наказателно право.

Сърцето му се разтуптя.

— Вярно е, но...

— Няколко години беше адвокат.

Той кимна.

— Да, но... но се отказах. Мина много време и...

— Не чак толкова много, Дейвид. И си ми казвал колко ти харесва. Защо се отказа и се прехвърли към корпоративното право?

След известно мълчание Дейвид отвърна:

— Това няма значение.

Д-р Патерсън извади писмо и му го подаде. И без да го чете, той знаеше какво пише вътре.

Уважаеми д-р Патерсън,

Няма думи, с които да изразя колко много съм ви задължен и колко съм признателен за изключителната ви щедрост. Ако някога мога да направя нещо за вас, само ми кажете и въпросът ще бъде решен без каквито и да е уговорки.

Дълго се взира в писмото.

— Ще поговориш ли с Ашли, Дейвид?

Той кимна.

— Да, разбира се, ще поговоря с нея, но...

Хирургът се изправи.

— Благодаря ти.

„Защо се отказа и се прехвърли към корпоративното право?“

„Защото допуснах грешка и невинната жена, която обичах, е мъртва. Заклех се, че никога повече няма да допусна от мен да зависи човешки живот. Никога. Не мога да защитавам Ашли Патерсън.“

Дейвид натисна бутона на интеркома.

— Холи, би ли помолила господин Кинкайд да ме приеме сега?

— Да, господине.

Трийсет минути по-късно Дейвид влезе в разкошния кабинет на Джоузеф Кинкайд. Той беше около шейсетгодишен, абсолютно сив човек, физически, умствено и емоционално.

— Е — каза, когато младият мъж влезе в стаята, — ти си нетърпелив младеж, нали? Срещата ни трябваше да е чак в пет часа.

Дейвид се приближи до бюрото му.

— Зная. Дойдох, за да обсъдим нещо друго, Джоузеф.

Преди години бе допуснал грешката да се обърне към нето с „Джо“ и той беше изпаднал в ярост: „Никога не ме наричай Джо.“

— Седни, Дейвид. Пура? Кубински са.

— Не, благодаря.

— Казвай тогава.

— Доктор Стивън Патерсън току-що беше при мен.

— Чух съобщението сутринта — отвърна Кинкайд. — Ужасен позор. Какво иска от теб?

— Помоли ме да защитавам дъщеря му.

Той изненадано го погледна.

— Ти не се занимаваш с наказателно право.

— И аз му казах същото.

— Добре тогава. — Възрастният юрист се замисли за миг. — Нали знаеш, би ми се искало да привлечем доктор Патерсън за клиент. Той е много влиятелна личност. Може да донесе на фирмата големи пари. Има връзки с няколко медицински организации, които...

— Има още нещо.

Кинкайд объркано го погледна.

— О!

— Обещах му да разговарям с дъщеря му.

— Разбирам. Е, предполагам, че в това няма нищо лошо. Поговори с нея и после ще намерим добър адвокат, който да я представлява.

— Точно такива са и моите намерения.

— Добре. Ще направим голям удар с него. Действай. — Той се усмихна. — Ще се видим пак в пет часа.

— Ясно. Благодаря ти, Джоузеф.

На връщане към кабинета си Дейвид се питаше: „Защо д-р Патерсън настоява аз да представлявам дъщеря му?“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ашли Патерсън седеше в килията си в окръжния затвор „Санта Клара“ прекалено объркана, за да се опитва да проумее как се е озовала там. Радваше се, че е в затвора, защото решетките щяха да я предпазят от онзи, който ѝ причиняваше всичко това, от необяснимото, което ставаше с нея. Животът ѝ се беше превърнал в кошмар. Мислеше си за всички онези загадъчни неща: някой проникваше в апартамента ѝ и ѝ правеше номера, пътуването до Чикаго, думите, по огледалото, а сега и обвинението в невъобразими престъпления, за които не знаеше нищо. Имаше някакъв ужасен заговор срещу нея, но тя нямаше представа кой може да се крие зад него и защо.

Рано сутринта в килията ѝ влезе една от надзирателките.

— Имаш посетител.

После я отведе в стаята за свиждане, където я чакаше баща ѝ.

Той стоеше там и я гледаше. Очите му бяха изпълнени с мъка.

— Скъпа... не зная какво да кажа.

— Не съм извършила нито едно от ужасните неща, в които ме обвиняват — промълви Ашли.

— Зная, че не си. Някой е допуснал невероятна грешка, но ние ще оправим всичко.

Тя го погледна и се зачуди как изобщо е могла да си помисли, че той е престъпникът.

— Е, не се тревожи — казваше баща ѝ. — Всичко ще е наред. Взех ти адвокат. Дейвид Сингър. Той е един от най-умните хора, които познавам. Ще дойде да разговаря с теб. Искам да му кажеш всичко.

Ашли безпомощно го погледна.

— Татко, аз... не зная какво да му кажа. Не зная какво става.

— Ще разберем всичко, миличка. Няма да позволя на никого да те нарани. На никого! Ти означаваш прекалено много за мен. Освен теб нямам никой друг, скъпа.

— Аз също — прошепна тя.

Баща ѝ остана при нея един час. Когато си тръгна, светът ѝ се стесни до малката килия, в която беше затворена. Тя лежеше на койката и се насилваше да не мисли за нищо. „Всичко съвсем скоро ще свърши и ще разбере, че това е било само сън... Само сън. Само сън...“ Ашли заспа.

Събуди я гласът на надзирателката:

— Имате посетител.

Отново я отведоха в стаята за свиждане и там я чакаше Шейн Милър.

Когато Ашли влезе, той се изправи.

— Ашли...

Сърцето ѝ се разтуптя.

— О, Шейн! — През целия си живот не се бе радвала толкова да види някого. Беше предчувствала, че ще дойде и ще я освободи, че ще уреди да я пуснат.

— Шейн, толкова съм щастлива, че те виждам!

— Аз също — смутено отвърна той. После огледа обстановката. — Но не и при такива обстоятелства. Когато чух по новините, аз... не повярвах на ушите си. Какво се случи? Какво те накара да го извършиш, Ашли?

Лицето ѝ пребледня.

— Какво ме е накарало... Да не би да си мислиш, че аз...

— Няма значение — бързо я прекъсна той. — Не казвай нищо повече. Не трябва да разговаряш с друг, освен с адвоката си.

Ашли го погледна изненадано. Очевидно вярваше, че е виновна.

— Защо си дошъл?

— Ами, аз... много ми е трудно да го правя сега, но при... при тези обстоятелства аз... компанията... те уволнява. Искам да кажа... естествено, не можем да си позволим да сме свързани с такова нещо. И без това е достатъчно неприятно — вестниците вече споменаха, че работиш в „Глобъл“. Нали разбираш? В това няма нищо лично.

По пътя за Сан Хосе Дейвид Сингър реши какво да каже на Ашли Патерсън. Щеше да разбере каквото може от нея и после да

предаде информацията на Джеси Куилър, един от най-добрите адвокати в страната. Ако някой изобщо можеше да ѝ помогне, това беше той.

Въведоха го в кабинета на шериф Даулинг. Дейвид му подаде визитната си картичка.

— Аз съм адвокат. Тук съм, за да се срещна с Ашли Патерсън и...

— Тя ви очаква.

Изненадано го погледна.

— Очаква ли ме?

— Да. — Даулинг се обърна към присъстващия заместник-шериф и кимна.

— Оттук — каза на Дейвид заместник-шерифът и го отведе в стаята за свиждане. Ашли се появи няколко минути по-късно.

Ашли Патерсън напълно го изненада. Беше я виждал преди години, при това само веднъж, докато работеше като шофьор на баща ѝ. Тогава му се бе сторила привлекателно и интелигентно момиче. Сега обаче пред него стоеше красива млада жена с уплашени очи. Тя седна срещу него.

— Здравейте, Ашли. Аз съм Дейвид Сингър.

— Баща ми ми каза, че ще дойдете. — Гласът ѝ трепереше.

— Дойдох само за да ви задам няколко въпроса.

Тя кимна.

— Преди да започна, искам да знаете, че всичко, каквото ми кажете, ще остане пълна тайна. Само между нас двамата. Но трябва да знам истината. — Той се поколеба. Нямаше намерение да стига толкова далеч, но искаше да съобщи на Джеси Куилър цялата възможна информация, за да го убеди да се заеме със случая. — Вие ли убихте онези мъже?

— Не! — решително заяви тя. — Невинна съм! Дейвид извади от джоба си лист хартия и го погледна.

— Познавали ли сте Джим Клиъри?

— Да. Ние... щяхме да се женим. Нямах причини да го убивам. Аз го обичах.

Той я изгледа за миг, после отново сведе очи към листа.

— Ами Денис Тибъл?

— С Денис работехме в една и съща компания. Видях го вечерта, когато беше убит, но нямам нищо общо с това. Тогава бях в Чикаго.

Дейвид наблюдаваше лицето ѝ.

— Трябва да ми повярвате. Аз... нямах причини да го убивам.

— Добре — каза той и отново хвърли поглед към записките си.
— Какви бяха отношенията ви с Жан Клод Парен?

— Полицията ме пита. Никога не бях чувала за него. Как бих могла да го убия, когато дори не го познавам? — Тя умолително го погледна. — Разбирате ли? Това е грешка. Не са арестували когото трябва. — Ашли се разплака. — Не съм убивала никого.

— А Ричард Мелтън?

— Не познавам и него.

Дейвид я изчака да се успокои.

— Ами заместник-шериф Блейк?

Тя поклати глава.

— Онази нощ той остана в апартамента ми да ме пази. Някой ме преследваше и ме заплашваше. Аз си легнах в спалнята, а той остана на дивана в дневната. Открили са... открили са трупа му на улицата. — Устните ѝ трепереха. — Защо да го убивам? Та той ми помагаше?

Младият мъж озадачено я наблюдаваше. „Тук нещо не е наред. Или ми казва истината, или е изключителна актриса.“ Той се изправи.

— Ще се върна. Искam да поговоря с шерифа.

Две минути по-късно беше в кабинета на Даулинг.

— Е, приказвахте ли с нея? — попита той.

— Да. Мисля, че сте допуснали грешка.

— Какво означава това?

— Означава, че навярно прекалено много сте бързали да арестувате някого. Ашли Патерсън дори не познава двамата от мъжете, в чието убийство я обвинявате.

На устните на шериф Даулинг заигра лека усмивка.

— И вас ви е заблудила, а? Нас също.

— За какво говорите?

— Ще ви покажа. — Отвори една от папките на бюрото си и му подаде няколко листа. — Това са копия на докладите от патологията, ФБР, Интерпол и ДНК анализи на петимата мъже, които са били убити

и кастрирани. Преди смъртта си всяка от жертвите е правила секс с жена. На местопрестъпленията са открити доказателства за това. Предполагаше се, че са замесени три различни жени. Е, ФБР сравни всички тези веществени доказателства и познайте какво се оказа? Трите жени са Ашли Патерсън. При всяко от убийствата са регистрирани нейната ДНК и отпечатъците ѝ.

Дейвид го гледаше невярващо.

— С-сигурен ли сте?

— Да. Освен ако не смятате, че Интерпол, ФБР и петимата различни патоанатоми са се наговорили да прецакат клиентката ви. Всичко е тук, господине. Един от мъжете, които е убила, беше мой зет. Ашли Патерсън ще бъде изправена пред съда за предумишлено убийство и ще бъде осъдена. Нещо друго?

— Да. — Той дълбоко си пое дъх. — Бих искал пак да се срещна с Ашли Патерсън.

Отново я доведоха в стаята за свиждане. Когато младата жена влезе вътре, гневно я попита:

— Защо ме излъгахте?

— Моля? Не съм ви лъгала. Невинна съм. Аз...

— Имат достатъчно доказателства срещу вас, за да ви пратят десет пъти поред на електрическия стол. Казах ви, че искам да зная истината.

В продължение на цяла минута Ашли го гледаше право в очите. После тихо заговори:

— Казах ви истината. Няма нищо повече.

Като я слушаше, Дейвид си помисли: „Тя наистина си вярва. Сигурно е луда. Какво ще кажа на Джеси Куилър?“

— Бихте ли се съгласили да разговаряте с психиатър?

— Не... Да. Щом искате.

— Ще го уредя.

На връщане за Сан Франциско той си помисли: „Изпълних моята част от сделката. Разговорях с нея. Ако наистина смята, че казва

истината, тя е луда. Ще помоля Джеси да поеме случая, той ще пледира за невменяемост и с това въпросът ще е приключен.“

Сърцето му изстина за Стивън Патерсън.

В Окръжната болница в Сан Франциско д-р Патерсън стоически понасяше съжаленията на колегите си.

— Какъв позор, Стивън. Ти не го заслужаваш...

— Трябва да ти е ужасно тежко. Ако мога да помогна с нещо...

— Не зная какво им става напоследък на тези деца. Ашли винаги е изглеждала толкова нормална...

И всеки си мислеше: „Слава Богу, че не е моето дете.“

Когато се върна във фирмата, Дейвид побърза да отиде при Джоузеф Кинкайд.

Възрастният мъж вдигна поглед.

— Е, вече минава шест часът, Дейвид, но аз те изчаках. Срещнали се с дъщерята на доктор Патерсън?

— Да.

— Намери ли й адвокат?

Той се поколеба.

— Не още, Джоузеф. Ще уредя да я види психиатър. Утре сутрин пак ще отида да разговарям с нея.

Кинкайд озадачено го изгледа.

— О? Изненадан съм, че се забъркваш в това. Естествено, ние не можем да позволим фирмата да се свърже с нещо толкова грозно, каквото ще е този процес.

— Всъщност не се забърквам, Джоузеф. Просто съм много задължен на баща й. И му обещах.

— Няма нищо черно на бяло, нали?

— Няма.

— Значи е само морално задължение, така ли?

Дейвид го изгледа за миг, понечи да отвърне нещо, после се отказа.

— Да. Само морално задължение.

— Е, когато свършиш с госпожица Патерсън, ела пак да поговорим.

И нито дума за съдружието.

Когато се прибра вкъщи, в апартамента беше тъмно.

— Сандра?

Не получи отговор. Понечи да включи осветлението в коридора и тя внезапно се появи от кухнята. Носеше торта със свещички.

— Изненада! Ще празнуваме... — Забеляза изражението му и замълча. — Нещо лошо ли се е случило, скъпи? Не го ли получи? Дали са го на някой друг, така ли?

— Не, не — успокоително отвърна той. — Всичко е наред.

Сандра остави тортата и се приближи до него.

— Нещо се е случило.

— Просто има... забавяне.

— Не се ли срещна с Джоузеф Кинкайд?

— Срещнахме се. Седни, скъпа. Трябва да поговорим.

Двамата седнаха на дивана и той каза:

— Случи се нещо неочаквано. Сутринта при мене дойде Стивън Патерсън.

— Наистина ли? Защо?

— Искане да поема защитата на дъщеря му.

Тя изненадано го погледна.

— Но, Дейвид... ти не си...

— Зная. Опитах се да му обясня. Но аз наистина съм се занимавал с наказателно право.

— Но вече не. Каза ли му, че ще ставаш съдружник във фирмата?

— Не. Той настояваше, че аз съм единственият, който е способен да я защитава. Пълен абсурд, разбира се. Предложих му да го свържа с Джеси Куилър, но той дори не ме изслуша.

— Е, ще трябва да намери някой друг.

— Разбира се. Обещах му да поговоря с дъщеря му и го направих.

Сандра се облегна назад.

— Господин Кинкайд знае ли за това?

— Да. Казах му. Не остана очарован. — Той имитира Кинкайд:
— „Естествено, ние не можем да позволим фирмата да се свърже с нещо толкова грозно, какъвто ще е този процес.“

— Какви са впечатленията ти от дъщерята на доктор Патерсън?

— Тя наистина вярва, че е невинна.

— Възможно ли е?

— Шерифът в Кюпъртино ми показва досието ѝ. На всички местопрестъпления са открити нейната ДНК и отпечатъците от пръстите ѝ.

— И какво ще правиш сега?

— Свързах се с Ройс Сейлъм. Той е психиатърът, с който работи Джеси Куилър. Ще го помоля да прегледа Ашли и да съобщи резултатите на баща ѝ. Ако иска, доктор Патерсън може да се обърне и към друг психиатър или да предаде доклада на адвоката, който ще се заеме със случая.

— Разбирам. — Сандра внимателно погледна напрегнатото лице на съпруга си. — Господин Кинкайд спомена ли нещо за съдружието, Дейвид?

Той поклати глава.

— Не.

— Ще го направи — уверено, изрече тя. — И утре е ден.

Д-р Ройс Сейлъм беше висок, слаб човек с брада а ла Зигмунд Фройд.

„Може да е просто съвпадение — каза си Дейвид. — Сигурно не се опитва да подражава на Фройд.“

— Джеси често споменава за вас — рече психиатърът. — Той много ви обича.

— И аз го обичам, доктор Сейлъм.

— Случаят Патерсън ми се струва много интересен. Очевидно е дело на психопат. За невменяемост ли ще пледирате?

— Всъщност аз не се занимавам с този случай. Преди да ѝ потърся адвокат, бих искал да разполагам с преценка на психичното ѝ състояние. — И той описа известните му факти. — Тя твърди, че е невинна, но има убедителни доказателства, че е извършила престъпленията:

— Е, тогава да хвърлим поглед на душата на тази госпожица, а?

Хипнотичният сеанс щеше да се проведе в една от стаите за разпит в окръжния затвор „Санта Клара“. Мебелировката се състоеше от правоъгълна дървена маса и четири дървени стола.

Когато я доведоха, Ашли изглеждаше бледа и напрегната.

— Аз ще чакам: отвън — каза надзирателката и излезе.

— Ашли, това е доктор Сейлъм. Ашли Патерсън — представи ги Дейвид.

— Здравей, Ашли — каза психиатърът.

Тя стоеше пред тях и напрегнато местеше поглед от единия на другия. Дейвид имаше чувството, че е готова да избяга от стаята.

— Господин Сингър ми каза, че не възразяваш да те подложи на хипноза.

Мълчание.

— Ще ми позволиш ли да те хипнотизирам, Ашли? — продължи д-р Сейлъм. Тя затвори за миг очи и кимна.

— Да.

— Тогава да започваме.

— Е, аз ще съм наблизко — рече Дейвид. — Ако...

— Един момент. — Психиатърът отиде при него. — Искam да присъствате.

Младият мъж се подразни. Вече съжаляваше, че толкова се ангажира със случая. „Няма да се забърквам повече“ — реши той.

— Добре — неохотно се съгласи.

Нямаше търпение да свършат и да се върне в кантората. Предстоящата среща с Кинкайд не му даваше мира.

— Би ли седнала на този стол? — обърна се д-р Сейлъм към Ашли.

Тя седна.

— Някога подлагали ли са те на хипноза, Ашли?

Тя се поколеба за миг, после поклати глава.

— Не.

— Няма нищо сложно. Само трябва да се отпуснеш и да слушаш гласа ми. Не се страхувай. Никой няма да те нарани. Само трябва да почувстваш, че мускулите ти се отпускат. Това е. Отпусни се и ще

усетиш, че клепачите ти натежават. Преживяла си много неща. Тялото ти е уморено, много уморено. Искаш само да спиш. Просто затвори очи и се отпусни. Спи ти се... ужасно ти се спи...

Трябваша му десет минути, докато я хипнотизира. После се приближи до нея.

— Ашли, знаеш ли къде се намираш?

— Да. В затвора съм — гласът ѝ звучеше глухо, сякаш идваше някъде отдалеч.

— Знаеш ли защо си в затвора?

— Смятат, че съм извършила нещо лошо.

— Това вярно ли е? Извършила ли си нещо лошо?

— Не.

— Ашли, убивала ли си някого?

— Не.

Дейвид изненадано погледна психиатъра. Не се ли предполагаше, че под хипноза хората казват истината?

— Имаш ли представа кой може да е извършил тези убийства?

Внезапно лицето ѝ се сгърчи и тя започна да диша тежко. Двамата мъже удивено наблюдаваха как започва да се променя. Устните ѝ изтъняха, чертите ѝ сякаш станаха други. Ашли седна изправено и лицето ѝ изведнъж се оживи. После отвори клепачи. Очите ѝ блестяха. Беше преобразена. Неочаквано запя с чувствен глас, в който ясно се долавяше английски акцент:

*Малко евтин ориз и малко петмез,
вземи ги и хубавичко ги разбъркай.
„Пук!“ — казва невестулката.*

Дейвид удивено я слушаше. „Кого си мисли, че заблуждава? Тя се преструва на някой друг.“

— Искам да ти задам още няколко въпроса, Ашли.

Тя отметна глава и каза с английски акцент:

— Аз не съм Ашли.

Д-р Сейлъм и Дейвид размениха погледи, после психиатърът отново се обърна към нея:

— Коя си тогава, щом не си Ашли?

— Тони. Тони Прескот.

„И го прави с чисто лице — помисли си Дейвид. — Още колко ще продължава с този глупав маскарад?“ Само им губеше времето.

— Ашли — каза д-р Сейлъм.

— Тони.

„Не се отказва“ — помисли си адвокатът.

— Добре, Тони. Искam...

— Нека ви кажа аз пък какво искам. Искam да се махна от това гадно място. Можете ли да ни измъкнете?

— Зависи — отвърна психиатърът. — Какво знаеш за...

— ... онези убийства, заради които е тук госпожичка Кльошав задник ли? Мога да ви разкажа неща, които...

Внезапно изражението ѝ отново започна да се променя. Тя като че ли потъна на стола си и лицето ѝ се смекчи и претърпя невероятна метаморфоза, докато сякаш се превърна в съвсем друг човек.

— Тони... — тихо изрече с италиански акцент, — не казвай нищо повече, per piacere.

Дейвид объркано я наблюдаваше.

— Тони? — Психиатърът се наведе още по-близо към нея.

— Извинявам се за прекъсването, доктор Сейлъм — отвърна тихият глас.

— Коя си ти? — попита той.

— Аз съм Алет. Алет Питърс.

„Боже мой, това не е театър — помисли си Дейвид. — Това е самата действителност.“ Той се обърна към другия мъж.

— Това са нейните алтер его — прошепна лекарят.

Дейвид го зяпна, вече окончателно объркан.

— Моля?

— По-късно ще ви обясня.

Д-р Сейлъм отново заговори на Ашли:

— Ашли... Искam да кажа Алет... Колко... колко сте там вътре?

— Освен Ашли, сме само ние с Тони — отвърна Алет.

— Говориш с италиански акцент.

— Да. Родена съм в Рим. Някога били ли сте в Рим?

— Не, никога не съм бил в Рим.

„Не мога да повярвам, че слушам този разговор“ — помисли си младият мъж.

— E molto bello.

— Сигурен съм. Познаваш ли Тони?

— Si, naturalmente.

— Тя говори с английски акцент.

— Тони е родена в Лондон.

— Ясно. Алет, искам да те питам за онези убийства. Имаш ли представа кой...

Видяха как Ашли отново се преобразява. Без да казва нито дума, те разбраха, че се е превърнала в Тони.

— Губиш си времето с нея, миличък.

Пак английски акцент.

— Алет не знае нищо. Аз съм онази, с която ще трябва да говориш.

— Добре, Тони. Ще говоря с теб. Ще ти задам няколко въпроса.

— Сигурна съм, но сега съм уморена. — Тя се прозя. — Госпожица Кльошав задник цяла нощ ни държа будни. Трябва да си поспя.

— Не сега, Тони. Чуй ме. Трябва да ни помогнеш да...

Лицето ѝ стана решително.

— Че защо да ви помагам? Какво е направила за мен или Алет госпожица Кльошав задник? Единствената ѝ работа е да ни пречи да се забавляваме. Е, писна ми, до гуша ми е дошла. Чуваш ли ме? — Тя крещеше със сгърчено лице.

— Ще я извадя от хипнозата — каза д-р Сейлъм.

Дейвид обилно се потеше.

— Добре.

Психиатърът се наведе към Ашли.

— Ашли... Ашли... Всичко е наред. Сега си затвори очите. Клепачите ти са много натежали, много натежали. Ти си напълно отпусната. Ашли, мислите ти са в покой. Тялото ти е отпуснато. Когато преброя до пет, ще се събудиш съвсем отпочинала. Едно... — Хвърли поглед към Дейвид и после отново се обърна към нея.

— Две...

Жената се размърда. Пред погледа им изражението ѝ започна да се променя.

— Три...

Лицето ѝ се смекчи.

— Четири...

Усещаха как се завръща и това ги изпълваше със зловещи чувства.

— Пет.

Ашли отвори очи и се огледа наоколо.

— Чувствам се... Заспала ли бях?

Дейвид смаяно я гледаше.

— Да — отвърна д-р Сейлъм.

Тя се обърна към Дейвид:

— Казах ли нещо? Имам предвид... помогнах ли ви?

„Боже мой — помисли си той. — Тя не знае! Тя наистина не знае!“

— Справихте се чудесно, Ашли — отвърна той. — Бих искал да поговоря с доктор Сейлъм насаме.

— Добре.

— Ще се видим по-късно.

Двамата мъже изчакаха надзирателката ѝ да я отведе.

Дейвид се отпусна на стола.

— Какво... какво беше всичко това, по дяволите?

Д-р Сейлъм дълбоко си пое дъх.

— През всичките години, откакто практикувам, никога не съм виждал по-ясно изразен случай.

— Случай на какво?

— Някога чували ли сте за раздвоение на личността?

— Какво е това?

— Това е състояние, при което в едно тяло съжителстват няколко съвършено различни личности. За пръв път е описано в психиатричната литература преди повече от двеста години. Обикновено причината е травма в детството. Жертвата преодолява травмата, като си създава нова самоличност. Понякога човек има десетки различни самоличности или алтер его.

— И те знаят една за друга, така ли?

— Понякога да. Понякога не. Тони и Алет знаят една за друга. Ашли очевидно няма представа за тях. Различните самоличности се създават, защото приемникът не е в състояние да изтърпи болката от травмата. Това е начин за бягство. При всеки следващ шок може да се роди ново алтер его. Психиатричната литература по въпроса показва,

че те могат да са напълно различни едно от друго. Някои са глупави, други са гениални. Могат да говорят на различни езици. Имат противоречиви вкусове и интереси.

— Често ли се среща?

— Според някои проучвания от раздвоение на личността страда един процент от цялото население. Среща се при двайсет процента от пациентите на психиатричните клиники.

— Но Ашли изглежда толкова нормална и... — започна Дейвид.

— Хората с такова психично разстройство са нормални... докато не вземе връх някоя от другите им самоличности. Приемникът може да има работа, да издържа семейство и да води съвършено нормален живот, но алтер егото му може да надделее по всяко време. И това продължава час, ден или дори седмици. После приемникът страда от амнезия, губят му се времето и спомените, докато е доминирало алтер егото му.

— Значи Ашли... приемникът... няма да си спомня какво прави алтер егото?

— Не.

Дейвид слушаше като замаян.

— Най-известният случай на раздвоение на личността е Брайди Мърфи, когато проблемът за пръв път привлякъл общественото внимание. Оттогава има безброй други случаи, но не толкова характерни или известни.

— Струва ми се... напълно невероятно.

— С този проблем се занимавам отдавна. Има известни симптоми, които почти никога не се променят. Например различните самоличности често използват едни и същи инициали като приемника си — Ашли Патерсън... Алет Питърс... Тони Прескот...

— Тони... — започна Дейвид, но после се сети. — Антоанет?

— Точно така. Нали сте чували израза „алтер его“?

— Да.

— В известен смисъл всички ние имаме такива, алтер его или раздвоени самоличности. Дори добрият човек може да извърши нещо жестоко. Жестоките хора могат да вършат и добрини. Невероятният спектър на човешките емоции няма граници. „Доктор Джекил и мистър Хайд“ е художествена измислица, но се основава на научен факт.

Дейвид напрегнато мислеше.

— Ако Ашли е извършила убийствата...

— Тя не го е съзнавала. Убийци са били другите й самоличности.

— Боже мой! Как бих могъл да обясня това в съда?

Д-р Сейлъм любопитно го изглежда.

— Струва ми се, казахте, че няма да сте неин адвокат.

Младият мъж поклати глава.

— Няма. Искам да кажа, че не зная. Аз... в момента самият аз страдам от раздвоение на личността. — Замълча. — Това може, ли да се лекува?

— Често, да.

— А какво става, ако не може?

Последва пауза.

— Процентът на самоубийствата е извънредно висок.

— И Ашли не знае нищо за това, така ли?

— Не.

— Бихте... бихте ли й го обяснили?

— Да, разбира се.

— Не! — изпищя Ашли и се сви до стената на килията. Очите й бяха изпълнени с ужас. — Вие лъжете! Това не е вярно!

— Вярно е, Ашли — отвърна д-р Сейлъм. — Трябва да го приемеш. Обясних ти, че онова, което ти се е случило, не е по твоя вина. Аз...

— Не се приближавайте до мен!

— Никой няма да те нарани.

— Искам да умра. Помогнете ми да умра! — извика и започна да ридае.

Д-р Сейлъм погледна към надзирателката:

— Най-добре да й дадете успокоително. И я дръжте под око, за да не се самоубие.

Дейвид телефонирана д-р Патерсън.

— Трябва да поговоря с вас.

— Чаках да ми позвъниш, Дейвид. Срещна ли се с Ашли?

— Да. Може ли да се видим някъде?
— Ще те чакам в кабинета си.

На път за Сан Франциско Дейвид си помисли: „Не мога да се заема с този случай. Имам прекалено много за губене. Ще й намеря добър адвокат и с това ще се свърши.“

Д-р Патерсън го чакаше в кабинета си. Разговаря ли с Ашли?

— Да.

— Тя добре ли е?

Как да отговори на този въпрос? Пое си дълбоко дъх и започна:

— Предполагам, че сте чували за раздвоение на личността?

Д-р Патерсън се намръщи.

— Съвсем бегло...

— Това е състояние, при което в човек съжителстват една или повече личности. От време на време те взимат връх, но човекът не го съзнава. Вашата дъщеря страда от раздвоение на личността.

Хирургът смаяно го гледаше.

— Какво? Не... не мога да повярвам. Сигурен ли си?

— Слушах Ашли, докато доктор Сейлъм я хипнотизираше. Тя има две алтер его, които я обладават от време на време. — Сега Дейвид говореше по-бързо. — Шерифът ми показва доказателствата срещу дъщеря ви. Няма съмнение, че тя е извършила убийствата.

— О, Господи! — възкликна д-р Патерсън. — Значи наистина... наистина е виновна?

— Не. Защото смятам, че не е съзнавала какво върши. Била е под влиянието на една от самоличностите си. Ашли не е имала основание да извърши тези престъпления. Не е имала мотив и не е била на себе си. Според мен прокурорът няма да успее да докаже нито мотив, нито намерение.

— Значи ще пледираш...

Дейвид го прекъсна:

— Аз няма да я защитавам. Ще уредя със случая да се заеме Джеси Куилър. Той е блестящ адвокат. Работил съм с него и той е най...

— Не — остро възрази д-р Патерсън. — Ти трябва да защитаващ Ашли.

— Не ви разбирам — търпеливо каза Дейвид. — Аз не съм подходящ за случая. Тя се нуждае от...

— Вече ти казах, че си единственият, на когото вярвам. Дъщеря ми означава всичко за мен, Дейвид. Ти ще й спасиш живота.

— Не мога. Не съм специалист...

— Разбира се, че си. Занимавал си се с наказателно право.

— Да, но аз...

— Не искам никой друг. — Младият мъж виждаше, че д-р Патерсън се опитва да овладее яростта си.

„Това е абсурдно“ — помисли си той. И отново опита:

— Джеси Куилър е най-добрият...

Хирургът се наведе напред със зачервено от гняв лице.

— Дейвид, животът на майка ти означаваше много за теб. Животът на Ашли означава също толкова много за мен. Веднъж ти ме помоли за помощ и ми повери живота на майка си. Сега аз моля за твоята помощ и ти поверявам живота на дъщеря си. Искам ти да я защитаващ. Дължиш ми го.

„Не иска да ме чуе — отчаяно си помисли Дейвид. — Какво му става?“ Можеше да изреди десетки възражения, но всички те бледнееха пред последните думи на хирурга: „Дължиш ми го.“ Опита за последен път:

— Доктор Патерсън...

— Да или не, Дейвид?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се прибра вкъщи, Сандра го чакаше.

— Добър вечер, скъпи.

Прегърна я и си помисли: „Боже мой, тя е прекрасна. Кой идиот е казал, че бременните жени са грозни?“

— Днес бебето пак рита — възбудено каза тя. Хвана дланта му и я долепи до корема си. — Усещаш ли го?

След няколко секунди той отвърна:

— Не. Упорито дяволче.

— Между другото, обажда се господин Кроудър.

— Кроудър ли?

— Агентът на недвижими имоти. Документите са готови за подпис.

Дейвид внезапно усети, че му се завива свят.

— О!

— Искам да ти покажа нещо — нетърпеливо рече Сандра. — Ти чакай тук.

Той я проследи с поглед, докато тя припряно влизаше в спалнята, и си помисли: „Какво да правя? Трябва да взема решение.“

Сандра се върна с няколко парчета син тапет.

— Детската стая ще бъде в синьо, а дневната — в бяло и жълто, любимите ти цветове. Кой тапет ти харесва повече — по-светлият или по-тъмният?

Дейвид се насили да се съсредоточи:

— По-светлият ми се струва по-хубав.

— И на мен. Единственият проблем е, че килимът ще е тъмносин. Мислиш ли, че ще подхожда?

„Не мога да се откажа от съдружието. Толкова усилено работих, за да го получа, и означава прекалено много за мен.“

— Дейвид, мислиш ли, че ще подхожда?

Той я погледна.

— Какво? А, да. Както кажеш ти, скъпа.

— Толкова се вълнувам. Много ще е красиво.

„Не можем да си го позволим, ако не ме направят съдружник.“

Сандра се огледа наоколо.

— Ще използваме някои мебели, но се страхувам, че ще ни трябват много нови неща. — Тя тревожно го погледна. — Можем да се справим, нали, скъпи?

— Точно така — разсеяно отвърна Дейвид.

Тя се притисна към него.

— Ще е като съвсем нов живот, нали? Бебето, съдружието и мезонетът. Днес пак минах от там. Искях да видя детската площадка и училището. Площадката е чудесна. Има пързалки, въртележки и катерушки. Искам заедно да отидем в събота, за да я видиш. Джефри направо ще се влюби в нея.

„Навярно ще успея да убедя Кинкайд, че ще е от полза за фирмата.“

— Училището изглежда много хубаво. Само на две пресечки от апартамента ни е и не е толкова голямо. Мисля, че това е от значение.

Докато я слушаше, Дейвид си помисли: „Не мога да я подведа. Не мога да ѝ отнема мечтите. Утре сутрин ще кажа на Кинкайд, че няма да поема случая Патерсън. Лекарят ще трябва да си намери някой друг.“

— Не е зле вече да се приготвяме, скъпи. Трябва да сме у Куилърови в осем часа.

Това беше моментът на истината. Дейвид усети, че се напруга.

— Трябва да поговорим за нещо.

— Да?

— Сутринта ходих да се срещна с Ашли Патерсън.

— О? Разкажи ми. Виновна ли е? Тя ли е извършила онези ужасни престъпления?

— И да, и не.

— Говориш като адвокат. Какво означава това?

— Тя е извършила убийствата... но не е виновна.

— Дейвид!

— Ашли страда от психично разстройство, наречено раздвоение на личността. Върши разни неща без да го съзнава.

Сандра го зяпна.

— Какъв ужас!

— Тя има още две самоличности. Лично ги чух.

— Чул си ги?
— Да. И са действителни. Искам да кажа, че не се преструва.
— И няма представа, че е...
— Никаква.
— В такъв случай невинна ли е или виновна?
— Това ще реши съдът. Баща ѝ не иска да разговаря с Джеси Куилър, затова ще трябва да намеря друг адвокат.
— Но Джеси е страхотен. Защо не иска да разговаря с него?
Той се поколеба:
— Настоява аз да я защитавам.
— Но ти си му казал, че не можеш, разбира се.
— Разбира се.
— Тогава?
— Той не искаше и да чуе.
— Какво ти каза, Дейвид?
Той поклати глава.
— Няма значение.
— Какво ти каза?
Съпругът ѝ колебливо отвърна:
— Каза, че аз съм му вярвал достатъчно, за да му поверя живота на майка си и той я е спасил, а сега ми вярва достатъчно, за да ми повери живота на дъщеря си, и ме моли да я спася.
Сандра внимателно наблюдаваше лицето му.
— Мислиш ли, че ще можеш?
— Не зная. Кинкайд не иска да поемам случая. Ако го направя, може да загубя съдружието.
Последва продължително мълчание.
— Имам избор — накрая каза Дейвид. — Мога да откажа на доктор Патерсън и да стана съдружник във фирмата или да поема защитата на дъщеря му и навярно да изляза в неплатен отпуск, а после ще видим какво ще се случи.
Съпругата му мълчаливо го слушаше.
— Има толкова блестящи адвокати, които са готови да поемат случая, но баща ѝ не иска да чуе за никой друг. Не зная защо е толкова упорит, но е така. Ако се съглася и не ме утвърдят за съдружник, ще трябва да се откажем от мезонета. Ще трябва да забравим за много от плановете си, Сандра.

Тя тихо изрече:

— Спомням си какво ми разказа за него, преди да се оженим. Бил е един от най-заетите лекари на света, но е намерил време да помогне на едно бедно момче. Той беше твоят кумир, Дейвид. Казвал си ми, че ако някога имаме син, искаш да прилича на Стивън Патерсън.

Дейвид кимна.

— Кога трябва да вземеш решение?

— Утре сутрин ще се срещна с Кинкайд.

Сандра взе ръката му в своята.

— Нямах нужда от чак толкова много време. Доктор Патерсън е спасил майка ти. Ти ще спасиш дъщеря му. — Огледа се и се усмихна.
— Винаги можем да боядисаме този апартамент в синьо и бяло.

Джеси Куилър бе един от най-добрите адвокати в страната. Висок, здрав мъж, простодушен на вид, той караше съдебните заседатели да го приемат като свой и да искат да му помогнат. Това беше една от причините почти да няма загубено дело. Другите причини бяха фотографската му памет и блестящият му ум.

Вместо да излиза през лятото в отпуска, той преподаваше право и преди години Дейвид бе негов студент. Когато се дипломира, Джеси го покани в своята юридическа фирма и две години по-късно го направи съдружник. Младият адвокат обичаше наказателното право и постигаше блестящи резултати. И поне в десет процента от случаите работеше безплатно. Три години след като стана съдружник, той внезапно подаде оставка и постъпи в „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“, за да се занимава с корпоративно право.

Двамата си останаха близки приятели и веднъж седмично вечеряха заедно със съпругите си.

Джеси Куилър винаги си беше падал по високите, стройни и интелигентни блондинки. После се запозна с Емили и се влюби в нея. Тя бе преждевременно посивяла закръглена жена от фермерско семейство в Айова — грижовна и домакиня, пълна противоположност на предишните му приятелки. Двамата представляваха странна двойка, но бракът им се оказа успешен, защото много се обичаха.

Всеки вторник двете семейства вечеряха и после играеха сложна игра на карти, наречена „Ливърпул“.

Когато Сандра и Дейвид пристигнаха в красивия дом на Куилър на Хейз Стрийт, Джеси ги посрещна на вратата. Той прегърна младата жена и каза:

— Влизайте. Шампанското е изстудено. Днес е голям ден за вас, а? Новият апартамент и съдружието. Или обратното?

Гостите се спогледаха.

— Емили е в кухнята и приготвя празнична вечеря. — Погледна лицата им. — Поне ми се струва, че е празнична. Пропуснал ли съм нещо?

— Не, Джеси — отвърна Дейвид. — Просто можели имаме... малък проблем.

— Влизайте. Да ви наля ли нещо за пиене? — Погледна към Сандра.

— Не, благодаря. Не искам бебето да придобива лоши навици.

— Късметлия е да има родители като вас — топло рече Куилър. После се обърна към Дейвид. — Какво да ти предложи?

— Нищо, благодаря.

Сандра тръгна към кухнята.

— Ще отида да видя дали мога да помогна с нещо на Емили.

— Сядай, Дейвид. Много си сериозен.

— Изправен съм пред сериозен избор — призна младият мъж.

— Чакай да се сетя — мезонета или съдружието?

— И двете.

— И двете ли?

— Да. Предполагам, че си чул за случая Патерсън.

— За Ашли Патерсън ли? Естествено. Какво общо има това? — Той замълча. — Почакай малко. Като студент си ми разказвал за Стивън Патерсън. Той спасил живота на майка ти.

— Да. Искат аз да поема защитата на дъщеря му. Опитах се да го препратя към теб, но той не иска друг освен мен.

Куилър се намръщи.

— Известно ли му е, че вече не се занимаваш с наказателно право?

— Да. Тъкмо това е странното. Десетки други адвокати могат да свършат много по-добра работа от мен.

— Той знае ли, че преди си се занимавал с това?

— Да.

— Какво е отношението му към дъщеря му? — внимателно попита по-възрастният мъж.

„Какъв странен въпрос!“ — помисли си Дейвид.

— Тя означава за него повече от всичко друго на света.

— Ясно. Да допуснем, че поемеш случая. Лошото е, че...

— Лошото е, че Кинкайд не позволява да го поема. Ако се съглася, имам предчувствието, че няма да ме утвърдят за съдружник.

— Разбирам. И тук идва въпросът за мезонета, нали?

— Тук е заложено цялото ми проклето бъдеще — гневно отвърна той. — От моя страна ще е глупаво да го направя, Джеси. Искam да кажа адски глупаво!

— Тогава защо се ядосваш?

Дълбоко си пое дъх.

— Защото ще го направя.

Куилър се усмихна.

— Защо ли не съм изненадан?

Дейвид разтърка челото си.

— Ако се проваля, ако осъдят и екзекутират дъщеря му и аз не съм в състояние да ѝ помогна... няма да мога да го преживея.

— Разбирам. Какво мисли Сандра по въпроса?

Той се усмихна.

— Ти я познаваш.

— Да. Искa да поемеш случая.

— Точно така.

Опитният адвокат се наведе напред.

— Ще направя всичко възможно, за да ти помогна.

— Не — въздъхна Дейвид. — Това е едно от условията на сделката. Трябва да се справя сам.

Джеси се намръщи.

— Това е абсурдно.

— Зная. Опитах се да го обясня на доктор Патерсън, но той не искаше и да чуе.

— Каза ли вече на Кинкайд?

— Имам среща с него утре сутринта.

— Какво ще се случи според теб?

— Знам какво ще се случи. Той ще ме посъветва да не поемам случая и ако не се съобразя с това, ще ме помоли да си взема неплатен отпуск.

— Хайде утре да обядваме заедно. В един часа в „Рубикон“.

— Добре — кимна Дейвид.

Емили влезе откъм кухнята, като бършеше ръце в кърпа. Мъжете се изправиха.

— Здравей, Дейвид. — Тя енергично го прегърна и той я целуна по бузата. — Надявам се, че си гладен. Вечерята почти е готова. Сандра ми помага. Толкова е мила. — Взе някакъв поднос и побърза да се върне в кухнята.

Куилър се обърна към Дейвид:

— Ти означаваш много за нас двамата. Ще ти дам един съвет. Трябва да забравиш случилото се.

Той не отговори.

— Мина много време. И не беше по твоя вина. Можеше да се случи на всеки.

Дейвид го погледна в очите.

— Но се случи с мен, Джеси. Аз я убих.

Споменът непрекъснато го преследваше. Дейвид се върна в друго време и на друго място.

Беше един от безплатните случаи и той каза на Джеси Куилър:

— Аз ще се заема с него.

Хелън Удман бе красива млада жена, обвинена в убийството на богатата си мащеха. Имаше свидетели на жестоките кавги между двете, но всички доказателства срещу Хелън бяха косвени. След като отиде в затвора и разговаря с нея, Дейвид се убеди, че е невинна. С всяка следваща среща все повече се обвързваше емоционално. Накрая наруши основно правило: никога не се влюбвай в клиент.

Процесът вървеше добре. Дейвид едно по едно опровергаваше доказателствата на прокурора и спечели съдебните заседатели на страната на клиентката си. И неочаквано всичко се обърка. Алибито на Хелън беше, че по време на убийството е била на театър с приятелка. По време на разпита в съда приятелката ѝ призна, че това е лъжа. После се появи свидетел, който заяви, че тогава видял Хелън при

апартамента на мащехата ѝ. Съдебните заседатели я признаха за виновна в предумишлено убийство и съдията я осъди на смърт. Дейвид беше съсипан.

— Как е възможно да си го извършила, Хелън? — попита я той.
— Защо ме излъга?

— Аз не съм убила мащехата си, Дейвид. Когато отидох в апартамента ѝ, я открих мъртва на пода. Страхувах се, че няма да ми повярваш, затова... затова измислих историята с театъра.

Той я гледаше недоверчиво.

— Казвам ти истината, Дейвид.

— Нима? — Младият мъж се обърна и избяга от стаята.

През нощта Хелън се самоуби.

Една седмица по-късно бивш затворник, заловен да извършва кражба с взлом, се призна за виновен в убийството на мащехата на Хелън.

На следващия ден Дейвид напусна фирмата на Куилър. Джеси се опита да го разубеди.

— Вината не беше твоя, Дейвид. Тя те излъга и...

— Точно в това е въпросът. Аз ѝ го позволих. Не си свърших работата. Не проверих дали казва истината. Искях да ѝ вярвам и именно затова я провалих.

Две седмици по-късно вече работеше в „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“.

„Повече никога няма да поема отговорността за нечий живот“ — закле се той.

А сега щеше да защитава Ашли Патерсън.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В десет часа на следващата сутрин Дейвид влезе в кабинета на Джоузеф Кинкайд. Той подписваше някакви документи и каза:

— Сядай, Дейвид. Скоро ще приключа.

Младият мъж седна и зачака. Когато свърши, Кинкайд се усмихна.

— Е! Сигурен съм, че ми носиш добра новина.

„Добра за кого?“ — зачуди се той.

— Имаш много обещаващо бъдеще тук, Дейвид, и съм уверен, че не би искал нещо да го провали. Фирмата има големи планове за теб.

Младият мъж млчеше и се мъчеше да открие подходящите думи.

— Е? — продължи Кинкайд. — Каза ли на доктор Патерсън, че ще му намериш друг адвокат?

— Не. Реших да поема защитата на дъщеря му.

Усмивката на Кинкайд изчезна.

— Наистина ли ще защитаващ онази жена, Дейвид? Тя е извършила отвратителни убийства. Всеки, който я защитава, също ще бъде опозорен.

— Не го правя по собствено желание, Джоузеф. Нямам друг избор. Дължа много на доктор Патерсън и това е единственият начин да му се отплатя.

Възрастният мъж се замисли, после отвърна:

— Щом наистина си решил да се заемеш с този случай, предполагам, че ще е най-разумно да си вземеш отпуск. Неплатен, разбира се.

Сбогом, съдружие!

— След процеса, естествено, ще се върнеш при нас и съдружието ще те очаква.

Дейвид кимна.

— Естествено.

— Ще прехвърля работата ти на Колинс. Сигурен съм, че искаш да се съсредоточиш върху делото.

Трийсет минути по-късно съдружниците от „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“ се събраха на съвещание.

— Не можем да си позволим фирмата да се замеси в такъв процес — възрази Хенри Търнър.

— Всъщност ние не се замесваме, Хенри — отговори Джоузеф Кинкайд. — Просто даваме на момчето отпускат.

— Мисля, че би трябвало да го освободим — обади се Албърт Роуз.

— Не още. Няма да е далновидно. Доктор Патерсън може да се превърне в златна мина за нас. Познава всички и ще ни е много благодарен, че сме му позволили да наеме Дейвид. Ще спечелим, независимо какъв ще е резултатът от процеса. Ако мине добре, печелим доктора за клиент и правим Сингър съдружник. В противен случай ще освободим Сингър и ще видим дали не можем да задържим добрия доктор. Наистина няма да загубим нищо.

След кратко мълчание Джон Рипли се усмихна.

— Идеята ми харесва, Джоузеф.

Когато излезе от кабинета на Кинкайд, Дейвид отиде при Стивън Патерсън. Беше му телефонира предварително и той го очакваше.

— Е, Дейвид?

„Това решение ще промени живота ми — помисли си. — И промяната няма да е за добро.“

— Ще поема защитата на дъщеря ви, доктор Патерсън.

Възрастният мъж дълбоко си пое дъх.

— Знаех си. Можех да заложа живота си, че ще се съгласиш. — Поколеба се за миг. — А сега залагам живота на дъщеря си.

— Фирмата ми даде отпускат. Ще ми помага един от най-добрите адвокати в...

Патерсън вдигна ръка.

— Дейвид, струва ми се, ясно ти дадох да разбереш, че не искам в случая да участва никой друг. Животът на дъщеря ми е единствено в твоите ръце.

— Ясно — отвърна Дейвид. — Но Джеси Куилър е...

Лекарят се изправи на крака.

— Не искам да слушам повече за Джеси Куилър или който и да е друг. Познавам адвокатите, Дейвид. Интересуват се само от парите и известността. Тук не става дума за пари или слава. Става дума за Ашли.

Младият мъж понечи да отговори, после замълча. Нямаше какво да каже. „Мога да използвам помощта на Джеси — помисли си. — Защо не ми позволява?“

— Достатъчно ясен ли съм?

Дейвид кимна.

— Да.

— Ще се погрижа за хонорара и разходите ти, разбира се.

— Не. Не искам пари.

Той го погледна, после кимна.

— Quid pro quo?^[1]

— Quid pro quo — успя да се усмихне Дейвид. — Шофирате ли още?

— Дейвид, щом излизаш в отпуск, се нуждаеш от пари, за да можеш да живееш. Настоявам.

— Ваша воля — сви рамене той.

„Поне няма да умрем от глад по време на процеса.“

Джеси Куилър го чакаше в „Рубикон“.

— Как мина?

— Както очаквах — въздъхна Дейвид. — В отпуска съм, без заплата.

— Мръсни копелета. Как могат...

— Не ги обвинявам. Фирмата е много консервативна.

— Какво ще правиш сега?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво искам да кажа ли? Предстои ти процесът на века. Вече нямаш служба, нямаш достъп до архиви, правна литература, факс, виждал съм и онзи стар компютър у вас. С него няма да можеш да използваш юридическия софтуер, който ти трябва, нито пък да влезеш в Интернет.

— Ще се оправя.

— Определено. В кантората ми има един празен кабинет. Там ще намериш всичко необходимо.

— Джеси, не мога...

— Можеш, разбира се — ухили се Куилър. — После ще намериш начин да ми се отплатиш. Ти винаги се отплащаш, нали, свети Дейвид? — Взе менюто. — Умирам от глад. Между другото, ти черпиш.

Дейвид отиде да се срещне с Ашли в окръжния затвор „Санта Клара“.

— Добро утро, Ашли.

— Добро утро. — Изглеждаше още по-бледа от обикновено. — Татко ме посети. Каза ми, че ще ме измъкнете от тук.

„Иска ми се да имах неговия оптимизъм“ — помисли си той.

— Ще направя всичко възможно, Ашли — отвърна предпазливо. — Лошото е, че малко хора са запознати с проблема ти. Ще трябва да им го обясним. Ще повикаме най-добрите психиатри да свидетелстват в твоя полза.

— Страхувам се — прошепна тя.

— От какво?

— Като че ли в мен живеят още двама души, а аз дори не ги познавам. — Гласът ѝ трепереше. — Могат да вземат връх когато си поискат и аз не съм в състояние да ги спра. Толкова съм уплашена. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Това не са истински хора, Ашли — тихо изрече Дейвид. — Съществуват само във въображението ти. Те са част от теб. И ще се оправиш, когато се подложиш на съответното лечение.

Когато вечерта се прибра вкъщи, Сандра го прегърна и каза:

— Казвала ли съм ти някога колко се гордея с теб?

— Защото ме изгониха от работа ли?

— И заради това. Между другото, обади се господин Кроудър. Агентът на недвижими имоти. Каза, че документите били готови за подпис. Искат аванс от шейсет хиляди долара. Трябва да им кажем, че не можем да си позволим...

— Почакай! Имам толкова пари в пенсионния фонд на фирмата. Доктор Патерсън ще ни даде малко пари и може би все пак ще успеем да платим.

— Това няма значение, Дейвид. И без това няма да е добре да глезим бебето.

— Е, имам и добра новина. Джеси ще ми позволи да...

— Зная. Разговарях с Емили. Местим се в кантората на Джеси.

— Ние ли се местим?

— Забравяш, че си се оженил за помощник-адвокат. Наистина, скъпи, мога да ти бъда много полезна. Ще работя с теб, докато... — тя сложи ръка на корема си, — докато се роди Джефри, а после ще видим.

— Госпожо Сингър, известно ли ви е колко много ви обичам?

— Не. Но недей да бързаш. Вечерята е чак след един час.

— Един час не е достатъчен — отвърна й.

Тя го прегърна и прошепна:

— Защо не вземеш да се поразсъблечеш, тигре?

— Какво? — Той се отдръпна и разтревожено я погледна. — Ами... какво казва доктор Бейли?

— Докторът казва, ако не се съблечеш моментално, да те нападна.

Той се усмихна.

— Неговата дума е достатъчна.

На следващата сутрин Дейвид се пренесе в задния кабинет в петстайната кантора на Джеси Куилър.

— Откакто напусна, не сме се разширили много — обясни му Джеси. — Сигурен съм, че ще откриеш всичко. Правната литература е в съседната стая. Имаш факсове, компютри, всичко, каквото ти трябва. Ако не намериш нещо, просто питай.

— Благодаря — отвърна Дейвид. — Не мога... не мога да изразя колко съм ти благодарен, Джеси.

— Ще ми се отплатиш — усмихна се той. — Нали няма да забравиш?

Сандра пристигна пет минути по-късно.

— Готова съм — каза тя. — Откъде ще започнем?

— Ще прегледаме всички процеси, свързани с раздвоение на личността. От Интернет навярно ще получим много информация. Ще проверим основните източници по наказателно право. После ще намерим лекари, специалисти по проблемите на раздвоението и ще се свържем с тях като вероятни свидетели. Ще се наложи да разговаряме, за да видим дали можем да използваме показанията им в наша полза. Аз ще трябва да поопресня спомените си за съдебните процедури. Освен това ще съставим списък на свидетелите на прокурора и на показанията им. Искам да получа всичките му материали.

— А ние трябва да му пратим нашите. Ще призовеш ли Ашли за свидетел?

Дейвид поклати глава.

— Твърде е нестабилна. Прокурорът ще я направи на нищо. — Той погледна към Сандра. — Няма да е лесно да спечелим.

Тя се усмихна.

— Но все пак ще спечелиш. Сигурна съм.

Дейвид телефонира на Харви Юдъл, счетоводител в „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“.

— Харви? Тук е Дейвид Сингър.

— Здравей, Дейвид. Чух, че ни напускаш за известно време.

— Да.

— Заемаш се с интересен случай. Вестниците пишат само за него. С какво мога да ти помогна?

— Имам шейсет хиляди долара в пенсионния фонд, Харви. Нямах намерение да ги изтегля толкова рано, но със Сандра си купихме мезонет и парите ми трябва за първоначалната вноска.

— Мезонет значи. Ами поздравления.

— Благодаря. Кога мога да получа парите?

Последва кратко колебание.

— Може ли да ти позвъня по-късно?

— Разбира се. — Дейвид му даде телефонния си номер.

— Веднага ще ти телефонирам.

— Благодаря.

Харви Юдъл затвори и после отново вдигна слушалката.

— Предай на господин Кинкайд, че бих искал да се срещна с него.

Трийсет минути по-късно счетоводителят беше в кабинета на Джоузеф Кинкайд.

— Какво има, Харви?

— Позвъни ми Дейвид Сингър, господин Кинкайд. Купил си е мезонет и се нуждае от шейсетте хиляди в пенсионния му фонд за първоначалната вноска. Според мен не сме длъжни веднага да му даваме парите. Той е в отпуска и не е...

— Чудя се дали знае колко скъпа е поддръжката на един мезонет.

— Навярно не. Просто ще му кажа, че не можем...

— Дай му парите.

Счетоводителят изненадано го погледна.

— Но ние не трябва да...

Кинкайд се наведе напред.

— Ще му помогнем сам да си изкопае гроба, Харви. Щом даде първоначалната вноска, мезонетът става наш.

Харви Юдъл телефонира на Дейвид.

— Имам добра новина, Дейвид. Прекалено рано теглиш парите от пенсионния фонд, но няма проблем. Господин Кинкайд разреши да ти ги дам.

— Господин Кроудър, тук е Дейвид Сингър.

— Очаквах да ми позвъните, господин Сингър.

— Първоначалната вноска е уредена. Ще я получите утре.

— Чудесно. Както ви казах, имаме и други клиенти, които искат този апартамент, но имам чувството, че вие и съпругата ви сте подходящите хора за него. Ще бъдете много щастливи там.

„Единственото, което ще е необходимо — помисли си Дейвид, — е да станат десетина-двайсет чудеса.“

Повдигането на обвиненията срещу Ашли Патерсън стана във Върховния съд на окръг Санта Клара на Северна първа улица в Сан Хосе. Юридическите спорове по повод юрисдикцията бяха продължили седмици наред. Проблемът беше сложен, защото убийствата бяха извършени в две държави и в два различни щата. В Сан Франциско се проведе среща, на която присъстваха полицаи Ги Фонтен от квебекското полицейско управление, шериф Даулинг от окръг Санта Клара, детектив Ийгън от Бедфорд, Пенсилвания, капитан Ръдфорд от полицейското управление на Сан Франциско и Роджър Тоулънд, началник на полицията в Сан Хосе.

— Бихме искали да я изправим пред съда в Квебек — започна Фонтен, — защото разполагаме с категорични доказателства за вината ѝ. Изключено е да спечели делото.

— Ние също имаме доказателства, полицаи Фонтен — отвърна детектив Ийгън. — Убийството на Джим Клиъри е първото, което е извършила, и смятам, че трябва да има приоритет.

— Господа — обади се капитан Ръдфорд от полицията на Сан Франциско, — без съмнение всички ние можем да докажем вината ѝ. Но три от убийствата са извършени в Калифорния и тя трябва да бъде съдена тук. Така обвинението ще е много по-силно.

— Съгласен съм — рече шериф Даулинг. — Две от убийствата са извършени в окръг Санта Клара, така че би трябвало да е в нашата юрисдикция.

През следващите два часа обсъждаха плюсовете и минусите на позициите си и накрая решиха да я изправят пред съда заради убийствата на Денис Тибъл, Ричард Мелтън и заместник-шериф Сам Блейк в Съдебната палата в Сан Хосе. Договориха се убийствата в Бедфорд и Квебек да почакат.

В деня на повдигане на обвинението Дейвид стоеше до Ашли.

— За какво ще пледирате? — попита съдията.

— Невинна поради невменяемост.

Съдията кимна.

— Много добре.

— Ваша милост, ние молим за незабавно освобождаване под гаранция.

Прокурорът скочи.

— Ваша милост, ние категорично възразяваме. Подсъдимата е обвинена в три жестоки убийства и я очаква смъртна присъда. Ако ѝ се даде възможност, тя ще избяга от страната.

— Не е вярно — отвърна Дейвид. — Няма...

— Прегледах случая и възражението на прокуратурата срещу освобождаване под гаранция — прекъсна го съдията. — Молбата ви се отхвърля. До процеса подсъдимата ще бъде задържана в окръжния затвор „Санта Клара“.

Дейвид въздъхна.

— Да, ваша милост. — Той се обърна към Ашли: — Не се тревожи. Всичко ще се оправи. Не забравяй... ти си невинна.

Когато Дейвид се върна в кантората, Сандра му каза:

— Видя ли вестниците? Таблоидите наричат Ашли „крвожадната кучка“. Предават и по телевизията.

— Знаехме, че играта ще загубее — отвърна той. — И това е само началото. Да се залавяме за работа.

До процеса оставаха осем седмици.

Следващите осем седмици бяха изпълнени с трескава дейност. Дейвид и Сандра работеха по цял ден и до късно вечер преглеждаха стенограмите на процеси, подсъдимите в които страдаха от раздвоение на личността. Имаше десетки случаи. Ответниците бяха съдени за убийства, изнасилвания, грабежи, наркотрафик, палежи... Някои бяха осъдени, други — оправдани.

— Ще постигнем оправдателно решение за Ашли — повтаряше Дейвид.

Сандра събра имената на перспективните свидетели и им телефонира.

— Доктор Накамото, аз работя с Дейвид Сингър. Струва ми се, че сте свидетелствали в процеса на щата Орегон срещу Бюканън. Господин Сингър представлява Ашли Патерсън... О, значи сте чували?

Да. Е, бихме искали да дойдете в Сан Хосе и да дадете показания в нейна полза...

— Доктор Буут, телефонирам от кабинета на Дейвид Сингър. Той е адвокат на Ашли Патерсън. Вие сте свидетелствали в случая „Дикърсън“. Интересуват ни вашите показания като специалист... Бихме искали да дойдете в Сан Хосе и да свидетелствате в полза на госпожица Патерсън. Нуждаем се от вашия опит...

— Доктор Джеймсън, тук е Сандра Сингър. Молим ви да дойдете, за да...

И така нататък от сутрин до полунощ. Накрая съставиха списък от дванайсет свидетели. Дейвид го погледна и каза:

— Внушителен е. Лекари, един декан... ректори на юридически университети. — Той погледна жена си и се усмихна. — Мисля, че сме в добра форма.

От време на време в кабинета влизаше Джеси Куилър, и питаше:

— Как я караш? Мога ли да помогна с нещо?

— Справям се.

Куилър се оглеждаше наоколо.

— Имаш ли всичко необходимо?

Дейвид се усмихваше.

— Всичко, включително и моя най-добър приятел.

В понеделник сутринта Дейвид получи материалите на прокурора. Докато ги четеше, оптимизмът го напусна.

Сандра загрижено го наблюдаваше.

— Какво има?

— Виж това. Той вика много прочути медици, за да свидетелстват срещу раздвоението на личността.

— Как ще реагираш? — попита тя.

— Ще признаем, че Ашли е била на местопрестъплението, когато са били извършени убийствата, но че те всъщност са дело на нейно алтер его — отвърна, като се чудеше дали ще успее да убеди в това съдебните заседатели.

Пет дни преди началото на процеса му позвъниха, за да му съобщят, че съдията Уилямс иска да се срещне с него.

Дейвид влезе в кабинета на Джеси Куилър.

— Джеси, какво можеш да ми кажеш за съдията Уилямс?

Приятелят му се облегна назад.

— Теса Уилямс... Някога бил ли си бойскаут, Дейвид?

— Да.

— Спомняш ли си девиза на бойскаутите? „Бъди готов“.

— Естествено.

— Когато влезеш в съдебната зала на Теса Уилямс, бъди готов. Тя е блестяща. Издигнала се е съвсем сама. Родителите ѝ били арендатори в Мисисипи. Завършила колеж със стипендия и жителите на родния ѝ град били толкова горди с нея, че събрали пари, за да следва право. Носи се слух, че отказала важна служба във Вашингтон, защото обичала работата си. Тя е жива легенда.

— Интересно — отбеляза Дейвид.

— Процесът в окръг Санта Клара ли ще бъде?

— Да.

— Тогава прокурор ще е старият ми приятел Мики Бренън.

— Разкажи ми за него.

— Той е енергичен и суров ирландец. Произхожда от род на преуспели хора. Баща му притежава голямо издателство, майка му е лекарка, сестра му е професор в колеж. Като студент е бил бейзболна звезда и е завършил с най-висок успех от курса си. — Наведе се напред. — Добър е, Дейвид. Внимавай. Коронният му номер е да разоръжава свидетелите и после да се хвърля в атака. Обича да забива ножа в гърба... Защо иска да те види съдия Уилямс?

— Нямам представа. Казаха ми само, че иска да обсъдим случая Патерсън.

Джеси Куилър се намръщи.

— Това не е обичайно. Кога е срещата?

— В сряда сутринта.

— Пази си гърба.

— Благодаря, Джеси. Ще запомня съвета ти.

Сградата на Върховния съд в окръг Санта Клара е бяла четириетажна постройка на Северна първа улица. Точно срещу входа има регистратура и униформен пазач, заграден с парапет детектор за метал и асансьор. В сградата има седем съдебни зали, всяка с различен съдия и персонал.

В десет часа в сряда сутринта Дейвид Сингър беше поканен в кабинета на съдия Теса Уилямс. В стаята при нея се намираше Мики Бренън. Прокурорът бе петдесетинагодишен, нисък, набит човек с лек ирландски акцент. Теса Уилямс беше около четирийсет и пет годишна, слаба, привлекателна афроамериканка, енергична и властна.

— Добро утро, господин Сингър. Аз съм съдия Уилямс. Това е господин Бренън.

Двамата мъже се ръкуваха.

— Седнете, господин Сингър. Искам да поговоря с вас за случая Патерсън. Според съдебните материали вие сте пледирали за невинност поради невменяемост, нали така?

— Да, ваша милост.

— Повиках двама ви — каза тя, — защото смятам, че можем да си спестим много време и разходи на щата. Обикновено съм против сделките, но в този случай мисля, че е оправдано.

Дейвид слушаше озадачено.

Съдията се обърна към Бренън:

— Прочетох стенограмата на предварителното прослушване и не виждам причина за процес. Бих искала щатът да се откаже от иска за смъртно наказание и да приеме доживотна присъда без право на помилване.

— Почакайте малко — обади се Дейвид. — За това изобщо не може да става дума!

И двамата го погледнаха.

— Господин Сингър...

— Моята клиентка е невинна. Ашли Патерсън е била подложена на детектор на лъжата и това доказва...

— Това нищо не доказва и както ви е добре известно, резултатите от този тест не се приемат в съда. Заради целия този шум в пресата процесът ще е дълъг и сложен.

— Сигурен съм, че...

— Занимавам се с право много отдавна, господин Сингър. Чувала съм всякакви доводи. Самозащита, което е приемливо, убийство поради временна невменяемост, което е основателно, понижена способност... Но ще ви кажа в какво не вярвам, господин адвокат. Не вярвам в „не съм виновна, защото не аз съм извършила престъплението, а моето алтер его“. И ако използвам термин, който няма да откриете в юридическата литература, това е „глупост“. Вашата клиентка или е извършила престъпленията, или не ги е извършила. Ако пледирате за виновност, можем да си спестим много...

— Не, ваша милост, няма да го направя.

Съдия Уилямс втренчено го изглежда.

— Упорит сте. Много хора намират това качество за достойно за възхищение. — Наведе се напред. — Но не и аз.

— Ваша милост...

— Принуждавате ни да водим процес, който ще продължи поне три месеца, а може би и повече.

Бренън кимна.

— Съгласен съм.

— Съжалявам, че смятате...

— Господин Сингър, тук съм, за да ви направя услуга. Ако има процес, клиентката ви ще получи смъртна присъда.

— Почакайте! Решавате случая предварително без...

— Да го решавам предварително ли? Виждали ли сте доказателствата?

— Да, аз...

— За Бога, ДНК и отпечатъците на Ашли Патерсън са открити на всички местопрестъпления. Никога не съм виждала по-категорично доказана вина. Ако настоявате да продължим, процесът може да се превърне в истински цирк. Е, аз няма да го допусна. Не обичам циркове в моята съдебна зала. Предлагам да решим случая още сега. Ще ви попитам още веднъж: съгласен ли сте клиентката ви да бъде осъдена на доживотен затвор без право на помилване?

— Не — отвърна Дейвид.

Тя яростно го изглежда.

— Ясно. Ще се видим следващата седмица.

Беше си създад враг.

[1] Едно за друго (лат.). — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сан Хосе бързо придоби атмосферата на карнавален град. Прииждаха репортери от целия свят. Всички хотели бяха претъпкани и някои представители на пресата се принудиха да наемат стаи в съседните градове Санта Клара, Сънивейл и Пало Алто. Дейвид се намираше под постоянна медийна обсада.

— Господин Сингър, разкажете ни за случая. За невинност на клиентката си ли ще пледирате?

— Ще призовете ли Ашли Патерсън за свидетел?

— Вярно ли е, че окръжната прокуратура е предложила да се договорите?

— Доктор Патерсън ще свидетелства ли за дъщеря си?

— Моето списание ще плати петдесет хиляди долара за интервю с клиентката ви...

Медиите не оставяха на мира и Мики Бренън.

— Господин Бренън, бихте ли казали няколко думи за процеса?

Той се обърна и се усмихна към телевизионните камери.

— Да. Мога да обобщя процеса в три думи. Ще го спечелим. Повече няма да коментирам.

— Почакайте! Смятате ли, че тя е невменяема?

— Щатът ще иска ли смъртно наказание?

— Мислите ли, че случаят е предрешен?

Дейвид нае офис в Сан Хосе близо до Съдебната палата, където можеше да разпитва свидетелите си и да ги подготвя за процеса. Бяха решили Сандра да работи извън кантората на Куилър в Сан Франциско. Д-р Сейлъм беше пристигнал в Сан Хосе.

— Искам пак да хипнотизирате Ашли — каза му Дейвид. — Преди началото на процеса трябва да получим от нея и нейните алтер его цялата възможна информация.

Отидоха при Ашли в окръжния арест. Тя полагаше огромни усилия да скрие нервността си. На Дейвид му заприлича на сърна,

заслепена от фаровете на камион.

— Добро утро, Ашли. Спомняш ли си доктор Сейлъм?

Тя кимна.

— Той отново ще те подложи на хипноза. Съгласна ли си?

— С... другите ли иска да разговаря?

— Да. Имаш ли нещо против?

— Не. Но аз... аз не искам да разговарям с тях.

— Разбира се. Няма и да се наложи.

— Това е ужасно! — гневно избухна тя.

— Зная — успокоително отвърна Дейвид. — Не се тревожи. Скоро всичко ще свърши. — Той кимна на д-р Сейлъм.

— Настаня се удобно, Ашли. Спомни си колко лесно беше миналия път. Затвори очи и се отпусни. Просто се опитай да прочистиш ума си. Усещаш как тялото ти се отпуска. Слушай гласа ми. Забрави всичко друго. Много ти се спи. Клепачите ти натежават. Искаш да заспиш... Заспиваш...

Десет минути по-късно тя вече бе хипнотизирана. Д-р Сейлъм даде знак на Дейвид и той се приближи до нея.

— Бих искал да поговоря с Алет. Там ли си, Алет?

И пред очите им лицето на Ашли се смекчи, за да претърпи същата метаморфоза като предишния път. И после онзи мек италиански акцент:

— Buon giorno.

— Добро утро, Алет. Как се чувстваш?

— Male. Това е много тежко време за нас.

— За всички ни е така — увери я Дейвид, — но краят ще е щастлив.

— Надявам се.

— Алет, бих искал да ти задам няколко въпроса.

— Sì.

— Познавала ли си Джим Клиъри?

— Не.

— Познавала ли си Ричард Мелтън?

— Да. — В гласа ѝ се долавяше дълбока тъга. — Онова, което се случи с него... беше ужасно.

Дейвид погледна към д-р Сейлъм.

— Да, ужасно е. Кога го видя за последен път?

— Срегнахме се в Сан Франциско. Отидохме в един музей, после вечеряхме. Преди да си тръгна, той ме покани в апартамента си.

— И ти отиде ли?

— Не. Искан ми се да бях отишла — със съжаление отвърна Алет.
— Може би щях да му спася живота. — Последва кратко мълчание. — Сбогувахме се и аз се върнах в Кюпъртино.

— И тогава го видях за последен път, така ли?

— Да.

— Благодаря ти, Алет.

Дейвид още повече се приближи до Ашли и попита:

— Тони? Там ли си, Тони? Бих искал да поговоря с теб.

Лицето на Ашли отново рязко се промени. От него се излъчваше увереност и предизвикателство. После запя с ясен, гърлен глас:

*Нагоре-надолу по главната улица,
напред и после обратно;
така летят парите.
„Пук!“ — казва невестулката.*

Тя погледна към Дейвид.

— Знаеш ли защо обичам да пея тази песничка, миличък?

— Не.

— Защото майка ми я мразеше. Мразеше и мен.

— Защо те мразеше?

— Ами вече не можем да я питаме, нали? — засмя се Тони. — Не и там, където е сега. За нея аз не върших нищо както трябва. Каква е била твоята майка, Дейвид?

— Майка ми беше прекрасен човек.

— Значи си имал късмет, нали? Предполагам, че наистина всичко е въпрос на късмет. Бог си играе с нас, нали?

— Вярваш ли в Бог? Религиозна ли си, Тони?

— Не зная. Може би съществува Бог. Ако е така, той има странно чувство за хумор, нали? Алет е религиозната. Тя редовно ходи на черква.

— Ами ти?

Тони се изсмя.

— Е, щом тя е там, значи аз също.
— Тони, одобряваш ли убийството?
— Не, разбира се.
— Тогава...
— Освен ако не се налага.
Дейвид и д-р Сейлъм се спогледаха.
— Какво искаш да кажеш?
Гласът ѝ се промени и внезапно започна да звучи отбранително.
— Ами, нали разбираш, когато трябва да се защитиш. Ако някой те заплашва. — Тони се раздразни. — Ако някой се опитва да ти изиграе мръсен номер. — Започваше да изпада в истерия.
— Тони...
Тя се разрида.
— Защо не ме оставят на мира? Защо трябва да... — изкрещя.
— Тони...
Мълчание.
— Тони...
— Няма я — каза д-р Сейлъм. — Трябва да събудя Ашли.
— Добре — въздъхна адвокатът.
Няколко минути по-късно Ашли отвори очи.
— Как се чувстваш? — попита я Дейвид.
— Уморена. Добре... добре ли мина?
— Да. Разговаряхме с Алет и Тони. Те...
— Не искам да зная.
— Добре. А сега иди да си починеш, Ашли. Ще дойда да те видя следобед.
Надзирателката я изведе.
— Трябва да я призовеш за свидетел, Дейвид — каза д-р Сейлъм.
— Това ще убеди съдебните заседатели, че...
— Много мислих по този въпрос — прекъсна го той. — Струва ми се, че няма да мога.
Психиатърът го изгледа за миг.
— Защо?
— Бренън, прокурорът, е много ловък. Ще я съсипе. Не мога да рискувам.

Дейвид и Сандра вечеряха с Куилърови два дни преди началото на процеса.

— Отседнахме в хотел „Уиндъм“ — каза Дейвид. — Управителят ми направи услуга. Сандра ще дойде при мен, Градът е направо е обсаден.

— А щом сега има толкова хора — отвърна Емили, — представяте ли си какво ще е, когато започне делото?

Куилър погледна към Дейвид.

— Мога ли да помогна с нещо?

Той поклати глава.

— Трябва да взема важно решение. Дали да призова Ашли за свидетел.

— Сложен въпрос — отвърна Джеси. — Това е нож с две остриета. Проблемът е, че онзи Бренън ще представи Ашли Патерсън като садистично чудовище. Ако не я призовеш, такъв ще бъде образът, с който съдебните заседатели ще влязат в стаята си, за да решат дали е виновна. От друга страна, според онова, което ми казваш, ако призовеш Ашли за свидетел, Бренън може да я унищожи.

— Той ще повика всичките си медицински експерти, за да омаловажат раздвоението на личността като психично заболяване.

— Трябва да ги убедиш, че е действителен проблем.

— Това и възнамерявам — отвърна Дейвид. — Знаеш ли какво ме безпокои, Джеси? Вицовете. Последният е, че съм искал да сменя мястото на процеса, но съм се отказал, защото не били останали места, където Ашли да не е убила някого. Спомняш ли си как се държеше по телевизията Джон Карсън? Беше забавен и любезен. А сега всички водещи на нощните шоута направо са зловни. Жестоко се гаврят с другите.

— Дейвид?

— Да?

— Ще става още по-лошо — изрече Джеси Куилър.

През нощта преди началото на процеса Дейвид Сингър се въртеше в леглото. Не можеше да се избави от потискащите мисли, които се рояха в главата му. Когато най-после задряма, чу някакъв глас

да му казва: „Ти остави последната си клиентка да умре. Ами ако същото се случи и сега...“

Той се стресна и седна на леглото, облян в пот.

Сандра отвори очи.

— Добре ли си?

— Да. Не. Какво правя тук, по дяволите? Единственото, което трябваше да сторя, беше да откажа на доктор Патерсън.

Тя стисна ръката му и прошепна:

— И защо не му откажа?

Той изсумтя.

— Права си. Не можех.

— Добре тогава. А сега какво ще кажеш малко да поспиш, за да си красив и свеж утре сутрин?

— Страхотна идея.

През останалата част от нощта Дейвид не успя да заспи.

Съдия Уилямс се оказа права за медиите. Репортерите бяха безпощадни. Журналисти от целия свят горяха от нетърпение да представят историята на красива млада жена, съдена като сериен убиец, кастрирал своите жертви.

Фактът, че Мики Бренън няма право да споменава имената на Джим Клиъри и Жан-Клод Парен на процеса, беше досаден, но пресата реши проблема вместо него. Телевизията, списанията и вестниците постоянно представяха сензационни материали за петте убийства. Прокурорът бе доволен.

Когато Дейвид пристигна в съдебната зала, репортерите вече се бяха развихрили. Той се оказа обсаден.

— Господин Сингър, все още ли работите в „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“?

— Погледнете насам, господин Сингър.

— Вярно ли е, че са ви уволнили за това, че сте поели случая?

— Можете ли да ни разкажете за Хелън Удман? Нали вие сте били неин адвокат?

— Ашли Патерсън каза ли защо го е извършила?

— Ще призовете ли клиентката си за свидетел?
— Без коментар — отсече Дейвид.

Когато стигна до Съдебната палата, Мики Бренън беше заобиколен от репортерите.

— Господин Бренън, как според вас ще протече процесът?

— Имате ли опит със случаи на раздвоение на личността?

Той топло се усмихна.

— Не. Нямам търпение да разговарям с всички подсъдими. — Както очакваше, те се засмяха. — Ако са достатъчно, могат да си направят бейзболен отбор. — Отново смях. — Вече трябва да влизам вътре. Не искам да карам която и да е от подсъдимите да чака.

Изборът на съдебни заседатели започна с общи въпроси от страна на съдия Уилямс. Когато свърши, дойде ред на защитата и после на обвинението.

За страничния наблюдател тази процедура изглежда лесна: избирай перспективни съдебни заседатели, които ти се струват приятелски настроени, и отхвърляй другите. Всъщност това е грижливо планиран ритуал. Опитните адвокати не задават преки въпроси, които изискват едносрични отговори. Въпросите им са общи и целят да насърчат заседателите да говорят, за да разкрият нещо от себе си и истинските си чувства.

Мики Бренън и Дейвид Сингър имаха различни цели. В този случай прокурорът искаше в състава да има повече мъже, които щяха да се отвратят и шокират от мисълта, че жена е намушквала и кастрирала жертвите си. Въпросите на Бренън бяха замислени така, че да определят, от една страна, хората с традиционно мислене, които едва ли биха повярвали в духове и таласъми, и, от друга — онези, които твърдят, че са били обсебвани от алтер его. Дейвид възприе противоположния подход.

— Господин Харис, нали? Аз съм Дейвид Сингър. Представявам подсъдимата. Някога били ли сте съдебен заседател, господин Харис?

— Не.

— Благодаря ви, че отделихте от времето си.
— Сигурно ще е интересно, такъв голям процес за убийство.
— Да. И аз мисля така.
— Всъщност нямах търпение да започне.
— Наистина ли?
— Да.
— Къде работите, господин Харис?
— В „Юнайтид Стийл“.
— Предполагам, че с колегите си сте обсъждали случая Патерсън, нали?
— Да. Така е.
— Това е естествено — отбеляза Дейвид. — Всички говорят за това. Какво е общественото мнение? Колегите ви смятат ли, че Ашли Патерсън е виновна?
— Да. Трябва да кажа, че са категорични.
— Вие така ли мислите?
— Ами определено изглежда така.
— Но сте готов да изслушате доказателствата, преди да вземете решение, нали?
— Да. Ще ги изслушам.
— Какво обичате да четете, господин Харис?
— Не съм много по четенето. Обичам да ходя на лов и за риба.
— Значи обичате природата. Когато сте били нощем навън и сте гледали към звездите, някога помисляли ли сте си, че там горе има други цивилизации?
— Имате предвид ония глупости за НЛО ли? Не вярвам в такива измислици.
Дейвид се обърна към съдия Уилямс.
— Отхвърлям кандидата, ваша милост.

Обърна се към друг кандидат за съдебен заседател:
— Какво обичате да правите през свободното си време, господин Алън?
— Ами да чета и да гледам телевизия.
— И аз обичам същите неща. Какво гледате по телевизията?

— В четвъртък вечер има няколко страхотни сериала. Трудно ми е да избира само един от тях. Проклетите мрежи пускат всички хубави филми по едно и също време.

— Прав сте. Жалко е. Някога гледали ли сте „Досиетата Х“?

— Да. Децата ми много ги обичат.

— Ами „Сабрина, малката вещица“?

— Да. Гледаме го. Много хубав филм.

— Какво обичате да четете?

— Ан Райе, Стивън Кинг...

„Да.“

Попита следващия кандидат:

— Какво обичате да гледате по телевизията, господин Майър?

— „Шейсет минути“, „Часът на новините“ с Джим Лерър, документални филми...

— Какво обичате да четете?

— Главно исторически и политически книги.

— Благодаря ви.

„Не.“

Съдия Теса Уилямс седеше и слушаше въпросите с безизразно лице. Но Дейвид можеше да усети неодобрението ѝ всеки път щом погледнеше към нея.

Когато беше избран и последният съдебен заседател, журито се състоеше от седем мъже и пет жени. Бренън му хвърли победоносен поглед.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта в деня на процеса Дейвид отиде при Ашли в ареста. Тя беше изпаднала в истерия.

— Не мога да изтърпя това. Не мога! Кажи им да ме оставят на мира.

— Всичко ще е наред, Ашли. Ще се изправим пред тях и ще спечелим.

— Ти не знаеш... не знаеш какво е. Чувствам се така, сякаш горя в ада.

— Ще те измъкнем. Това е първата стъпка.

Тя трепереше.

— Страхувам се, че ще... че ще ми направят нещо ужасно.

— Няма да им позволя — твърдо отвърна Дейвид. — Искam да ми вярваш. Само запомни, че не си отговорна за случилото се. Не си извършила нищо лошо. Очакват ни.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Добре. Всичко ще бъде наред. Всичко ще бъде наред. Всичко ще бъде наред.

Доктор Стивън Патереън седеше сред зрителите. Беше отговорил на огъня от репортерски въпроси пред съдебната зала само с четири думи: „Дъщеря ми е невинна.“

Няколко реда зад него бяха Джеси и Емили Куилър, дошли, за да окажат морална подкрепа.

На прокурорската маса седяха Мики Бренън и двете му помощнички Сюзан Фрийман и Елинон Тъкър.

Сандра и Ашли седяха от двете страни на Дейвид. Бяха се запознали предишната седмица.

— Дейвид, човек само трябва да погледне Ашли, за да разбере, че е невинна.

— Сандра, човек само трябва да види веществените доказателства, които е оставила по жертвите си, за да разбере, че тя ги

е убила. Но извършването на убийствата и виновността са две различни неща. Сега само трябва да убедя в това съдебните заседатели.

Съдия Уилямс влезе в залата и се насочи към мястото си. Съдебният пристав извика:

— Всички да станат. Заседанието започва. Председателства нейна светлост съдия Теса Уилямс.

— Можете да седнете — каза съдия Уилямс. — Гледа се делото „Народът на щата Калифорния срещу Ашли Патерсън“. Да започваме. — Тя погледна към Бренън. — Обвинението готово ли е за встъпителната си реч?

Мики Бренън се изправи.

— Да, ваша милост. — Той се обърна към съдебните заседатели и се приближи до тях. — Добро утро. Както знаете, дами и господа, подсъдимата е обвинена в извършване на три кървави убийства. Убийците имат много различни маски. — Прокурорът кимна към Ашли. — Тя носи маската на невинна, уязвима млада жена. Но обвинението категорично ще докаже, че подсъдимата по своя воля съзнателно е убила и осакатила трима невинни мъже.

Използвала е чуждо име, за да извърши едно от тези убийства с надеждата, че няма да я заловят. Знаела е точно какво прави. Става дума за предварително обмислено хладнокръвно убийство. По-нататък една по една ще ви покажа всички нишки, които водят към седящата тук обвиняема. Благодаря ви.

Той се върна на мястото си.

Съдия Уилямс погледна към Дейвид.

— Защитата ще произнесе ли встъпителна реч?

— Да, ваша милост. — Той се изправи, обърна се към съдебните заседатели и пое дъх дълбоко. — Дами и господа, по време на процеса ще докажа, че Ашли Патерсън не е отговорна за случилото се. Тя не е имала мотив за нито едно от убийствата, нито ги е съзнавала. Моята клиентка е жертва. Жертва на психично разстройство, наречено раздвоение на личността, което по-нататък ще ви бъде обяснено.

Той погледна към съдия Уилямс и твърдо изрече:

— Раздвоението на личността е доказано болестно състояние. Това означава, че съществуват други личности или алтер его, които взимат връх над приемника и контролират Неговите действия. Раздвоението на личността има дълга история. В своите лекции Бенджамин Ръш, лекар и един от хората, подписали „Декларацията за независимостта“, е разглеждал случаи на такова психично разстройство. През XIX и XX век са описани много такива случаи.

Бренън го слушаше с подигравателна усмивка.

— Ние ще докажем, че именно алтер его е извършило убийствата, за които Ашли Патерсън не е имала каквато и да е причина. Абсолютно никаква. Тя не е съзнавала случилото се и следователно не носи отговорност за него. По време на процеса ще повикам известни лекари, които по-подробно ще ви обяснят раздвоението на личността. За щастие то може да се лекува.

Той се вгледа в лицата на съдебните заседатели.

— Ашли Патерсън не е имала власт над онова, което е извършила, и в името на справедливостта ви молим да не я осъждате за престъпления, за които не носи отговорност.

Дейвид седна на мястото си.

Съдия Уилямс погледна към Бренън.

— Прокурорът готов ли е да продължи?

Той се изправи.

— Да, ваша милост. — Ослепително се усмихна на помощничките си и застана пред съдебните заседатели. Постоя за миг там и нарочно високо се оригна. Съдебните заседатели изненадано го погледнаха.

Бренън ги погледна, сякаш озадачен, после лицето му се проясни.

— А, разбирам. Очаквате да се извиня. Обаче аз не направих това. Беше моето алтер его Пит.

Бесен, Дейвид скочи на крака.

— Възраждам. Ваша милост, това е невероятно оскърбление...

— Приема се.

Но злото вече беше сторено.

Бренън покровителствено му се усмихна и се обърна обратно към съдебните заседатели.

— Е, предполагам, че такова оправдание не е имало от времето на процесите срещу Салемските вещици преди триста години. — Той се обърна, за да погледне към Ашли. — Аз не съм го направила. Не, господине. Дяволът ме накара да го направя.

Младият адвокат отново скочи.

— Възразявам...

— Не се приема.

Той се отпусна на мястото си.

Прокурорът още повече се приближи до заседателите.

— Обещах ви да докажа, че подсъдимата по своя воля и хладнокръвно е убила и кастрирала трима мъже — Денис Тибъл, Ричард Мелтън и заместник-шериф Самюъл Блейк. Тримата мъже! Въпреки онова, което твърди защитата — обърна се и отново посочи към Ашли, — там седи една-единствена подсъдима и тя е извършителка на престъпленията. Как го нарече господин Сингър? Раздвоение на личността? Е, ще повикам тук неколцина прочути лекари, които ще ви кажат под клетва, че такова нещо няма! Но първо нека изслушаме някои специалисти, които ще докажат връзката между подсъдимата и престъпленията.

Бренън се обърна към съдия Уилямс:

— Бих искал да призова първия си свидетел, специален агент Винсънт Джордан.

Изправи се нисък плешив човек, който отиде на свидетелското място.

— Моля, съобщете цялото си име и го произнесете по букви за стенограмата — каза съдебният пристав.

— Специален агент Винсънт Джордан. Д-ж-о-р-д-а-н.

Бренън го изчака да положи клетва и да седне.

— Вие сте от Федералното бюро за разследване във Вашингтон, нали?

— Да, господине.

— И какво работите във ФБР, специален агент Джордан?

— Ръководя Секцията по дактилоскопия.

— Откога работите там?

— От петнайсет години.

— От петнайсет години. През цялото това време попадали ли сте на идентични отпечатыци от различни хора?

— Не, господине.

— Колко отпечатъци се водят на отчет във ФБР?

— По последно преброяване над двеста и петдесет милиона, но ежедневно получаваме по повече от трийсет и четири хиляди.

— И всички те са различни, така ли?

— Да, господине.

— Как идентифицирате отпечатъците?

— Използваме седем различни системи за идентификация. Отпечатъците от пръсти са уникални. Оформят се още преди раждането и не се променят през целия живот. Като изключим случайното или съзнателно осакатяване, няма идентични отпечатъци.

— Специален агент Джордан, вие сте получили отпечатъците, открити при трите жертви, в чието убийство е обвинена подсъдимата, нали така?

— Да, господине. Получихме ги.

— Получили сте също отпечатъците на подсъдимата Ашли Патерсън, нали?

— Да, господине.

— Вие лично ли проучихте отпечатъците?

— Да.

— И какво беше заключението ви?

— Че отпечатъците, оставени на местопрестъпленията, и тези, взети от Ашли Патерсън, са идентични.

В съдебната зала се надигна глъчка.

— Тишина! Тишина!

Бренън изчака присъстващите да утихнат.

— Били са идентични, така ли? Изпитвате ли някакви съмнения, агент Джордан? Възможно ли е да сте допуснали грешка?

— Не, господине. Всички отпечатъци бяха чисти и лесно се идентифицираха.

— Да изясним този въпрос... говорим за отпечатъците, оставени при убитите Денис Тибъл, Ричард Мелтън и заместник-шериф Самюъл Блейк, нали?

— Да, господине.

— И отпечатъците на подсъдимата Ашли Патерсън са били открити на всички местопрестъпления, така ли?

— Точно така.

— Каква е според вас вероятността за грешка?

— Нулева.

— Благодаря ви, агент Джордан. — Бренън се обърна към Дейвид Сингър. — Свидетелят е ваш.

За миг-младият адвокат не реагира, после се изправи и се приближи до свидетелското място.

— Агент Джордан, когато проучвате отпечатъци, откривали ли сте да са били съзнателно размазвани или по какъвто и да е начин повреждани, така че престъпникът да прикрие престъплението си?

— Да, но обикновено сме в състояние да ги възстановим с високо интензивни лазерни методи.

— Наложил ли се да използвате тези методи в случая с Ашли Патерсън?

— Не, господине.

— Защо?

— Ами, както казах... всички отпечатъци бяха чисти.

Дейвид погледна към съдебните заседатели.

— Значи искате да кажете, че обвиняемата не е правила опит да изтрие или промени отпечатъците си?

— Точно така.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси. — Той се обърна към съдебните заседатели: — Ашли Патерсън не е правила опит да скрие отпечатъците си, защото е невинна и...

— Достатъчно, господине! — прекъсна го съдия Уилямс. — По-късно ще имате възможност за пледоарии.

Той се върна на мястото си.

— Свободен сте — каза на специален агент Джордан прокурорът и той слезе от свидетелското място. — Бих искал да призова следващия си свидетел Станли Кларк — продължи Бренън.

Доведоха млад мъж с дълга коса. В съдебната зала цареше гробна тишина, докато полагаше клетва и заемаше мястото си.

— С какво се занимавате, господин Кларк? — попита прокурорът.

— Работя в Националната лаборатория по биотехнологии. Занимавам се с дезоксирибонуклеинова киселина.

— По-широко известна като ДНК, нали?

— Да, господине.

— Откога работите в Националната лаборатория по биотехнологии?

— От седем години.

— И какъв пост заемате?

— Началник-отдел.

— Е, предполагам, че през тези седем години сте натрупали много опит с тестване на ДНК, прав ли съм?

— Естествено. Правя го всеки ден.

Бренън погледна към съдебните заседатели.

— Мисля, че всички сме запознати със значението на ДНК. — Посочи към зрителите. — Може ли да се каже, че пет-шест души в тази зала имат идентична ДНК?

— По дяволите, не, господине. Ако вземем профил от ДНК спирали и му определим честота, основаваща се на събрани базиданни, само по един на всеки петстотин милиарда несвързани кръвно помежду си представители на бялата раса ще имат един и същ ДНК-профил.

Бренън изглеждаше впечатлен.

— Един на петстотин милиарда. Господин Кларк, как взимате ДНК от местопрестъпление?

— По много начини. Откриваме ДНК в слюнка, семенна течност, вагинален секрет, кръв, косми, зъби, костен мозък...

— И по което и да е от тези неща можете да идентифицирате конкретен човек, така ли?

— Точно така.

— Вие лично ли сравнихте ДНК пробите, открити при Денис Тибъл, Ричард Мелтън и Самюъл Блейк?

— Да.

— И по-късно сте получили няколко косъма от подсъдимата Ашли Патерсън, нали?

— Да.

— До какво заключение стигнахте, когато сравнихте ДНК-пробите от различните местопрестъпления с космите на подсъдимата?

— Бяха идентични.

Този път реакцията на зрителите бе още по-бурна. Съдия Уилямс удари с чукчето си.

— Тишина! Възстановете реда или ще наредя да опразнят съдебната зала.

Бренън изчака присъстващите да се успокоят.

— Господин Кларк, значи твърдите, че ДНК-пробите, взети от всяко едно от трите местопрестъпления, и тази на обвиняемата са идентични?

— Да, господине.

Прокурорът погледна към масата на Ашли, после отново се обърна към свидетеля.

— Ами възможността за замърсяване? Всички знаем за известния съдебен процес, в който ДНК-пробите навярно са били замърсени. Възможно ли е и в този случай да е станало същото, така че те вече да не са валидни?

— Не, господине. И в трите случая ДНК-пробите бяха много внимателно взети и запечатани.

— Значи няма никакво съмнение. Подсъдимата е убила тримата...

Дейвид скочи на крака.

— Възраждам, ваша милост. Обвинението насочва свидетеля и...

— Приема се.

Той седна на мястото си.

— Благодаря ви, господин Кларк. — Бренън се обърна към Дейвид. — Нямам повече въпроси.

— Свидетелят е ваш, господин Сингър — каза съдия Уилямс.

— Нямам въпроси.

Съдебните заседатели го зяпнаха. Бренън се престори на изненадан:

— Нямате въпроси ли? — обърна се към свидетеля: — Можете да се оттеглите. — После погледна към съдебните заседатели и каза:

— Удивен съм, че защитата не оспорва доказателствата, защото те са категорични, че подсъдимата е убила и кастрирала трима невинни мъже и...

Дейвид се изправи.

— Ваша милост...

— Приема се. Прекрчавате границите, господин Бренън!

— Извинете ме, ваша милост. Нямам повече въпроси.

Ашли уплашено гледаше Дейвид.

— Не се тревожи — прошепна ѝ той. — Скоро ще дойде нашият ред.

Следобед разпитаха други свидетели на обвинението и техните показания бяха унищожителни.

— Домоуправителят ли ви повика в апартамента на Денис Тибъл, детектив Лайтман?

— Да.

— Бихте ли ни казали какво открихте там?

— Беше истинска кланица. Навсякъде имаше кръв.

— Какво беше състоянието на жертвата?

— Беше убит с нож и кастриран.

Бренън погледна към съдебните заседатели.

— Намушкан и кастриран. Открихте ли някакви улики на местопрестъплението?

— О, да. Преди смъртта си жертвата беше правила секс. Открихме вагинален секрет и отпечатьци от пръсти.

— Защо незабавно не арестувахте някого?

— Не успяхме веднага да идентифицираме отпечатьците. Чакахме да получим резултатите от сравнението.

— Но когато най-после сте получили отпечатьците и ДНК на Ашли Патерсън, всичко си е дошло на мястото, така ли?

— Да. Всичко си дойде на мястото.

Д-р Стивън Патерсън идваше на съдебните заседания всеки ден. Седеше точно зад масата на подсъдимата. Репортерите го обкръжаваха винаги когато влизаше или напускаше залата.

— Доктор Патерсън, как според вас върви процесът?

— Много добре.

— Какъв според вас ще е резултатът?

— Дъщеря ми ще бъде призната за невинна.

В един късен следобед, когато Дейвид и Сандра се прибраха в хотела, ги очакваше съобщение. „Моля, телефонирайте на г-н Куон във

вашата банка.“

Двамата се спогледаха.

— Да не би вече да е време за нова вноска? — попита тя.

— Да. Времето лети, когато човек се забавлява — сухо отвърна той. После се замисли за миг. — Процесът скоро ще свърши, скъпа. В банковата ни сметка има достатъчно, за да платим и този месец.

Тя разтревожено го погледна.

— Дейвид, ако не успеем с всички вноски... ще загубим ли парите, които вече сме дали?

— Да. Но не се безпокой. На добрите хора им се случват хубави неща.

И си помисли за Хелън Удман.

След като положи клетва, Брайън Хил седна на свидетелското място.

Мики Бренън приятелски му се усмихна.

— Бихте ли ни казали с какво се занимавате, господин Хил?

— Да, господине. Пазач съм в музея „Де Янг“ в Сан Франциско.

— Работата ви трябва да е интересна.

— Така е, ако обичате изкуството. Аз съм неуспял художник.

— Откога работите там?

— От четири години.

— Често ли се случва едни и същи хора да посещават музея? Искам да кажа, да идват постоянно.

— О, да. Някои идват често.

— Предполагам, че след известно време ще ги опознаете или поне лицата им ще ви станат познати, нали?

— Вярно е.

— Казаха ми също, че на художниците е позволено да прерисуват някои от картините.

— О, да. Идват много художници.

— Запознавали ли сте се с някои от тях, господин Хил?

— Да, ние... след известно време човек се сприятелява с тях.

— Някога срещали ли сте Ричард Мелтън?

Брайън Хил въздъхна.

— Да. Той беше много талантлив.

— Всъщност толкова талантлив, че сте го помолили да ви научи да рисувате, така ли?

— Точно така. Дейвид се изправи.

— Ваша милост, това е много интересно, но не виждам какво общо има с процеса. Ако господин Бренън...

— Това е важно, ваша милост. Установявам факта, че господин Хил е в състояние да разпознае жертвата по лице и по име и да ни каже с кого е била свързана.

— Възражението се отхвърля. Можете да продължите.

— И учеше ли ви да рисувате?

— Да, когато имаше време.

— Когато господин Мелтън е бил в музея, някога виждали ли сте го с млади жени?

— Ами в началото не. Но после се запозна с една жена, към която проявяваше интерес, и често го виждах с нея.

— Как се казваше?

— Алет Питърс.

Бренън се престори на озадачен.

— Алет Питърс ли? Сигурен ли сте, че сте чули правилно името й?

— Да, господине. Поне така я представи той.

— А случайно не я ли виждате в тази зала, господин Хил?

— Да, господине. — Посочи към Ашли. — Тя седи там.

— Но това не е Алет Питърс — отвърна Бренън. — Това е подсъдимата Ашли Патерсън.

Дейвид се изправи.

— Ваша милост, ние вече казахме, че Алет Питърс участва в този процес. Тя е една от другите личности, които обсебват Ашли Патерсън, и...

— Не избързвайте, господин Сингър. Моля, продължете, господин Бренън.

— Добре, господин Хил, сигурен ли сте, че подсъдимата, която присъства тук под името Ашли Патерсън, е била известна на Ричард Мелтън като Алет Питърс?

— Абсолютно.

— И не се съмнявате, че това е същата жена?

Той се поколеба.

— Ами... Да, същата жена е.

— И сте я видели заедно с Ричард Мелтън в деня, в който е бил убит?

— Да, господине.

— Благодаря ви. — Бренън се обърна към Дейвид: — Свидетелят е ваш.

Той се изправи и бавно се приближи до свидетелското място.

— Господин Хил, струва ми се, че е голяма отговорност да си пазач на място, на което са изложени произведения на изкуството за стотици милиони долари.

— Да, господине. Така е.

— И за да е добър пазач, човек трябва постоянно да е нащрек.

— Точно така.

— През цялото време трябва да знае какво става.

— Напълно.

— Можете ли да кажете, че имате набито око, господин Хил?

— Да.

— Питам ви, защото когато господин Бренън ви зададе въпроса, дали имате някакви съмнения, че Ашли Патерсън е жената, която е била с Ричард Мелтън, забелязах, че се колебаете. Не бяхте ли сигурен?

Последва кратко мълчание.

— Ами тя много прилича на същата жена, но в известен смисъл ми се струва различна.

— В какъв смисъл, господин Хил?

— Алет Питърс повече приличаше на италианка и говореше с италиански акцент... и изглеждаше по-млада от подсъдимата.

— Това е точно така, господин Хил. Жената, която сте видели в Сан Франциско, е била алтер его на Ашли Патерсън. Тя е родена в Рим, осем години по-млада е...

Разярен, прокурорът скочи на крака.

— Възраavam.

Дейвид се обърна към съдия Уилямс:

— Ваша милост, аз...

— Моля защитата и обвинението да се приближат. — Двамата отидоха при съдия Уилямс. — Не искам да се налага пак да ви го казвам, господин Сингър. Когато прокурорът свърши, защитата ще

получи своята възможност. Дотогава престанете да пледирате в полза на клиентката си.

На свидетелското място седеше Бърнис Дженкинс.

— Бихте ли ни казали с какво се занимавате, госпожице Дженкинс?

— Сервитьорка съм.

— И къде работите?

— В кафето на музея „Де Янг“.

— Каква е била връзката ви с Ричард Мелтън?

— Бяхме добри приятели.

— Бихте ли ни казали нещо повече?

— Ами по едно време бяхме интимни и после поохладняхме един към друг. Случват се такива неща.

— Определено. А после?

— После станахме като брат и сестра. Искам да кажа, че... си споделяхме всички проблеми.

— Той някога говорил ли ви е за подсъдимата?

— Ами да, но тя се наричаше с друго име.

— С какво име?

— Алет Питърс.

— Но той е знаел, че тя всъщност е Ашли Патерсън, така ли?

— Не. Смяташе, че се казва Алет Питърс.

— Искате да кажете, че го е лъгала?

Побеснял, Дейвид скочи.

— Възразявам.

— Приема се. Моля, престанете да насочвате свидетелката, господин Бренън.

— Извинете ме, ваша милост. — Прокурорът отново се обърна към Дженкинс: — Значи сте приказвали за тази Алет Питърс, но вие виждали ли сте ги някога заедно?

— Да. Веднъж я доведе в кафето и ни запозна.

— И вие сте разговаряли с подсъдимата Ашли Патерсън?

— Да. Само че се представи като Алет Питърс.

На свидетелското място седеше Гари Кинг.

— Били сте съквартирант на Ричард Мелтън, нали? — попита Бренън.

— Да.

— Бяхте ли приятели?

— Естествено. Често ходехме заедно по гаджета.

— Господин Мелтън интересуваше ли се от някоя млада дама?

— Да.

— Знаете ли името ѝ?

— Тя се наричаше Алет Питърс.

— Виждате ли я в тази зала?

— Да. Седи ей-там.

— За стенограмата, вие посочвате към подсъдимата Ашли Патерсън, нали?

— Точно така.

— Когато се прибрахте вкъщи в нощта на убийството, вие сте открили в апартамента трупа на Ричард Мелтън, нали?

— Да.

— Какво беше състоянието му?

— Целият беше в кръв.

— Беше ли кастриран?

— Да. Божичко, беше ужасно! — потрепери той.

Бренън погледна към съдебните заседатели, за да види реакцията им. Тя бе точно каквато се надяваше.

— Какво направихте след това, господин Кинг?

— Повиках полицията.

— Благодаря ви. — Прокурорът се обърна към Дейвид: — Свидетелят е ваш.

Адвокатът се изправи и се приближи до Гари Кинг.

— Разкажете ни за Ричард Мелтън. Що за човек беше той?

— Беше страхотен.

— Бил ли е кавгаджия? Или побойник?

— Ричард ли? Не. Точно обратното. Беше много кротък и спокоен.

— Но е обичал жени, които са силни физически и малко агресивни, така ли е?

Гари учудено го погледна.

— Ни най-малко. Ричард харесваше милите, скромни жени.

— Дватамата с Алет биеха ли се много? Тя крещеше ли му?

Свидетелят бе озадачен.

— Вие сте в ужасна заблуда. Те никога не са се карали. Бяха страхотна двойка.

— Някога виждали ли сте нещо, което би могло да ви накара да смятате, че Алет Питърс ще го нарани по някакъв начин...

— Възразявам. Той насочва свидетеля.

— Приема се.

— Нямам повече въпроси — заяви Дейвид.

Когато седна, прошепна на Ашли:

— Не се тревожи. Те играят в наша полза.

Дейвид и Сандра вечеряха в „Сан Фреско“, ресторанта в хотел „Уиндъм“, когато метр д’отелът се приближи и каза:

— Спешно ви търсят по телефона, господин Сингър.

— Благодаря ви. — Обърна се към жена си: — Веднага се връщам.

Той последва метр д’отела до телефона.

— Тук е Дейвид Сингър.

— Дейвид, Джеси е. Качи се горе в стаята си и ми позвъни. Небето се стоварва отгоре ни!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джеси...

— Дейвид, зная, че не би трябвало да се намесвам, но мисля, че се налага да искаш прекратяване на процеса.

— Какво се е случило?

— През последните няколко дни влизал ли си в Интернет?

— Не. Бях зает.

— Е, във всеки чатрум само за това говорят.

— Естествено — отвърна той. — Но какво...

— Всички са единодушни, Дейвид. Според тях Ашли е виновна и трябва да бъде екзекутирана. И го казват по най-цветисти начини. Няма да повярваш колко са злобни.

Внезапно осъзнал, Дейвид възкликна:

— О, Господи! Ако някой от съдебните заседатели влезе в Интернет...

— Има голяма вероятност да е така и това ще им повлияе. Аз бих поискал прекратяване на процеса или поне изолиране на съдебните заседатели.

— Благодаря, Джеси. Ще го направя. — Затвори телефона.

Когато се върна при Сандра в ресторанта, тя го попита:

— Нещо лошо ли?

— Много.

Преди откриването на съдебното заседание на следващата сутрин Дейвид помоли за среща със съдия Уилямс. Въведоха го в кабинета ѝ заедно с Мики Бренън.

— Искали сте да ме видите?

— Да, ваша милост. Снощи научих, че този процес е тема номер едно в Интернет. Във всички чатруми се обсъжда само това и вече са осъдили подсъдимата. И тъй като съм сигурен, че някои от съдебните заседатели имат компютри с достъп до мрежата или разговарят с

приятели, които имат такъв достъп, това би могло сериозно да навреди на защитата. Ето защо моля за прекратяване на процеса.

Тя се замисли за миг.

— Молбата се отхвърля.

Той се опита да се овладее.

— Тогава моля за незабавно изолиране на съдебните заседатели, така че...

— Господин Сингър, цялата преса ежедневно присъства в тази съдебна зала. Процесът е тема номер едно по телевизията, радиото и във вестниците из целия свят. Предупредих ви, че ще се превърне в истински цирк, но вие не ме послушахте. — Тя се наведе напред. — Е, сега циркът е ваш. Ако сте искали съдебните заседатели да бъдат изолирани, трябваше да отправите молбата преди процеса. И навярно пак нямаше да я приема. Има ли нещо друго?

— Не, ваша милост — със свито сърце отвърна Дейвид.

— Тогава да влизаме в залата.

Мики Бренън разпитваше шериф Даулинг.

— Заместник-шериф Блейк ви е позвънил, за да ви съобщи, че ще прекара нощта в апартамента на подсъдимата, за да я пази, така ли? Казала му е, че някой заплашва живота ѝ?

— Точно така.

— Кога отново се чухте със заместник-шериф Блейк?

— Повече... повече не сме се чували. На сутринта ми телефонираха, че... трупът му е бил открит на улицата зад блока на госпожица Патерсън.

— И вие, разбира се, незабавно сте отишли там?

— Разбира се.

— И какво открихте?

Той преглътна.

— Трупът на Сам беше увит в окървавен чаршаф. Беше намушкан и кастриран като другите две жертви.

— Като другите две жертви. Значи всички убийства са били извършени по подобен начин?

— Да, господине.

— Като че ли са били извършени от един и същи човек ли?

Дейвид се изправи.

— Възраждавам!

— Приема се.

— Оттеглям въпроса. Какво направихте след това, шерифе?

— Ами дотогава Ашли Патерсън не беше заподозряна. Но след като се случи това, ние я арестувахме и ѝ взехме отпечатъци.

— И после?

— Пратихме ги във ФБР и получихме положителен резултат.

— Бихте ли обяснили на съдебните заседатели какво имате предвид под „положителен резултат“?

Шерифът се обърна към журито:

— Отпечатъците от пръстите ѝ са съвпадали с онези от предишните убийства.

— Благодаря ви, шерифе. — Бренън се обърна към Дейвид: — Свидетелят е ваш.

Той се изправи и се приближи до Даулинг.

— Шерифе, в тази зала чуваме свидетелски показания, според които в кухнята на госпожица Патерсън е бил открит окървавен нож.

— Точно така.

— Как беше скрит? Беше ли увит в нещо? Беше ли пъхнат някъде, където да не бъде открит?

— Не. Лежеше си на открито.

— Лежал е на открито. Оставен там от някой, който не е имал какво да крие. Някой, който е бил невинен, защото...

— Възраждавам!

— Приема се.

— Нямам повече въпроси.

— Свидетелят е свободен.

— Ако съдът позволи... — каза Бренън и даде знак на някого в дъното на залата. Появи се мъж в работно облекло, който носеше огледалото от аптечката в банята на Ашли Патерсън. Върху него с червено червило бе написано: „ТИ ЩЕ УМРЕШ“.

Дейвид се изправи.

— Какво е това?

Съдия Уилямс се обърна към прокурора:

— Господин Бренън?

— Това е примамката, която подсъдимата е използвала, за да прилъже заместник-шериф Блейк в апартамента си и да може да го убие. Бих искал да бъде вписано като вещественно доказателство „Д“. Взето е от аптеката на подсъдимата.

— Възраждавам, ваша милост. Това няма значение за делото.

— Аз ще докажа, че има.

— Ще видим. Междувременно можете да продължите.

Бренън постави огледалото точно пред съдебните заседатели.

— Това огледало е взето от банята на подсъдимата. — Той погледна към тях. — Както виждате, на него е написано „Ти ще умреш“. Това е бил претекстът на подсъдимата, за да повика заместник-шериф Блейк в апартамента си и да го накара да остане през нощта. — Обърна се към съдийката. — Бих искал да призова следващия си свидетел госпожица Лора Нивън.

Към свидетелското място се приближи жена на средна възраст с бастун и положи клетва.

— Къде работите, госпожице Нивън?

— Консултант съм в полицията на окръг Сан Хосе.

— И с какво се занимавате?

— Графолог съм.

— Откога работите там, госпожице Нивън?

— От двайсет и две години.

Бренън кимна към огледалото.

— Виждали ли сте това огледало и преди?

— Да.

— И сте го проучвали?

— Да.

И сте получили образец от почерка на подсъдимата?

— Да.

— И имате възможност да го проучите?

— Да.

— И сте сравнили двата почерка?

— Да.

— И какво е заключението ви?

— Написани са от един и същи човек.

От залата се разнесе ахване.

— Значи твърдите, че Ашли Патерсън сама е написала тази заплаха?

— Точно така.

Мики Бренън погледна към Дейвид.

— Свидетелят е ваш.

Той се поколеба и хвърли поглед към Ашли. Очите ѝ бяха сведени надолу към масата и клатеше глава.

— Нямам въпроси.

Съдия Уилямс го наблюдаваше.

— Нямате въпроси ли, господин Сингър?

Той се изправи.

— Не. Всички тези показания са безсмислени. — Обърна се към съдебните заседатели: — Обвинението ще трябва да докаже, че Ашли Патерсън е познавала подсъдимите и е имала мотив да...

— Вече ви предупредих — гневно го прекъсна тя. — Не сте вие този, който може да дава на съдебните заседатели юридически консултации. Ако...

— Някой трябва да го направи — избухна той. — Вие го оставяте безнаказано да...

— Достатъчно, господин Сингър. Приближете се.

Дейвид отиде при нея.

— Наказвам ви за обида на съда и ви осъждам на една нощ тук в нашия чудесен затвор веднага след края на процеса.

— Почакайте, ваша милост. Не можете...

— Осъдих вина една нощ — мрачно заяви тя. — Две ли искате да опитате?

Дейвид яростно я гледаше и дълбоко си поемаше дъх.

— Заради клиентката си ще... ще запазя чувствата си за себе си.

— Разумно решение — рязко отвърна тя. — Заседанието се отлага. — Обърна се към пристава: — Когато процесът свърши, искам господин Сингър да бъде задържан.

— Да, ваша милост.

Ашли се обърна към Сандра:

— О, Господи! Какво става?

Тя ѝ стисна ръката.

— Не се тревожи. Трябва да вярваш на Дейвид.

Сандра телефонира на Джеси Куилър.

— Чух — каза той. — Съобщиха го по новините, Сандра. Не обвинявам Дейвид, че си е изпуснал нервите я го дразнеше още от самото начало. Какво е направил толкова, че така я е вбесил?

— Не зная, Джеси. Беше ужасно. Трябваше да видиш лицата на съдебните заседатели. Те мразят Ашли. Няма търпение да я осъдят. Е, ще дойде ред и на защитата. Дейвид ще ги накара да си променят решението.

— Съдия Уилямс ме мрази, Сандра, мрази и Ашли. Ако не направя нещо, Ашли ще умре. Не мога да го допусна.

— Какво ще правим? — попита тя.

Дейвид дълбоко си пое дъх.

— Ще се откажем от случая.

И двамата знаеха какво означава това. Медиите щяха широко да отразят провала му.

— Изобщо не трябваше да поемам защитата й — горчиво каза той. — Доктор Патерсън ми повери живота на дъщеря си и аз... — Не успя да довърши.

Сандра го прегърна и силно го притисна към себе си.

— Не се тревожи, скъпи. Всичко ще се оправи.

„Аз провалих всички — помисли си той. — Ашли, Сандра... Ще ме изритат от фирмата, ще остана без работа, а бебето скоро ще се роди.“

На сутринта Дейвид помоли за среща със съдия Уилямс. Присъстваше Мики Бренън.

— Искали сте да ме видите, господин Сингър? — каза съдия Уилямс.

— Да, ваша милост. Искам да се откажа от случая.

— На какво основание? — попита тя.

— Смятам, че не съм подходящ адвокат за този процес — предпазливо отвърна Дейвид. — Мисля, че вредя на клиентката си. Бих искал да бъда заменен.

Съдия Уилямс тихо каза:

— Господин Сингър, ако си мислите, че ще ви оставя да се оттеглите и после пак да започвам целия този процес, и да хвърля на вятъра още повече време и пари, лъжете се. Отговорът ми е „не“. Разбирате ли ме?

Дейвид за миг затвори очи, като се мъчеше да запази спокойствие. После я погледна и отвърна:

— Да, ваша милост. Разбирам ви.

Бе попаднал в капан.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

От началото на процеса бяха изтекли повече от три месеца и Дейвид не можеше да си спомни кога за последен път е спал като хората.

Един следобед, когато се прибраха от съдебната зала, Сандра каза:

— Дейвид, мисля, че трябва да се върна в Сан Франциско.

Той изненадано я погледна.

— Защо? В момента сме точно по средата на... О, Господи! — Прегърна я. — Бебето. Скоро ли е?

Тя се усмихна.

— Всеки момент. Ще се чувствам по-сигурна, ако се върна там, за да съм по-близо до доктор Бейли. Мама каза, че ще дойде при мен.

— Разбира се. Трябва да се върнеш. Загубил съм представа за време. Би трябвало да се роди след три седмици, нали?

— Да.

— А аз не мога да съм при теб — нещастно изрече той.

Съпругата му взе ръката му в своята.

— Не се разстройвай, скъпи. Процесът скоро ще свърши.

— Този проклет процес съсипва живота ни.

— Всичко ще е наред, Дейвид. Старата ми работа ме очаква. След като родя, мога...

— Толкова съжалявам, Сандра — прекъсна я. — Искане ми се...

— Дейвид, никога не съжалявай, че вършиш нещо, което смяташ за правилно.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Дейвид я погали по корема.

— Обичам ви и двамата. — Въздъхна. — Добре. Ще ти помогна да си събереш багажа. Довечера ще те откарам до Сан Франциско и...

— Не — твърдо заяви тя. — Не можеш да се отдалечаваш от тук. Ще помоля Емили да дойде и да ме вземе.

— Попитай я дали може да вечеря с нас.

— Добре.

Емили се зарадва.

— Разбира се, че ще дойда. — И два часа по-късно пристигна в Сан Хосе.

Тримата вечеряха в китайски ресторант.

— Моментът е ужасен — каза Емили. — Толкова е неприятно, че трябва да се разделите точно сега.

— До края на процеса остава съвсем малко — с надежда отвърна Дейвид. — Може да свърши преди да се роди бебето.

Емили се усмихна.

— Ще имаме двоен повод да празнуваме.

Дойде време да тръгват. Дейвид прегърна жена си.

— Всяка вечер ще ти се обаждам — каза той.

— Моля те, не се тревожи за мен. Ще се оправя. Много те обичам. — Тя го погледна. — Грижи се за себе си, Дейвид. Изглеждаш уморен.

Едва когато Сандра замина, той осъзна колко самотен се чувства.

Съдът заседаваше. Мики Бренън се изправи.

— Бих искал да призова следващия си свидетел доктор Лоурънс Ларкин.

Изискан сивокос мъж положи клетва и зае свидетелското място.

— Искам да ви благодаря, че сте тук, доктор Ларкин. Зная, че времето ви е много ценно. Бихте ли ни казали нещо за себе си?

— Имам процъфтяваща практика в Чикаго. Бил съм председател на Чикагската психиатрична асоциация.

— От колко години практикувате, докторе?

— Приблизително от трийсет години.

— И предполагам, че като психиатър сте имали много случаи на раздвоение на личността?

— Не.

Бренън се намръщи.

— Като казвате „не“, имате предвид, че не са били много, така ли? Може би десетина?

— Никога не съм имал случай на раздвоение на личността.

Бренън с престорено стъписване погледна към съдебните заседатели и после отново към психиатъра.

— За трийсет години работа с психично разстроени пациенти вие никога не сте виждали нито един случай на раздвоение на личността?

— Точно така.

— Удивен съм. Как бихте го обяснили?

— Съвсем просто е. Според мен раздвоение на личността не съществува.

— Изненадвате ме, докторе. В литературата не са ли описани такива случаи?

— Д-р Ларкин уточни:

— Да са описани не означава, че действително ги има. Разбирате ли, онова, което някои психиатри наричат „раздвоение на личността“, всъщност е шизофрения, депресия или различни други психични разстройства.

— Много интересно. Значи според вашето мнение на опитен психиатър раздвоение на личността изобщо не съществува?

— Точно така.

— Благодаря ви, докторе. — Мики Бренън се обърна към Дейвид; — Свидетелят е ваш.

Той се изправи и се приближи до свидетелското място.

— Били сте председател на Чикагската психиатрична асоциация, така ли, доктор Ларкин?

— Да.

— Трябва да познавате невероятно много свои колеги.

— Да. С гордост мога да кажа, че е така.

— Познавате ли доктор Ройс Сейлъм?

— Да. Отлично го познавам.

— Добър психиатър ли е?

— Блестящ. Един от най-добрите.

— Някога срещали ли сте се с доктор Клайд Донован?

— Да. Много пъти.

— Можете ли да кажете, че е добър психиатър?

— Ако ми трябваше психиатър... — леко подсмиване, — щях да използвам него.

— Ами доктор Инграм? Познавате ли го?

— Рей Инграм ли? Естествено, че го познавам. Прекрасен човек.

— Добър психиатър ли е?

— О, да.

— Кажете ми, всички психиатри на едно мнение ли са за различните психични състояния?

— Не. Разбира се, че имаме известни различия. Психиатрията не е точна наука.

— Много интересно, докторе. Защото доктор Сейлъм, доктор Донован и доктор Инграм ще дойдат тук и ще свидетелстват, че са лекували пациенти с раздвоение на личността. Навярно никой от тях не е толкова добър специалист, колкото вас. Това е всичко. Свободен сте.

Съдия Уилямс се обърна към Бренън:

— Още въпроси?

Прокурорът се изправи и отиде при свидетеля.

— Доктор Ларкин, смятате ли, че щом споменатите психиатри не са съгласни с вашето мнение за раздвоението на личността, те са прави, а вие грешите?

— Не. Бих могъл да ви доведа десетки специалисти, които не вярват в раздвоението на личността.

— Благодаря ви, докторе. Нямам повече въпроси.

— Доктор Ъптън — каза Мики Бренън, — чухте свидетелски показания, че понякога онова, което се смята за раздвоение на личността, всъщност се бърка с други психични разстройства. С помощта на какви методи се доказва, че раздвоението на личността не е някое от тези състояния?

— Такива методи не съществуват.

Прокурорът погледна към съдебните заседатели със зяпнала уста.

— Не съществуват такива методи ли? Искате да кажете, че няма начин да се установи дали някой, който твърди, че страда от раздвоение на личността, лъже, симулира или го използва като оправдание за някое престъпление?

— Както казах, такива методи не съществуват.

— Значи това е просто въпрос на мнение, така ли? Някои психиатри вярват в него, други не?

— Точно така.

— Ще ви задам следния въпрос: ако хипнотизирате някого, той определено може да ви каже дали наистина страда от раздвоение на личността, или се преструва, така ли е?

Д-р Ъптън поклати глава.

— Страхувам се, че не е така. Дори под хипноза няма начин да се разкрие дали някой симулира.

— Много интересно. Благодаря ви, докторе. Нямам повече въпроси. — Бренън се обърна към Дейвид: — Свидетелят е ваш.

Той се приближи до свидетелското място.

— Доктор Ъптън, при вас някога идвали ли са пациенти, на които друг лекар е поставил диагноза „раздвоение на личността“?

— Да. Няколко пъти.

— И лекувахте ли ги?

— Не.

— Защо?

Д-р Райли поклати глава.

— Не мога да лекувам състояния, които не съществуват. Един от пациентите беше крадец, който искаше да свидетелствам, че не е отговорен, защото престъплението било извършено от неговото алтер его. Друга пациентка беше домакиня, арестувана за побой над децата си. Тя твърдеше, че някой вътре в нея я карал да го прави. Имаше още няколко с други оправдания, но всички се опитваха да се скрият от нещо, с други думи, преструваха се.

— Изглежда, имате категорично мнение по въпроса.

— Така е. Сигурен съм, че съм прав.

— Сигурен сте, че сте прав ли? — попита Дейвид.

— Ами исках да кажа...

— Че всички останали трябва да грешат ли? Че всички лекари, които признават раздвоението на личността, грешат?

— Не исках да кажа това...

— И че единствено вие сте прав. Благодаря ви, докторе. Това е всичко.

На свидетелското място седеше д-р Саймън Райли. Той бе нисък и плешив шейсетинагодишен човек.

— Благодаря, че дойдохте, докторе — каза Бренън. — Вие имате дълга и блестяща кариера. Лекар сте, професор в...

Дейвид се изправи.

— Защитата е съгласна с компетентността на свидетеля.

— Благодаря ви. — Прокурорът се обърна към психиатъра: — Доктор Райли, какво означава „ятрогенност“?

— Това означава, че дадено заболяване е усложнено от психотерапевтично лечение.

— Бихте ли се конкретизирали?

— В психотерапията много често лекарят въздейства върху пациента с въпросите или мнението си. Възможно е да го накара да чувства, че трябва да изпълни очакванията на терапевта.

— Това можели да се отнася за раздвоението на личността?

— Ако психиатърът разпитва пациента, за други личности в него, пациентът може да си измисли такива, за да достави удоволствие на терапевта. Тази област е много деликатна. При хипноза може да се стигне до имитиране на раздвоение на личността от страна на пациенти, които иначе са съвсем нормални.

— Значи искате да кажете, че под хипноза самият психиатър е в състояние да промени състоянието на пациента и той да повярва в нещо, което не е истина, така ли?

— Това се е случвало, да.

— Благодаря ви, докторе. — Той погледна към Дейвид. — Свидетелят е ваш.

— Благодаря — отвърна адвокатът, изправи се и отиде при свидетеля. — Вашата репутация е внушителна — разоръжаващо каза той. — Вие не сте само психиатър, но и преподавател в университет.

— Да.

— Откога преподавате?

— От над петнайсет години.

— Прекрасно. Как успявате да разделите времето си? Имам предвид дали прекарвате половината от времето си в преподаване и другата половина в работа като лекар?

— Вече само преподавам.

— О? Откога не сте практикували?

— От около осем години. Но следя медицинската литература.

— Трябва да ви кажа, че намирам това за достойно за възхищение. Значи четете всичко. Затова ли сте толкова запознат с ятрогенността?

— Да.

— А в миналото имали ли сте много пациенти, които да твърдят, че страдат от раздвоение на личността?

— Ами не...

— Можете ли да кажете, че през всички години, през които сте практикували, сте имали десет такива случая?

— Не.

— Пет?

— Четири?

Никакъв отговор.

— А вие някога имали ли сте пациент с раздвоение на личността?

— Ами трудно е да...

— Да или не?

— Не.

— Значи информацията ви по въпроса всъщност е само от литературата? Нямам повече въпроси.

Прокурорът призова още шестима свидетели и твърденията на всички си приличаха. Мики Бренън беше събрал деветима известни психиатри от цялата страна, единодушни в убеждението си, че раздвоение на личността не съществува.

Когато и последният от списъка със свидетели на прокурора даде показания, съдия Уилямс се обърна към Бренън:

— Ще призовете ли други свидетели, господин Бренън?

— Не, ваша милост. Но бих искал да покажа на съдебните заседатели полицейски снимки на местопрестъпленията...

— Категорично възразявам — гневно го прекъсна Дейвид.

Съдия Уилямс се обърна към него:

— Какво казахте, господин Сингър?

— Казах... — той се усети — ...че възразявам. Прокурорът се опитва да въздейства на съдебните заседатели, като...

— Възражението се отхвърля. Обвинението е подало молба за това още преди процеса. — Тя се обърна към Бренън. — Можете да покажете снимките.

Дейвид седна на мястото си, като се опитваше да се овладее.

Прокурорът се върна на масата си, взе купчина снимки и ги раздаде на съдебните заседатели.

— Не са приятни за гледане, дами и господа, но процесът си е процес. Тук не става дума за словоизлияния, теории или оправдания. Не става дума за тайнствени алтер его, които убиват хора. Става дума за трима мъже, които са били зверски убити. Законът постановява някой да плати за тези убийства. От всички вас зависи да се погрижите справедливостта да възтържествува.

Бренън можеше да види ужаса, изписан по лицата на съдебните заседатели, докато разглеждаха снимките.

Той се обърна към съдия Уилямс:

— Обвинението приключи.

Тя погледна часовника си.

— Сега е четири часът. Съдът се оттегля. Ще продължим отново в десет часа в понеделник сутрин. Прекратявам заседанието.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ашли Патерсън беше на ешафода под бесилото, когато се появи полицаи и каза:

— Почакайте. Тя трябва да бъде пратена на електрическия стол.

Сцената се промени и Ашли седеше на електрическия стол. Един от пазачите протегна ръка към ключа и съдия Уилямс се втурна вътре с вика:

— Не. Ще я убием с отровна инжекция.

Дейвид се събуди и седна на леглото с разтуптяно сърце. Пижамата му бе подгизнала от пот. Понечи да се изправи и внезапно му се зави свят. Главата му пулсираше и го тресеше. Той сложи ръка на челото си — гореше.

Когато понечи да стане, главата му отново се замая.

— О, не! — изпъшка. — Не днес. Не сега.

Това бе денят, който очакваше, денят, в който защитата щеше да започне да призовава свидетелите си. Със залитане влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. Погледна се в огледалото.

— Изглеждам ужасно.

Когато пристигна в съда, съдия Уилямс вече седеше на мястото си. Всички го очакваха.

— Съжалявам за закъснението — дрезгаво каза Дейвид. — Може ли да поговоря с вас?

— Да.

Той се приближи до нея, плътно следван от Мики Бренън.

— Ваша милост, бих искал да помоля за един ден отсрочка.

— На какво основание?

— Аз... не се чувствам много добре, ваша милост. Ще отида на лекар и съм сигурен, че утре ще съм добре.

— Защо не предадете случая на помощника си? — попита го тя.

Той изненадано я погледна.

— Нямам помощник.

— Защо нямате, господин Сингър?

— Защото...

Съдия Уилямс се наведе напред.

— Никога не съм виждала процес за убийство да се води така. Правите се на човек-оркестър, стремите се към слава, нали? Е, в този съд няма да я намерите. Ще ви кажа още нещо. Навярно си мислите, че трябва да си дам отвод, защото не вярвам във вашата безумна защита, но аз няма да го направя. Ще оставим съдебните заседатели да решат дали клиентката ви е невинна или не. Има ли нещо друго, господин Сингър?

Той стоеше и я гледаше. Стаята се въртеше около него. Искаше му се да ѝ каже да върви на майната си. Искаше му се да падне на колене и да я помоли да бъде справедлива. Искаше му се да си легне.

— Не. Благодаря, ваша милост — прегракнало отвърна.

— Е, вие сте наред, господин Сингър — заяви тя. — И повече не губете времето на съда.

Той се приближи до съдебните заседатели, като се мъчеше да забрави за главоболието и треската.

— Дами и господа — бавно заговори, — чухте как прокурорът иронизира фактите за раздвоението на личността. Сигурен съм, че господин Бренън не го прави нарочно. Неговите изявления бяха направени от невежество. Факт е, че той очевидно не знае нищо по въпроса, същото се отнася и за някои от свидетелите, които призова. Но аз ще изправа пред вас хора, които знаят за раздвоението на личността. Това са уважавани лекари, специалисти точно по този проблем. Уверен съм, че техните показания ще хвърлят съвсем нова светлина върху проблема.

Господин Бренън говори за това, че клиентката ми е виновна за извършването на тези ужасни престъпления. Това е много важно. Виновна. За да се докаже предумишлено убийство, трябва да е явен не само фактът на виновността, но и намерението. Аз ще ви докажа, че такова намерение не е имало, защото по времето на убийствата Ашли Патерсън не е контролирала поведението си. Тя изобщо не е съзнавала какво върши. Известни лекари ще свидетелстват, че Ашли Патерсън

има още две самоличности, една от които от време на време взима връх.

Дейвид се вгледа в лицата на съдебните заседатели. Стори му се, че те сякаш се олюляват пред него. За миг затвори очи.

— Американската психиатрична асоциация признава съществуването на раздвоението на личността. Признават го и утвърдени лекари от целия свят, които са лекували пациенти с такова разстройство. Една от самоличностите на Ашли Патерсън е извършила убийство, но това е била самоличност — алтер его — върху която тя няма власт. — С всяка следваща дума гласът му ставаше все по-силен. — За да си изясните проблема, трябва да разберете, че законът не наказва невинни хора. Ето защо тук има парадокс. Представете си, че съдят за убийство сиамски близник. Законът постановява, че не можете да накажете виновния, защото, тогава ще се наложи да накажете и невинния. — Съдебните заседатели внимателно слушаха.

Дейвид кимна към Ашли.

— В този случай си имаме работа не с две, а с три личности.

Той се обърна към съдия Уилямс.

— Бих искал да призова първия си свидетел. Доктор Джоуъл Ашанти.

— Доктор Ашанти, къде практикувате медицина?

— В нюйоркската болница „Медисън“.

— И сте тук по моя молба?

— Не. Прочетох за процеса и искам да свидетелствам. Работил съм с пациенти, които страдат от раздвоение на личността, и искам да помогна, ако мога. Това психично разстройство се среща много често, отколкото обикновено се смята. Бих желал да обясня всички неясноти по въпроса.

— Признателен съм ви, докторе. В такива случаи нормално ли е да има пациент с две самоличности?

— Според моя опит хората с раздвоение на личността обикновено имат много повече самоличности, понякога по стотина.

Елинор Тъкър се обърна и прошепна нещо на Мики Бренън. Прокурорът се усмихна.

— Откога се занимавате с раздвоението на личността, доктор Ашанти?

— От петнайсет години.

— При пациентите, страдащи от раздвоение на личността, случва ли се да доминира едно алтер его?

Някои от съдебните заседатели си водеха бележки.

— Да.

— А приемникът — човекът с тези самоличности — съзнава ли ги?

— Зависи. Понякога някои от самоличностите познават всички други, друг път знаят само за някои. Но приемникът обикновено не ги съзнава, докато не бъде подложен на психиатрично лечение.

— Много интересно. Раздвоението на личността лечимо ли е?

— Често, да. Необходимо е продължително психиатрично лечение. Понякога до шест-седем години.

— Вие успявали ли сте да излекувате пациент с такова психично разстройство?

— О, да.

— Благодаря ви, докторе.

Дейвид се обърна и хвърли поглед по лицата на съдебните заседатели. „Заинтригувани са, но не и убедени“ — помисли си.

После се обърна към Мики Бренън:

— Свидетелят е ваш.

Прокурорът се изправи и отиде до свидетелското място.

— Доктор Ашанти, вие заявихте, че сте изминали целия път от Ню Йорк дотук, защото искате да помогнете, нали така?

— Точно така.

— Идването ви няма ли нещо общо с факта, че процесът е привлякъл общественото внимание и това ще е от полза за...

Дейвид скочи.

— Възраждам. Това е спорно.

— Не се приема.

— Вече казах защо съм тук — спокойно отвърна психиатърът.

— Ясно. Откакто практикувате медицина, докторе, колко пациенти сте лекували от психични разстройства?

— О, навярно двеста.

— И колко от тях са страдали от раздвоение на личността?

— Десетина...

Бренън го погледна с престолено удивление.

— От двеста пациенти?

— Ами, да. Разбирате ли...

— Онова, което не разбирам, доктор Ашанти, е как се смятате за специалист, щом сте се занимавали само с тези няколко случая. Ще съм ви признателен, ако ни представите някакви доказателства за съществуването на раздвоението на личността.

— Когато казвате „доказателства“...

— Намираме се в съда, докторе. Съдебните заседатели няма да вземат решение, основаващо се на теории или предположения. Ами ако подсъдимата например е мразила мъжете, които е убила, и след извършването на престъплението е решила да се оправдае с някакво си алтер его, за да...

Дейвид се изправи.

— Възразявам! Това е спорно и насочва свидетеля.

— Не се приема.

— Ваша милост...

— Седнете, господин Сингър.

Той яростно изглежда съдия Уилямс и се върна на мястото си.

— Значи искате да кажете, докторе, че за съществуването на раздвоение на личността няма доказателства, така ли?

— Ами не. Но...

Бренън кимна.

— Това е всичко.

На свидетелското място седеше д-р Ройс Сейлъм.

— Доктор Сейлъм, вие ли прегледахте Ашли Патерсън? — попита Дейвид.

— Да.

— И какво беше заключението ви?

— Госпожица Патерсън страда от раздвоение на личността. Тя има още две самоличности, които се наричат Тони Прескот и Алет Питърс.

— Тя има ли някаква власт над тях?

— Не. Когато вземат връх, тя изпада в състояние на временна амнезия.

— Бихте ли обяснили това, доктор Сейлъм?

— Временната амнезия е състояние, при което пациентът не съзнава къде се намира и какво прави. Може да продължи няколко минути, дни, а понякога дори седмици.

— И може ли да се каже, че през това време тази личност е отговорна за постъпките си?

— Не.

— Благодаря ви, докторе. — Той се обърна към Бренън: — Свидетелят е ваш.

— Доктор Сейлъм — започна прокурорът, — вие сте консултант в няколко болници и четете лекции по целия свят, нали?

— Да, господине.

— Предполагам, че колегите ви са надарени, способни лекари.

— Да, така е.

— Значи всички те са единодушни за раздвоението на личността?

— Не.

— Какво искате да кажете?

— Някои от тях не са съгласни с мен.

— Това означава ли, че не вярват в съществуването му?

— Да.

— Но те грешат, а вие сте прав, така ли?

— Лекувал съм пациенти и съм сигурен, че такова разстройство съществува. Когато...

— Нека ви попитам нещо. Ако такова нещо като раздвоение на личността наистина съществува, една от самоличностите винаги ли нарежда на приемника какво да прави? Например тя казва „Убий“ и приемникът се подчинява, така ли?

— Зависи. Самоличностите имат различна степен на влияние.

— Значи е възможно и приемникът да определя поведението си?

— Разбира се, понякога.

— В повечето случаи?

— Не.

— Докторе, какви са доказателствата за съществуването на раздвоение на личността?

— Присъствал съм на пълни физически промени при пациенти под хипноза и знам...

— И това ли е доказателството?

— Да.

— Доктор Сейлъм, ако аз ви хипнотизирам в топла стая и ви кажа, че сте на Северния полюс гол по време на снежна буря, телесната ви температура ще се понижи ли?

— Ами да, но...

— Това е всичко.

Дейвид се приближи до свидетелското място.

— Доктор Сейлъм, изпитвате ли някакви съмнения, че тези самоличности наистина съществуват в Ашли Патерсън?

— Абсолютно никакви. И те категорично са в състояние да вземат връх и да доминират над нея.

— И тя няма да го съзнава, така ли?

— Няма.

— Благодаря ви.

— Бих искал да призова за свидетел Шейн Милър. — Дейвид го изчака да положи клетва. — С какво се занимавате, господин Милър?

— Началник-отдел съм в „Глобъл Къмпютър Графикс Корпорейшън“.

— И от колко време работите там?

— От около седем години.

— Ашли Патерсън в същата компания ли работеше?

— Да.

— Във вашия отдел?

— Да.

— Значи я познавате доста добре?

— Точно така.

— Господин Милър, чухте свидетелствата на лекарите, че някои от симптомите на раздвоението на личността са параноя, нервност, стрес. Някога забелязвали ли сте тези симптоми у госпожица Патерсън?

— Ами аз...

— Госпожица Патерсън не ви ли е казвала, че някой я преследва?

— Да. Казвала ми е.

— И че няма представа кой може да е това и защо би искал да я следи?

— Точно така.

— Веднъж не ви ли е казала, че някой е използвал компютъра ѝ, за да я заплаши с нож?

— Да.

— Накрая не се ли стигна до такова положение, че сте я пратили при психолога на компанията доктор Спийкман?

— Да.

— Значи Ашли Патерсън е проявявала симптомите, за които стана дума?

— Точно така.

— Благодаря ви, господин Милър. — Защитата се обърна към Мики Бренън: — Свидетелят е ваш.

— Колко преки подчинени имате, господин Милър?

— Трийсет.

— И от тези трийсет служители Ашли Патерсън е единствената, която сте виждали разстроена?

— Ами не...

— О, нима?

— Всеки се разстройва понякога.

— Искате да кажете, че и други служители ходят при психолога на компанията?

— О, естествено. Той е много зает.

Бренън изглеждаше впечатлен.

— Наистина ли?

— Да. Много от служителите имат проблеми. Хей, всички те са човешки същества.

— Нямам повече въпроси.

— Господин Сингър?

Дейвид се приближи до свидетеля.

— Господин Милър, казахте, че някои от подчинените ви имат проблеми. Какви точно?

— Ами понякога се карат с приятелите или съпрузите си...

— Да?

— Или имат финансови затруднения...

— Да?

— Или проблеми с децата...

— С други думи, обичайните домашни проблеми, каквито има всеки от нас?

— Да.

— Но никой не е ходил при доктор Спийкман, защото смята, че го преследват, или си мисли, че някой иска да го убие?

— Не.

— Благодаря ви.

Заседанието се прекрати за обяд.

Дейвид се качи в колата си и потегли през парка. Беше потиснат. Процесът не вървеше добре. Психиатрите все не можеха да решат дали раздвоението на личността наистина съществува. „Щом те не са единомисленици — помисли си, — как да накарам съдебните заседатели да повярват? Не мога да допусна нещо да се случи с Ашли. Не мога.“ Наближи „Харолд Кафе“, ресторант, близо до съдебната палата. Паркира колата и влезе вътре. Жената на входа му се усмихна.

— Добър ден, господин Сингър.

Беше известен.

— Насам, моля. — Последва я до едно от сепаретата и седна. Тя му подаде менюто, усмихна му се и се отдалечи, като предизвикателно поклащаше хълбоци. „Добрата страна на славата“ — кисело си помисли той.

Не бе гладен, но чуваше гласа на Сандра: „Трябва да се храниш, за да си силен.“

В сепарето до него седяха двама мъже и две жени. Единият от мъжете казваше:

— Тя е много по-опасна от Лизи Бордън. Бордън е убила само двама души.

— А и Бордън не ги е кастрирала — прибави другият.

— На какво мислиш, че ще я осъдят?

— Шегуваш ли се? Ще получи смъртна присъда.

— Жалко, че Кръвожадната кучка не може да получи три смъртни присъди.

„Това е общественото мнение“ — помисли си Дейвид. Изпитваше неприятното усещане, че ако обиколи ресторанта, ще чуе различни варианти на същите забележки. Бренън я беше представил

като чудовище. Можеше да чуе гласа на Куилър: „Ако не я призовеш, това ще остане образът, с който съдебните заседатели ще влязат в стаята си, за да решат дали е виновна.“

„Трябва да рискувам. Трябва да оставя съдебните заседатели сами да се убедят, че Ашли казва истината“ — реши Дейвид.

Сервитьорката се приближи до него.

— Готов ли сте да поръчате, господин Сингър?

— Размислих — отвърна. — Не съм гладен. — На излизане от ресторанта можеше да почувства гневните погледи, които се забиваха в гърба му. „Надявам се, че не са отровни“ — помисли си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се върна в Съдебната палата, Дейвид отиде при Ашли в килията ѝ. Тя седеше на малката койка, вперила празен поглед в пода.

— Ашли.

Младата жена вдигна глава. В очите ѝ се четеше отчаяние. Той седна до нея.

— Трябва да поговорим.

Тя мълчаливо го гледаше.

— Онези ужасни неща, които говорят за теб... те не са верни. Но съдебните заседатели не го знаят. Те не те познават. Трябва да им дадем възможност да те видят такава, каквато си в действителност.

Ашли го погледна и безизразно попита:

— А каква съм в действителност?

— Ти си добро човешко същество, което е жертва на заболяване. Това ще ги накара да ти съчувстват.

— Какво искаш от мен?

— Искам да се изправиш на свидетелското място и да дадеш показания.

Тя ужасено го погледна.

— Не... не мога. Не зная нищо. Нищо не мога да им...

— Остави това на мен. Ти само трябва да отговаряш на въпросите ми.

В килията влезе един от надзирателите.

— Съдът се събира на заседание.

Дейвид се изправи и стисна ръката на Ашли.

— Ще се получи. Ще видиш.

— Всички да станат. Заседанието започва. Нейна светлост съдия Теса Уилямс председателства делото „Народът на щата Калифорния срещу Ашли Патерсън“.

Съдия Уилямс зае мястото си.

— Може ли да се приближа? — попита Дейвид.

— Можете.

— Бих искал да призова свидетел, който не е включен в предварителния списък.

— Процесът вече прекалено е напреднал, за да викате нов свидетел — отвърна Бренън.

— Бих искал да призова Ашли Патерсън.

Съдия Уилямс започна:

— Аз не...

— Обвинението не възразява, ваша милост — бързо се намеси Мики Бренън.

Тя погледна двамата мъже.

— Много добре. Можете да призовете свидетеля, господин Сингър.

— Благодаря ви, ваша милост. — Той отиде при Ашли и протегна ръка. — Ашли...

Тя седеше като вцепенена, изпаднала в паника.

— Трябва да го направиш.

Младата жена се изправи с разтуптяно сърце и бавно отиде до свидетелското място. Мики Бренън прошепна на Елинор:

— Молах се да я призове.

— Това е краят — кимна тя.

Приставът закле Ашли Патерсън.

— Заклевате ли се тържествено да говорите истината, цялата истина и само истината, и да ви помага Бог?

— Заклевам се — почти прошепна Ашли.

После седна на мястото си.

Дейвид се приближи до нея и внимателно изрече:

— Зная, че е много тежко за теб. Обвинена си в ужасни престъпления, които не си извършила. Искам само съдебните заседатели да научат истината. Спомняш ли си дали си извършила някое от тези убийства?

Ашли поклати глава.

— Не.

Той погледна към съдебните заседатели, после продължи:

— Познавала ли си Денис Тибъл?

— Да. Работехме заедно в „Глобъл Къмпютър Графикс Корпорейшън“.

— Имала ли си някаква причина да убиеш Денис Тибъл?

— Не — с усилие отвърна тя. — Аз... отидох в апартамента му, защото ме помоли да го посъветвам за нещо, и тогава го видях за последен път.

— Познавала ли си Ричард Мелтън?

— Не...

— Той е бил художник. Бил е убит в Сан Франциско. Полицията е открила на местопрестъплението твоите отпечатьци и ДНК.

Тя поклати глава.

— Аз... не зная какво да кажа. Изобщо не го познавам!

— Познавала ли си заместник-шериф Сам Блейк?

— Да. Той ми помагаше. Не съм го убила!

— Известно ли ти е, че имаш още две самоличности, Ашли?

— Да. — Гласът ѝ бе напрегнат.

— Кога научи за това?

— Преди процеса. Каза ми го доктор Сейлъм. Не можех да повярвам. Аз... все още не мога да повярвам. Толкова е... толкова е ужасно.

— И преди не си го съзнавала?

— Не.

— Никога ли не си чувала за Тони Прескот и Алет Питърс?

— Не!

— Сега вярваш ли, че те съществуват вътре в теб?

— Да... Трябва да го вярвам. Те трябва да са извършили всички онези... онези ужасни неща.

— Значи не си спомняш да си срещала Ричард Мелтън, не си имала мотив да убиеш Денис Тибъл или заместник-шериф Сам Блейк, който е бил в апартамента ти, за да те пази?

— Точно така. — Погледна към препълнената съдебна зала и започна да изпада в паника.

— Последен въпрос — каза Дейвид. — Някога имала ли си проблеми със закона?

— Никога.

Той сложи ръка върху нейната.

— Засега това е всичко. — После се обърна към Мики Бренън: — Свидетелят е ваш.

Прокурорът се изправи с широка усмивка.

— Е, госпожице Патерсън, най-последно имаме възможност да си поговорим с всички вас. Имали ли сте сексуален контакт с Денис Тибъл?

— Не.

— Имали ли сте сексуален контакт с Ричард Мелтън?

— Не.

— Имали ли сте сексуален контакт със заместник-шериф Самюъл Блейк?

— Не.

— Много интересно — погледна към съдебните заседатели той. — Защото по трупите и на тримата е открит вагинален секрет. ДНК-тестовите отговарят на вашата ДНК.

— Аз... не зная нищо за това.

— Може да ви обвиняват несправедливо. Може някой да го е взел...

— Възразявам!

— Отхвърля се.

— И да го е оставил при трите кастрирани трупа. Имате ли врагове, които биха направили такова нещо?

— Аз... не зная.

— Лабораторията по дактилоскопия във ФБР е проверила отпечатъците, които полицията е открила на местопрестъпленията. И съм сигурен, че това ще ви изненада...

— Възразявам!

— Приема се. Внимавайте, господин Бренън.

— Да, ваша милост.

Доволен, Дейвид бавно седна на мястото си. Ашли бе на ръба на истерията.

— Отпечатъците от трите местопрестъпления са били ваши и само ваши.

Тя мълчеше.

Бренън отиде до масата си, взе нож за месо, увит в целофан, и го вдигна.

— Това познато ли ви е?

— Може... може да е един от... един от моите...

— Един от вашите ножове ли? Той вече е признат за веществено доказателство. Петната по него съвпадат с кръвта на заместник-шериф

Блейк. Вашите отпечатыци са открити по оръжието на престъплението.

Младата жена само клатеше глава.

— Никога не съм виждал по-ясен случай на хладнокръвно убийство и на по-слаба защита. Зад тези две несъществуващи, измислени личности се крие най...

Дейвид отново се изправи.

— Възразявам.

— Приема се. Вече ви предупредих, господин Бренън.

— Извинете ме, ваша милост.

Прокурорът продължи:

— Сигурен съм, че съдебните заседатели биха искали да се запознаят с личностите, за които говорите. Вие сте Ашли Патерсън, нали така?

— Да.

— Чудесно. Бих искал да поговоря с Тони Прескот.

— Аз... не мога да я повикам.

Той изненадано я погледна.

— Не можете ли? Наистина? Ами тогава Алет Питърс?

Ашли отчаяно поклати глава.

— Аз... нямам власт над тях.

— Опитвам се да ви помогна, госпожице Патерсън — изрече той.

— Искам да покажа на съдебните заседатели вашите самоличности, които са убили и кастрирали трима невинни мъже. Повикайте ги!

— Аз... не мога. — Тя се разплака.

— Не можете, защото те не съществуват! Вие се криете зад призраци. На този стол седите единствено вие, и само вие сте виновна. Те не съществуват, но вие съществувате и ще ви кажа още какво съществува — неопровержими, категорични доказателства, че сте убили трима мъже и хладнокръвно сте ги кастрирали. — Той се обърна към съдия Уилямс. — Ваша милост, обвинението се оттегля.

Дейвид погледна към съдебните заседатели. Всички бяха впили очи в Ашли и лицата им изразяваха отвращение.

— Господин Сингър? — каза съдия Уилямс.

Той се изправи.

— Ваша милост, моля за разрешение подсъдимата да бъде хипнотизирана, за да...

Тя рязко го прекъсна:

— Господин Сингър, вече ви предупредих, че няма да позволя този процес да се превърне в евтино представление. Не можете да я хипнотизирате в моята съдебна зала. Отговорът е „не“.

— Трябва да ми го позволите — яростно възрази той.

— Не знаете колко е важно...

— Достатъчно, господин Сингър. — Гласът ѝ беше леден. — За втори път ви наказвам за неуважение към съда. Искате ли да зададете на свидетелката други въпроси или не?

— Да, ваша милост. — Дейвид се приближи до Ашли. — Ашли, знаеш, че си под клетва, нали?

— Да. — Дълбоко си поемаше дъх и се мъчеше да се овладее.

— И всичко, което каза, е истината, такава, каквато ти е известна?

— Да.

— Знаеш ли, че в ума, тялото и душата ти има две самоличности, над които нямаш власт?

— Да.

— Тони и Алет?

— Да.

— И ти не си извършила нито едно от онези ужасни убийства?

— Не.

— Извършила ги е една от другите самоличности и ти не носиш отговорност за това.

Елинор въпросително погледна към Бренън, но той се усмихна, поклати глава и прошепна:

— Ще го оставим сам да си сложи примката на шията.

— Хелън... — Дейвид млъкна и пребледня. — Искам да кажа, Ашли... Трябва да накараш Тони да се покаже.

Тя го погледна и безпомощно поклати глава.

— Аз... не мога — промълви.

— Можеш — възрази ѝ. — В момента Тони ни слуша. Тя се радва и това е естествено. Извършила е три убийства и ще се измъкне безнаказано. — Той повиши глас: — Ти си много умна, Тони. Покажи се и се поклони на публиката. Никой няма да те докосне с пръст. Не могат да те накажат, защото за тази цел трябва да накажат Ашли, която е невинна.

Всички в залата напрегнато го наблюдаваха. Ашли седеше като вцепенена.

Дейвид се приближи до нея.

— Тони! Тони, чуваш ли ме? Искам да се покажеш. Незабавно!

Той изчака малко. Не се случваше нищо. Дейвид отново повиши глас:

— Тони! Алет! Покажете се! Хайде. Всички знаем, че сте там!

В залата не се чуваше нито звук.

Младият мъж загуби самообладание и извика:

— Покажете се. Покажете ни лицата си... По дяволите! Веднага! Веднага!

Ашли избухна в сълзи. Съдия Уилямс яростно каза:

— Приближете се насам, господин Сингър.

Дейвид бавно отиде при нея.

— Свършихте ли да измъчвате клиентката си, господин Сингър? Ще пратя доклад за поведението ви в щатската адвокатска асоциация. Вие сте позор за професията си и ще препоръчам да ви изключат.

Той не отговори.

— Ще призовавате ли други свидетели?

Дейвид примирено поклати глава.

— Не, ваша милост.

Всичко беше свършило. Той бе загубил. Ашли щеше да умре.

— Защитата се оттегля.

Джоузеф Кинкайд седеше на последния ред в съдебната зала и наблюдаваше с мрачно лице. Стана и преди да излезе, се обърна към Харви Юдъл:

— Разкарай го.

Счетоводителят спря Дейвид на излизане от залата.

— Дейвид...

— Здравей, Харви.

— Съжалявам, че се получи така.

— Това не...

— На господин Кинкайд му е много неприятно, но... хм, той смята, че ще е най-добре да не се връщаш във фирмата. Всичко хубаво.

В момента, в който излезе от съдебната зала, Дейвид беше заобиколен от телевизионни камери и крещящи репортери.

— Ще направите ли изявление, господин Сингър?

— Чухме съдия Уилямс да казва, че ще бъдете изключен...

— Съдия Уилямс каза, че ще ви задържи за неуважение към съда. Смятате ли...

— Специалистите мислят, че сте загубили делото. Имате ли намерение да обжалвате?

— Юридическите експерти от нашия канал твърдят, че клиентката ви ще получи смъртна присъда...

— Имате ли планове за бъдещето?

Дейвид се качи в колата си и потегли без да каже нито дума.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В главата му се въртеше едно и също и това като че ли нямаше край.

„Гледах новините тази сутрин, доктор Патерсън. Не мога да изразя колко съжалявам.

Да. Ужасен удар. Нуждая се от помощта ти, Дейвид.

Разбира се. Ще направя всичко, което е по силите ми.

Искам да представляваш Ашли.

Не мога да го направя. Не се занимавам с наказателно право. Но мога да ви препоръчам отличен адвокат, Джеси Куилър.

Чудесно. Благодаря ти, Дейвид.“

„Ти си нетърпелив младеж, нали? Срещата ни трябваше да е чак в пет часа. Е, имам добра новина за теб. Утвърждаваме те за съдружник.“

„Искали сте да ме видите?

Да, ваша милост. Този процес е тема номер едно в Интернет и хората вече са осъдили обвиняемата. Ето защо моля за прекратяване на процеса.

Смятам, че това е сериозно основание за прекратяване на процеса, господин Сингър. Ще одобря молбата ви...“

Мъчителната игра на „ами ако“.

На следващата сутрин заседанието започна.

— Обвинението готово ли е за заключителната си реч?

Бренън се изправи, отиде при съдебните заседатели и погледна всеки един от тях.

— Вие сте тук, за да творите история. Ако вярвате, че подсъдимата наистина представлява много различни хора и че не е

отговорна за ужасните престъпления, които е извършила, значи според вас всеки може безнаказано да убие някого и просто да заяви, че не го е направил той, а някакво тайнствено алтер его. Може да граби, да изнасилва и да убива и виновен ли е? Не. „Аз не съм го направил. Направи го моето алтер его.“ Кен, Джо, Сюзи или както там се нарича. Е, мисля, че сте прекалено интелигентни, за да повярвате на тази измислица. Истината е в онези снимки, които видяхте. Жертвите не са били убити от алтер его. Всички те са били съзнателно, обмислено и жестоко убити от подсъдимата, която седи на онази маса, от Ашли Патерсън. Дами и господа съдебни заседатели, онова, което защитата се опита да направи в тази съдебна зала, вече е правено. В процеса „Ман срещу Телър“ съдебното решение е било, че само по себе си установяването на раздвоение на личността не изисква оправдаване. В процеса „Съединените щати срещу Уърли“ медицинска сестра, убила бебе, твърдяла, че има раздвоение на личността. Съдът я намерил за виновна.

Знаете ли, почти съчувствам на обвиняемата. Всички онези личности, които живеят в бедното момиче. Сигурен съм, че никой от нас не би желал никакви луди непознати да живеят в него, нали? И да убиват, и кастрират мъже. Аз бих се страхувал. — Той се обърна и погледна към Ашли. — Подсъдимата не изглежда уплашена, нали? Не е била достатъчно уплашена, за да си облече красива рокля, да си направи прическа и да се гримира. Тя изобщо не изглежда уплашена. Мисли си, че ще повярвате на измислиците ѝ и ще я пуснете да си отиде. Никой не може да докаже дали това раздвоение на личността изобщо съществува, така че сами ще трябва да отсъдим.

Защитата твърди, че онези нейни други самоличности взимали връх над нея. Дайте да видим. Първо Тони.

Тя е родена в Англия. После Алет, която е от Италия. Те всъщност са един и същи човек. Просто са родени в различни страни по различно време. Това обърква ли ви? Мен определено ме обърква. Дадох на подсъдимата възможност да ни покаже своите алтер его, но тя не се възползва от нея. Чудя се защо. Може би, защото те просто не съществуват... Калифорнийските закони признават ли раздвоението на личността за психично разстройство? Не. Законите на Колорадо? Не. На Мисисипи? Не. Федералните закони? Не. Всъщност в нито един щат няма закон, който да приема раздвоението на личността като

юридически факт. И защо? Защото изобщо не е факт. Дами и господа, това е измислено алиби, целящо да позволи на подсъдимата да избегне наказание...

Защитата иска да повярвате, че в подсъдимата съществуват още две личности и че следователно никой не носи отговорност за престъпните ѝ деяния. Но в тази съдебна зала седи само една подсъдима — Ашли Патерсън. Ние категорично доказахме, че тя е убила жертвите. Но госпожица Патерсън твърди, че не го е направила. Че го е извършил някой друг, някой, използвал тялото ѝ, за да убие невинни хора. Нямаше ли да е прекрасно всички ние да имаме алтер его, което да изпълнява всичките ни непозволени от обществото тайни желания? Или може би не. Бихте ли искали да живеете в свят, в който хората могат да убиват и да казват „Не можете да ме пипнете, моето алтер его го направи“ и „Не можете да накажете моето алтер его, защото това всъщност съм аз“?

Но тук не става дума за някакви митични личности, които не съществуват. Подсъдимата Ашли Патерсън е обвинена в три жестоки, хладнокръвни убийства и обвинението иска смъртна присъда. Благодаря ви.

Мики Бренън се върна на мястото си.

— Защитата готова ли е за заключителната си реч?

Дейвид се изправи. Той отиде при съдебните заседатели и се вгледа в лицата им. Онова, което виждаше, не го изпълваше с оптимизъм.

— Сигурен съм, че за всички нас това беше много труден процес. Чухте специалисти, които свидетелстваха, че са лекували случаи на раздвоение на личността, чухте и други специалисти, които свидетелстваха, че такова нещо не съществува. Вие не сте лекари и затова никой не очаква да направите преценката си на основата на медицинска информация. Бих искал да се извиня на всички ви, ако вчерашното ми поведение ви се е сторило грубо. Разкрещях се на Ашли Патерсън само защото исках да принудя нейните самоличности да се покажат. Разговарял съм с тях. Зная, че съществуват. Наистина има Алет и Тони, които могат да вземат връх над Ашли винаги щом поискат. Тя не съзнава, че е извършила каквито и да е престъпления.

В началото на този процес ви казах, че за да осъдят някого за предумишлено убийство, трябва да има веществени доказателства и

мотив. Тук няма мотив, дами и господа. Никакъв. И законът постановява, че обвинението трябва да докаже виновността на подсъдимия без каквито и да е основателни съмнения. Сигурен съм, ще се съгласите, че в този случай има основателни съмнения.

Що се отнася до доказателствата, защитата не ги оспорва. На всяко едно от местопрестъпленията наистина са открити отпечатъците и ДНК на Ашли Патерсън. Но самият факт, че ги има, трябва да ни накара да се замислим. Тя е интелигентна млада жена. Ако беше извършила престъпление и не искаше да я заловят, щеше ли да е толкова глупава, че да остави отпечатъците си? Отговорът е „не“.

Дейвид продължи да говори още трийсет минути. Накрая огледа лицата на съдебните заседатели и не се почувства по-спокоен. Седна на мястото си.

Съдия Уилямс се обърна към съдебните заседатели.

— Сега ще ви обясня какъв е законът в този случай. Изслушайте ме внимателно. — Тя говори двайсет минути и подробно описа какво допуска и позволява законът.

— Ако имате някакви въпроси или искате да чуете част от свидетелските показания, съдебният стенограф ще ви ги прочете. Съдебните заседатели могат да се оттеглят. Заседанието се прекратява до завръщането им.

Дейвид ги проследи с поглед. „Колкото повече се забавят, толкова са по-големи шансовете ни“ — помисли си.

Те се върнаха в залата след четирийсет и пет минути.

Дейвид и Ашли наблюдаваха как съдебните заседатели заемат местата си. Лицето на Ашли беше каменно. Той откри, че е мокър от пот.

Съдия Уилямс се обърна към председателя на журито.

— Съдебните заседатели стигнаха ли до решение?

— Да, ваша милост.

— Моля, дайте го на съдебния пристав.

Приставът ѝ подаде решението и тя го разгъна. В залата не се чуваше нито звук.

После приставът върна листа на председателя на журито.

— Бихте ли го прочели, моля?

Той започна да чете с бавен, отмерен глас:

— В делото „Народът на щата Калифорния срещу Ашли Патерсън“ ние, съдебните заседатели, намираме подсъдимата Ашли Патерсън за виновна в убийството на Денис Тибъл по параграф сто осемдесет и седми от наказателния кодекс.

Разнесе се всеобщо ахване. Ашли силно стисна клепачи.

— В делото „Народът на щата Калифорния срещу Ашли Патерсън“ ние, съдебните заседатели, намираме подсъдимата Ашли Патерсън за виновна в убийството на заместник-шериф Самюъл Блейк по параграф сто осемдесет и седми от наказателния кодекс.

— В делото „Народът на щата Калифорния срещу Ашли Патерсън“ ние, съдебните заседатели, намираме подсъдимата Ашли Патерсън за виновна в убийството на Ричард Мелтън по параграф сто осемдесет и седми от наказателния кодекс. И в трите решения ние, съдебните заседатели, определяме убийствата като предумишлени.

Дейвид се задъха. Обърна се към Ашли, но не знаеше какво да й каже. Наведе се и я прегърна.

— Бих искала съдебните заседатели да потвърдят решението си — каза съдия Уилямс.

Те започнаха да се изправят един по един.

— Беше ли взет под внимание вашият глас?

Когато всички потвърдиха, тя продължи:

— Решението ще бъде документирано. Искам да благодаря на съдебните заседатели. Свободни сте. Утре съдът ще разгледа въпроса за вменяемостта на подсъдимата.

Дейвид седеше вцепенен и наблюдаваше как отвеждат Ашли.

Съдия Уилямс се изправи и се оттегли без да поглежда към него. Отношението й по-ясно от всякакви думи му показваше какво ще е решението й на следващата сутрин. Ашли щеше да бъде осъдена на смърт.

Сандра му телефонира от Сан Франциско.

— Добре ли си, Дейвид?

Той се опита да отговори бодро:

— Да, добре съм. Ти как се чувстваш?

— Добре съм. Гледах новините по телевизията. Съдията не беше справедлива към теб. Не може да иска изключването ти. Ти само се опитваше да помогнеш на свой клиент.

Отговор не последва.

— Съжалявам, Дейвид. Искане ми се да съм при теб. Бих могла да дойда и...

— Не — отсече той. — Не можем да поемаме никакви рискове. Днес ходи ли на лекар?

— Да.

— Какво ти каза?

— Че всеки момент може да започне.

„Честит рожден ден, Джефри.“

Телефонира му Джеси.

— Всичко оплетох — каза Дейвид.

— Определено. Не попадна на подходящ съдия. Какво си направил, че е настроена срещу теб?

— Тя предложи да се споразумеем. Не искаше да се стига до процес. Може би трябваше да я послушам.

Всички телевизионни канали предаваха новината за позора му. Той послуша анализа на един от юридическите експерти.

— Никога не съм чувал адвокат така да крещи на клиента си. Трябва да ви кажа, че съдебната зала се смая. Беше едно от най-оскърбителните...

Дейвид изключи телевизора. „В какво сгреших? Животът би трябвало да има щастлив край. Оплетох всичко и сега Ашли ще умре, мен ще ме изключат от асоциацията, бебето ще се роди всеки момент, а аз дори нямам работа.“

Седеше в хотелската стая и се взираше в мрака. Това бе един от най-тежките мигове в живота му. Мислите му постоянно се връщаха към последния ден от процеса.

„Не можете да я хипнотизирате в моята съдебна зала. Отговорът е «не.»“

„Сигурен съм, че ако ми беше позволила да хипнотизирам Ашли, щях да убедя съдебните заседатели.“ Твърде късно. Всичко бе свършило.

И тогава някакъв заядлив гласец попита: „Кой казва, че е свършило? Не чувам дебелата госпожа да пее.“

„Нищо повече не мога да направя.“

„Клиентката ти е невинна. Ще я оставиш ли да умре?“

„Остави ме на мира.“

Отказът на съдия Уилямс продължаваше да отеква в главата му: „Не можете да я хипнотизирате в моята съдебна зала.“

Накрая останаха само последните четири думи: „В моята съдебна зала.“

В пет часа сутринта Дейвид проведе два напрегнати и възбудени телефонни разговора. Когато свърши, слънцето тъкмо започваше да изгрява. „Това е предзнаменование — помисли си. — Ще спечелим.“

Малко по-късно той се втурна в един антикварен магазин.

Продавачът се приближи към него.

— Какво обичате, господине? — Той го позна. — Господин Сингър.

— Търся сгъваем китайски параван. Имате ли?

— Да, разбира се. Нямаме истински стари паравани, но...

— Дайте да видя каквото имате.

— Разбира се. — Отведе го при няколко сгъваеми китайски паравана и посочи към първия. — Ето този...

— Става — прекъсна го Дейвид.

— Добре, господине. На кой адрес да го пратя?

— Ще го взема веднага.

След това се отби в магазин за железария и купи швейцарско ножче. Петнайсет минути по-късно влезе във фоайето на Съдебната палата, като носеше паравана със себе си.

— Имам уговорка за разговор с Ашли Патерсън — каза на дежурния. — Получих разрешение да използвам кабинета на съдия Голдбърг. Той не е на работа днес.

— Да, господине — отвърна пазачът. — Всичко е уредено. Ще пратя да доведат подсъдимата. Доктор Сейлъм и още един човек вече са там и ви очакват.

— Благодаря ви.

Дежурният проследи с поглед Дейвид, който понесе паравана към асансьора, и си помисли: „Съвсем се е побъркал!“

Кабинетът на съдия Голдбърг бе удобна стая с бюро, обърнато към прозореца, въртящ се стол и диван с няколко стола до стената. Когато Дейвид влезе вътре, там го чакаха д-р Сейлъм и още един човек.

— Извинявайте за закъснението — каза им.

— Това е Хю Айвърсън — представи непознатия Д-р Сейлъм. — Той е експертът, за когото помолихте.

Двамата се ръкуваха.

— Хайде да побързаме — рече Дейвид. — Скоро ще доведат Ашли.

Той се обърна към Хю Айвърсън и посочи към един от ъглите на стаята. — Там устройва ли ви?

— Напълно.

Айвърсън се зае за работа. Няколко минути по-късно вратата се отвори и въведоха Ашли.

— Ще трябва да остана в стаята — каза пазачът ѝ.

Дейвид кимна.

— Няма проблем. — После се обърна към нея: — Седни, Ашли.

Когато младата жена седна, той продължи:

— Първо искам да ти кажа, че ужасно съжалявам за начина, по който се разви процесът.

Тя кимна като замаяна.

— Но все още нищо не е загубено.

Ашли вдигна глава и недоверчиво го погледна.

— Ашли, бих искал доктор Сейлъм пак да те хипнотизира.

— Не. Какъв е смисълът да...

— Остави това на мен. Съгласна ли си?

Тя сви рамене.

Дейвид кимна на психиатъра.

— Вече сме го правили и знаеш, че просто трябва да затвориш очи и да се отпуснеш — каза ѝ д-р Сейлъм. — Просто се отпусни. Всички мускули в тялото ти се освобождават от напрежението. Искат ти се да заспиш. Много ти се спи...

Десет минути по-късно той погледна към Дейвид.

— Хипнотизирана е.

Адвокатът се приближи до Ашли с разтуптяно сърце.

— Искам да поговоря с Тони.

Не последва реакция.

Той повиши глас:

— Тони. Искам да се покажеш. Чуваш ли ме? Алет... Искам да разговарям и с двете ви.

Мълчание.

Дейвид започна да вика:

— Какво ви става? Страхувате ли се? И в съдебната зала беше същото, нали? Чухте ли какво казаха съдебните заседатели? Че Ашли е виновна. Вие се страхувахте да се покажете. Ти си пъзла, Тони!

Тримата напрегнато наблюдаваха Ашли. Тя не реагираше. Дейвид отчаяно погледна към д-р Сейлъм. Нямаше да се получи.

— Заседанието на съда се открива. Председателства нейна светлост съдия Теса Уилямс.

Ашли седеше до Дейвид. Ръката му беше бинтована. Той се изправи.

— Може ли да се приближа, ваша милост?

— Можете.

Дейвид отиде при нея. Бренън го последва.

— Бих искал да представя ново доказателство.

— Категорично не — възрази прокурорът.

Съдия Уилямс се обърна към него.

— Оставете това решение на мен, господин Бренън. — После заяви на Дейвид: — Процесът свърши. Вашата клиентка беше осъдена и...

— Отнася се до въпроса за невменяемостта на клиентката ми — отвърна той. — Моля ви само за десет минути.

Тя се ядоса:

— Времето не означава нищо за вас, нали, господин Сингър? Вече загубихте твърде много време на всички. — Взе решение. — Добре. Надявам се, че това е последната молба, която ще можете да отправите в която и да е съдебна зала. Съдът се оттегля за десет минути.

Дейвид и Бренън я последваха в кабинета ѝ. Съдия Уилямс се обърна към Дейвид:

— Давам ви десет минути. За какво става въпрос?

— Искам да ви покажа един видеозапис, ваша милост.

— Не виждам какво общо има това с... — започна прокурорът.

— И аз — прекъсна го съдия Уилямс. — Вече имате девет минути, господин Сингър.

Той припряно отиде при вратата, която водеше към коридора, и я отвори.

— Влезте.

В стаята влезе Хю Айвърсън, който носеше шестнайсетмилиметров прожекционен апарат и подвижен екран.

— Къде да го оставя? Дейвид посочи към ъгъла.

— Ето там.

Мъжът нагласи екрана и включи апарата в мрежата.

— Може ли да спусна щорите? — попита Дейвид.

Съдия Уилямс едва сдържаше гнева си.

— Да, продължавайте, господин Сингър. — Тя си погледна часовника. — Остават ви седем минути.

Айвърсън включи прожекционния апарат. На екрана се появи кабинетът на съдия Голдбърг. Дейвид и д-р Сейлъм наблюдаваха Ашли, която седеше на стол.

Д-р Сейлъм каза:

— Хипнотизирана е.

Дейвид се приближи до Ашли.

— Искам да поговоря с Тони... Тони, искам да се покажеш. Чуваш ли ме? Алет... Искам да разговарям и с двете ви.

Мълчание.

Съдия Уилямс с напрегнато лице наблюдаваше записа.

Дейвид започна да вика:

— Какво ви става? Страхувате ли се? И в съдебната зала беше същото, нали? Чухте ли какво казаха съдебните заседатели? Че Ашли е виновна. Вие се страхувахте да се покажете. Ти си пъзла, Тони!

Загубила търпение, Теса Уилямс скочи.

— Стига! Вече гледах това отвратително представление. Времето ви изтече, господин Сингър.

— Почакайте — каза Дейвид. — Не сте...

— Край — отсече тя и тръгна към вратата.

Внезапно в стаята се разнесе песен.

*Стотинки за макара с конец,
стотинки за игла. Така летят парите.
„Пук!“ — казва невестулката.*

Уилямс озадачено се обърна и погледна към екрана. Ашли се беше преобразила. Това беше Тони.

— Страхувала съм се да се покажа в съда ли? — разярено каза Тони. — Наистина ли си мислиш, че ще се покажа само защото ти си ми заповядал? За какво ме смяташ, за дресирано пони ли?

Съдия Уилямс бавно се върна обратно, без да откъсва очи от екрана.

— Чух всички онези кретени, които се правеха на маймуни. — Тя ги имитира: — „Мисля, че раздвоението на личността не съществува.“ Какви идиоти! Никога не съм виждала такива...

Пред очите им лицето на Ашли отново се промени. Тя като че ли се отпусна на стола си и изражението ѝ стана срамежливо.

— Господин Сингър, зная, че направихте всичко възможно — с италианския си акцент каза Алет. — Аз исках да се покажа в съда и да ви помогна, но Тони не ми позволи.

Съдия Уилямс гледаше с безизразно изражение. Лицето и гласът отново се промениха.

— Естествено, че няма да ти позволя — отсече Тони.

— Тони, какво според теб ще се случи, ако съдията даде на Ашли смъртна присъда? — попита Дейвид.

— Няма да ѝ даде смъртна присъда. Ашли дори не познава един от мъжете. Забрави ли?

— Но Алет е познавала всичките — възрази той. — Ти си извършила всички онези убийства, Алет. Правила си секс с мъжете и после си ги намушквала и кастрирала...

— Проклет идиот! — прекъсна го Тони. — Ти нищо не знаеш, нали? На Алет не би ѝ стискало да го направи. Аз бях. Те заслужаваха да умрат. Единственото което искаха, беше секс. — Тя се задъха. — Но аз ги накарах да си платят, нали? И никой не може да докаже, че съм го направила. Нека обвинят госпожичка Кльошав задник. Всички ще идем в някой хубав уютен санаториум и...

Изад китайския параван в ъгъла се разнесе високо изщракване.

Тони се завъртя.

— Какво беше това?

— Нищо — бързо отвърна Дейвид. — Просто...

Тя се изправи и се втурна към камерата, докато лицето ѝ изпълни екрана. Блъсна нещо и изображението се изкриви, в обектива попадна част от сгъваемия китайски параван. В ъгъла му бе пробита малка дупка.

— Скрил си някаква скапана камера — изкрещя тя на Дейвид. — Копеле гадно, какво се опитваш да направиш? Ти ме излъга!

На бюрото лежеше нож за писма. Тони го грабна и замахна към адвокатата.

— Ще те убия. Ще те убия!

Той се опита да я спре, но не успя и ножът се заби в ръката му.

Тони отново замахна. Пазачът се втурна към нея и се опита да я хване. Тя го събори на пода. Вратата се отвори и вътре влетя униформен полицаи. Тони го ритна в слабините и той се присви. Влязоха още двама полицаи. Наложиха се и тримата да обединят усилията си, за да я приковат на стола, и тя през цялото време продължаваше да крещи.

От ръката на Дейвид течеше кръв.

— Събудете я, за Бога — обърна се към д-р Сейлъм той.

— Ашли... — започна психиатърът. — Ашли... чуи ме. Сега ще се събудиш. Тони я няма. Вече си в безопасност, Ашли. Ще преброя до три.

И пред очите на всички тялото ѝ се укроти и се отпусна.

— Чуваш ли ме?

— Да. — Това беше гласът на Ашли, който сякаш идваше някъде отдалеч.

— Когато преброя до три, ще се събудиш. Едно... две... три... Как се чувстваш?

Очите ѝ се отвориха.

— Ужасно съм уморена. Казах ли нещо?

Екранът в кабинета на съдия Уилямс угасна. Дейвид отиде до стената и включи лампата.

— Браво! — възкликна Бренън. — Какво представление само. Ако раздаваха оскари за най-доброто...

Теса Уилямс се обърна към него:

— Млъкнете!

Той я погледна изненадано.

Последва кратко мълчание. Съдия Уилямс се обърна към Дейвид:

— Господин Сингър?

— Да?

Пауза.

— Дължа ви извинение.

Седнала на мястото си, съдия Уилямс каза:

— Защитата и обвинението се договориха да приемат мнението на доктор Сейлъм, психиатъра, който вече е прегледал подсъдимата. Решението на съда е, че подсъдимата е невинна поради невменяемост. Ще бъде пратена в психиатрично заведение, където ще бъде подложена на лечение. Заседанието се прекратява.

Дейвид се изправи. Чувстваше се изчерпан. „Всичко свърши. Най-после свърши.“ Дватама със Сандра можеха отново да започнат живота си.

Погледна към съдия Уилямс и радостно каза:

— Ще имаме бебе.

— Бих искал да ви предложа нещо — каза му д-р Сейлъм. — Не съм сигурен, че е изпълнимо, но ако успеете да го уредите, ще е много полезно за Ашли.

— Слушам ви.

— В психиатричната клиника в Кънектикът са имали повече случаи на раздвоение на личността, отколкото където и да е другаде в страната. Ръководи я мой приятел, доктор Ото Люисън. Мисля, че ще е най-добре, ако успеете да уредите съдът да прати Ашли там.

— Благодаря — отвърна Дейвид. — Ще видя какво мога да направя.

— Аз... не зная как да ти благодаря — каза му д-р Стивън Патерсън.

Дейвид се усмихна.

— Няма нужда. Нали се разбрахме, *quid pro quo*. Спомняте ли си?

— Справи се блестящо. По едно време се страхувах...

— Аз също.

— Но справедливостта възтържествува. Дъщеря ми ще бъде излекувана.

— Сигурен съм — отвърна той. — Доктор Сейлъм предложи да бъде настанена в психиатрична клиника в Кънектикът. Лекарите там имали най-голям опит в лечението на раздвоението на личността.

Д-р Патерсън замълча за миг.

— Знаеш ли, Ашли не го заслужава. Тя е толкова прекрасен човек.

— Съгласен съм. Ще разговарям със съдия Уилямс и ще се опитам да уредя въпроса.

Съдия Уилямс го чакаше в кабинета си.

— С какво, мога да ви бъда полезна, господин Сингър?

— Бих искал да ви помоля за услуга.

Тя се усмихна:

— Надявам се да съм в състояние да я изпълня. Слушам ви.

Дейвид ѝ обясни какво му е казал д-р Сейлъм.

— Молбата ви е доста необичайна. Тук в Калифорния има добри психиатрични заведения.

— Ясно — отвърна той. — Благодаря ви, ваша милост.

Разочарован, младият адвокат се приготви да си тръгне.

— Не съм казала „не“, господин Сингър.
Той спря.
— Молбата ви е необичайна, но и случаят е такъв.
Дейвид зачака.
— Мисля, че мога да уредя прехвърлянето й.
— Благодаря ви, ваша милост. Признателен съм ви.

В килията си Ашли си мислеше: „Осъдиха ме на смърт. Бавна смърт в санаториум, пълен с луди. От тяхна страна щеше да е по-великодушно, ако ме бяха убили веднага.“ Представи си безкрайните безнадеждни години, които я очакваха, и се разрида.

Вратата на килията се отвори и вътре влезе баща й. Той остана на прага за миг, впил поглед в нея. Лицето му беше измъчено.

— Скъпа... — Седна срещу нея. — Ти ще живееш.

Тя поклати глава.

— Не искам да живея.

— Не говори така. Имаш медицински проблем, но той е лечим. И ти ще бъдеш излекувана. Когато състоянието ти се подобри, ще дойдеш да живееш при мен и аз ще се грижа за теб. Независимо какво се случи, ние винаги ще бъдем заедно. Не могат да ни разделят.

Ашли не отговори.

— Зная как се чувстваш в момента, но повярвай ми, това ще се промени. Моето момиче ще се върне при мен излекувано. — Той бавно се изправи на крака. — Страхувам се, че трябва да се връщам в Сан Франциско. — Зачака дъщеря му да каже нещо.

Тя мълчеше.

— Според Дейвид ще те пратят в една от най-добрите психиатрични клиники в света. Ще ти идвам на свиждане. Какво ще кажеш?

Тя мрачно кимна.

— Добре.

— Чудесно, скъпа. — Той я целуна по бузата и я прегърна. — Ще се погрижа да получиш най-доброто лечение на света. Искам моето момиченце да се върне при мен.

Ашли го наблюдаваше, докато излезе, и си помисли: „Защо не мога да умра още сега? Защо не ме оставят да умра?“

Един час по-късно при нея дойде Дейвид.

— Е, успяхме — каза той. После загрижено я погледна. — Добре ли си?

— Не искам да ходя в лудница. Искам да умра. Няма да издържа на такъв живот. Помогни ми, Дейвид. Моля те, помогни ми!

— Ашли, там ще ти помогнат. С миналото е свършено. Сега имаш бъдеще. На този кошмар ще бъде сложен край. — Хвана я за ръка. — Досега ми вярваше. Повярвай ми и сега. Отново ще имаш нормален живот.

Тя мълчеше.

— Кажи „вярвам ти, Дейвид“.

Ашли дълбоко си пое дъх.

— Вярвам... Вярвам ти, Дейвид.

Той се усмихна.

— Добро момиче. С това животът ти отново започва.

В момента, в който беше разгласено съдебното решение, медиите полудяха. За една нощ Дейвид стана герой. Бе поел предварително загубен случай и въпреки всичко го беше спечелил.

Той позвъни на Сандра.

— Скъпа, аз...

— Зная, мили. Зная. Току-що го гледах по телевизията. Прекрасно е. Толкова се гордея с теб.

— Не мога да ти кажа колко се радвам, че всичко свърши. Довечера се връщам. Нямам търпение да те...

— Дейвид...

— Да?

— Дейвид... оох...

— Да? Какво има, скъпа?

— Оох... Започва се...

— Чакай ме! — извика той.

Джефри Сингър тежеше четири килограма и беше най-красивото бебе на света.

— Прилича на теб, Дейвид — каза Сандра.

— Наистина прилича, нали? — с грейнало лице попита той.

— Радвам се, че всичко свърши така.

Съпругът ѝ въздъхна.

— Имаше моменти, в които не бях толкова сигурен.

— Никога не съм се съмнявала в теб.

Той я прегърна.

— Веднага се връщам, скъпа. Трябва да си взема нещата от службата.

В „Кинкайд, Търнър, Роуз & Рипли“ го очакваше топло посрещане.

— Поздравления, Дейвид...

— Добра работа...

— Наистина им даде да разберат...

Той влезе в кабинета си. Холи я нямаше. Започна да разчиства бюрото си.

— Дейвид...

Той се обърна. На прага стоеше Джоузеф Кинкайд. Възрастният юрист се приближи и попита:

— Какво правиш?

— Изнасям се. Нали съм уволнен.

Кинкайд се усмихна.

— Уволнен ли? Разбира се, че не си. Не, не, не. Има някакво недоразумение. — Лицето му засия. — Утвърждаваме те за съдружник, момчето ми. Даже съм обявил пресконференция за три часа.

Дейвид го погледна.

— Нима?

Той кимна.

— Разбира се.

— По-добре да я отмениш — каза младият мъж. — Реших да се върна към наказателното право. Джеси Куилър ми предложи да му стана съдружник. Когато си имаш работа с тази част от закона, поне

знаеш кои са истинските престъпници. Та така, Джоуи, готин, що не си вземеш съдружието и да си го завреш там, дето слънцето никога не грее?

И Дейвид излезе от кабинета.

Джеси Куилър огледа мезонета и каза:

— Страхотен е. Наистина ви подхожда.

— Благодаря — отвърна Сандра. Тя чу някакъв шум откъм детската стая. — Ще отида да видя как е Джефри.

Джеси отиде да се полюбува на първата снимка на Джефри, поставена в красива рамка от истинско сребро.

— Прелестна е. Откъде е?

— Прати я съдия Уилямс.

— Радвам се, че се върна, приятел — каза той.

— И аз се радвам, че се върнах, Джеси.

— Навярно ще ти трябва малко време, за да си починеш...

— Да. Мислехме си да вземем Джефри и да заминем за Орегон при родителите на Сандра...

— Между другото, сутринта получихме един интересен случай, Дейвид. Жена, обвинена в убийството на двете си деца. Имам чувството, че е невинна. За съжаление заминавам за Вашингтон във връзка с друг случай, но си помислих, че можеш просто да поговориш с нея и да видиш какво...

КНИГА ТРЕТА

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Разположена на дваайсет и пет километра северно от Уестпорт, Кънектикътската психиатрична клиника е построена през 1910 година от богатия холандец Уим Бойкър. На четирийсетте акра земя бяха разположени голяма къща, работилница, конюшня и плувен басейн. Щатските власти бяха купили имението през 1925 година и бяха преустроили къщата в клиника за сто пациенти. Наоколо се издигаше висока телена ограда, а на портала имаше охрана. На всички прозорци бяха поставени метални решетки, а една част от сградата бе пригодена за опасните болни.

В кабинета на д-р Люисън, ръководител на клиниката, се провеждаше съвещание. Д-р Гилбърт Келър и д-р Крейг Фостър разговаряха за новата пациентка, която скоро щеше да пристигне.

Гилбърт Келър беше около четирийсетгодишен, среден на ръст, с руса коса и проницателни сиви очи. Беше един от най-добрите специалисти по раздвоение на личността.

Ото Люисън бе прехвърлил седемдесетте, елегантен, енергичен дребен човек с голяма брада и пенсне.

Д-р Крейг Фостър работеше с д-р Келър вече години наред и пишеше книга за раздвоението на личността. Тримата проучваха документите на Ашли Патерсън.

— Свършила е доста работа — отбеляза Ото Люисън. — Едва дваайсет и осем годишна е, а е убила петима мъже. — Той отново погледна към материалите. — Освен това се е опитала да убие и адвокатата си.

— Истинска мечта — сухо подметна Гилбърт Келър.

— Докато установим какво е състоянието ѝ, ще я пратим в отделение А — каза д-р Люисън.

— Кога пристига? — попита д-р Келър.

По интеркома се разнесе гласът на секретарката:

— Доктор Люисън, доведоха Ашли Патерсън. Да им предам ли да я доведат в кабинета ви?

— Да, моля. — Той вдигна поглед. — Това отговаря ли на въпроса ти?

Пътуването беше кошмарно. След процеса отведоха Ашли Патерсън в килията ѝ и я оставиха там три дни, докато уредят откарването ѝ със самолет на изток.

До летището в Оукланд я отведоха със затворнически автобус, където я очакваше самолетът, специално оборудван ДС-6 от Националната система за превозване на затворници, ръководена от Маршалската служба на САЩ. На борда имаше двайсет и четирима затворници, всички с белезници и окови на краката.

Китките на Ашли бяха заключени с белезници и когато седна, оковаха глезените ѝ за долната част на седалката.

„Защо го правят? Аз не съм опасен престъпник, аз съм нормална жена“ — помисли си. Но някакъв вътрешен глас я попита: „А кой уби петима невинни мъже?“

Спътниците ѝ бяха закоравели престъпници, осъдени за убийство, изнасилване, въоръжен грабеж и десетки други престъпления. Водеха ги в строго охранявани затвори из страната. Ашли беше единствената жена.

Един от затворниците я погледна и се ухили.

— Здравсти, гадже. К'во ще кажеш да дойдеш и да ме позатоплиш?

— По-кратко — предупреди го един от охраната.

— Хей! Никаква романтика ли няма в душата ти? Тая кучка си струва... Колко ти дадох, гадже?

Друг затворник каза:

— Възбудена ли си, миличка? Какво ще кажеш да се преместя при теб и да...

Трети го прекъсна:

— Чакайте! Това е оная, дето убила петима мъже и ги кастрирала.

Всички се вторачиха в нея.

С това подмятанията приключиха.

На път за Ню Йорк самолетът се приземи на два пъти, за да остави или да вземе нови пътници. Полетът беше продължителен, имаше буря и когато кацнаха на „Ла Гуардия“, на Ашли ѝ се гадеше.

На пистата я чакаха двама униформени полицаи. Свалиха ѝ оковите, после отново я оковаха в полицейския микробус. Никога не бе преживявала такова унижение. Фактът, че се чувства съвсем нормална, правеше всичко още по-непоносимо. Дали си мислеха, че ще се опита да избяга или да убие някого? Всичко това беше останало в миналото. Не го ли знаеха? Ашли бе сигурна, че никога повече няма да се случи. Искаше ѝ се да е някъде далеч. Където и да е.

По време на дългото пътуване до Кънектикът тя задряма. Събуди я гласът на един от полицаите:

— Пристигнахме.

Бяха на портала на Кънектикътската психиатрична клиника.

Когато я въведоха в кабинета на д-р Люисън, лекарят каза:

— Добре дошла в Кънектикътската психиатрична клиника, госпожице Патерсън.

Ашли стоеше пред него бледа и мълчалива. Той представи другите двама в стаята и ѝ предложи стол.

— Седнете, моля. — Погледна към полицаия. — Свалете ѝ белезниците и оковите.

След като я освободиха, тя седна.

— Зная, че ви е много тежко — обади се д-р Фостър. — Ще направим всичко възможно да ви помогнем. Целта ни е един ден да напуснете това място излекувана.

— Колко... колко време може да отнеме това? — попита Ашли.

— Още е прекалено рано да ви отговорим — отвърна Люисън. — Ако е възможно да бъдете излекувана, процесът може да продължи пет-шест години.

Всяка негова дума я пробождаше. „Ако е възможно да бъдете излекувана, процесът може да продължи пет-шест години...“

— Лечението ще се състои от сеанси с доктор Келър — хипноза, групова терапия, терапия с изобразително изкуство. Важното е да

запомните, че ние не сме ваши врагове.

Гилбърт Келър внимателно наблюдаваше лицето ѝ.

— Тук сме, за да ви помогнем и искаме вие да ни помогнете да ви излекуваме.

Нямаше какво повече да кажат. Ото Люисън кимна на един от санитарите, който отиде при Ашли и я хвана за ръка.

— Сега ще ви отведат в стаята ви — каза Крейг Фос-тър. — По-късно пак ще поговорим.

Когато Ашли излезе, Ото Люисън се обърна към Гилбърт Келър:

— Какво мислиш?

— Има едно преимущество. Самоличностите, с които трябва да се справим, са само две.

Келър се помъчи да си спомни:

— Колко най-много сме имали?

— Онази Белтран — деветдесет самоличности.

Ашли си беше представяла мрачен затвор, обаче клиниката повече приличаше на красив спортен клуб — само че с метални решетки.

Докато вървеше по дългите коридори, видя пациенти, които свободно се разхождаха. Имаше хора на всякаква възраст и всички изглеждаха нормални. Някои ѝ се усмихваха и я поздравяваха, но тя бе прекалено объркана, за да им отговори. Всичко ѝ се струваше недействително. Намираше се в лудница. „Нима съм луда?“ — питаше се.

Стигнаха до голяма стоманена врата, която преграждаше част от сградата. Зад нея стоеше пазач. Той натисна червен бутон и вратата се отвори.

— Това е Ашли Патерсън.

— Добро утро, госпожице Патерсън — поздрави я пазачът.

Всичко изглеждаше толкова нормално. „Но вече нищо не е нормално — помисли си. — Светът се обърна с главата надолу.“

— Насам, госпожице Патерсън. — Мъжът я придружи до друга врата и я отвори. Тя влезе вътре. Вместо в килия се озова в приятна

средно голяма стая с пастелносини стени, малък диван и удобно на вид легло.

— Ще се настаните тук. След няколко минути ще донесат вещите ви.

Пазачът излезе и затвори вратата след себе си. „Ще се настаните тук.“

Внезапно я обзе клаустрофобия: „Ами ако не искам да остана тук? Ами ако искам да се махна?“

Тя отиде до вратата. Беше заключена. Ашли седна на дивана и се опита да подреди мислите си. Помъчи се да си вдъхне надежда, като си повтаряше: „Ще се опитаме да ви излекуваме. Ще се опитаме да ви излекуваме. Ще се опитаме да ви излекуваме.“

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

С лечението на Ашли се зае д-р Гилбърт Келър. Негова специалност бяха проблемите на раздвоението на личността и макар че не винаги постигаше положителни резултати, имаше изключително много успехи. В случаи като този не съществуваха лесни отговори. Първата му работа бе да накара пациента да му се довери, да се почувства спокойно с него и после да изкара навън самоличностите му, така че да могат да общуват помежду си, да разберат защо съществуват и накрая пациентът да осъзнае, че от тях повече няма нужда. Настъпваше момент на сливане, в който състоянията на личността се превръщаха в едно цяло. „Предстои ни много дълъг път“ — помисли си той.

На следващата сутрин д-р Келър нареди да доведат Ашли в кабинета му.

— Добро утро, Ашли.

— Добро утро, д-р Келър.

— Искам да ме наричаш Гилбърт. Нали ще ставаме приятели. Как се чувстваш?

Тя го погледна.

— Казаха ми, че съм убила петима души. Как би трябвало да се чувствам?

— Спомняш ли си да убиваш когото и да е от тях?

— Не.

— Прочетох стенограмата на процеса, Ашли. Ти не си ги убила. Това е дело на едно от твоите алтер его.

Ние ще се запознаем с тях и след време с твоя помощ ще ги накараме да изчезнат.

— Аз... надявам се да можете...

— Мога. Тук съм, за да ти помогна и точно това ще направя. Другите самоличности са се появили в съзнанието ти, за да те спасят

от непоносима болка. Трябва да открием какво я е причинило. Необходимо е да разбера кога и защо са се родили тези самоличности.

— Как... как ще го направите?

— Ще разговаряме. Ще започнеш да си спомняш разни неща. От време на време ще използваме хипноза. Вече са те хипнотизирали, нали?

— Да.

— Никой няма да те насилва. Няма да бързаме. И когато свършим — успокоително прибави той, — ще бъдеш излекувана.

Разговаряха почти час. Накрая Ашли се чувстваше много по-спокойна. „Наистина мисля, че може да го направи“ — помисли си тя, когато се върна в стаята си. И се помоли.

Д-р Келър беше при Ото Люисън.

— Сутринта разговаряхме — каза. — Хубавото е, че Ашли признава проблема си и е готова да приеме помощта ни.

— Това е добро начало. Дръж ме в течение.

— Разбира се, Ото.

Д-р Келър с нетърпение очакваше изправилото се пред него предизвикателство. В Ашли Патерсън имаше нещо особено. Той бе решен да ѝ помогне.

Разговаряха всеки ден и една седмица след пристигането ѝ д-р Келър каза:

— Искам да се настаниш удобно. Сега ще те хипнотизирам. — Приблужи се до нея.

— Не! Почакайте!

Психиатърът изненадано я погледна.

— Какво има?

Измъчвах я ужасни мисли. Той искаше да ѝ покаже другите самоличности. Това я плашеше.

— Моля ви — каза тя. — Аз... не искам да ги познавам.

— Няма — увери я д-р Келър. — Поне засега.

Ашли преглътна.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Да.

— Добре. Започваме.

Петнайсет минути му бяха необходими, за да я приспи. Когато свърши, Гилбърт Келър погледна към лист хартия върху бюрото. „Тони Прескот и Алет Питърс.“ Започваше процес на промяна от състояние с една доминираща самоличност към друга.

Погледна към Ашли, която спеше на стола. После се наведе над нея.

— Добро утро, Тони. Чуваш ли ме?

Видя как лицето ѝ се променя и придобива чертите на съвсем друг човек. Изражението ѝ внезапно се оживи и тя запя:

*Малко евтин ориз
и малко петмез,
вземи ги и хубавичко ги разбъркай.
„Пук!“ — казва невестулката.*

— Много приятна песничка, Тони. Аз съм Гилбърт Келър.

— Зная кой си — отвърна тя.

— Приятно ми е да се запознаем. Някой казвал ли ти е, че имаш прекрасен глас?

— Я чупката.

— Говоря сериозно. Някога взимала ли си уроци по пеене? Обзалагам се, че е така.

— Не, не съм. Всъщност исках, но май... — „За Бога, ще престанеш ли с този ужасен шум? Кой ти е казал, че можеш да пееш?“

— Няма значение.

— Тони, искам да ти помогна.

— Не, готин. Ти само искаш да ме изчукаш.

— Защо мислиш така, Тони?

— Всички мъже само за това си мислят.

— Тони... Тони...

Мълчание.

Гилбърт Келър отново се вгледа в лицето на Ашли, То излъчваше ведрост. Той се наведе напред.

— Алет?

Никаква промяна в изражението ѝ.

— Алет... Нищо.

— Искам да разговарям с теб, Алет.

Ашли неспокойно се размърда.

— Покажи се, Алет.

Тя дълбоко си пое дъх, после бързо заговори на италиански.

— *Se qualcuno che parla Italiano?*

— Алет...

— *Non so dove mi trovo.*

— Алет, изслушай ме. Ти си в безопасност. Искам да се отпуснеш.

— *Mi sento stanca...* Уморена съм.

— Преживяла си ужасни неща, но всичко вече е останало назад. Бъдещето ти ще е много спокойно. Знаеш ли къде си?

Гласът му беше бял.

— *Sì.* Това е място за хора, които са *razzo*. — „Тъкмо затова си тук, докторе. Ти си лудият.“

— Това е място, където ще бъдеш излекувана. Алет, какво ти идва наум, когато затвориш очи и си представиш това място?

— Хогарт^[1]. Той е рисувал лудници и ужасяващи сцени. — „Прекалено невеж си, за да си чувал за него.“

— Не искам да мислиш за това място като за ужасяващо. Разкажи ми за себе си, Алет. Какво обичаш да правиш? Какво би искала да правиш, докато си тук?

— Обичам да рисувам.

— Ще трябва да ти намерим бои.

— Не!

— Защо?

— Не искам. — „Това какво е според теб, дете? На мен ми прилича на грозно петно. Остави ме на мира.“

— Алет? — Пред очите на Гилбърт Келър лицето на младата жена отново се промени.

Алет я нямаше. Той събуди Ашли. Тя отвори очи и примигна.

— Започнахте ли?

— Вече свършихме.

— Как се справих?

— Разговарях с Тони и Алет. Положихме добро начало, Ашли.

Получи писмо от Дейвид Сингър.

Скъпа Ашли,

Пиша ти само няколко реда, за да знаеш, че мисля за теб и се надявам, че лечението ти напредва. Всъщност често си мисля за теб. Като че ли заедно сме преживели войните. Битката беше сурова, но спечелихме. Имам добра новина. Увериха ме, че от Квебек и Бедфорд няма да повдигат обвинение срещу теб. Ако мога да направя нещо, само ми пиши.

С най-топли чувства,
Дейвид

На следващата сутрин д-р Келър отново хипнотизира Ашли, за да разговаря с Тони.

— Какво има сега, готин?

— Просто желая да си побъбрим. Искам да ти помогна.

— Не се нуждая от помощта ти. И така съм си добре.

— Е, аз обаче се нуждая от твоята помощ, Тони. Искам да те питам нещо. Какво мислиш за Ашли?

— За госпожица Кльоцав задник ли? Я не ме стряскай.

— Не я ли харесваш?

— Меко казано.

— Какво не ти харесва в нея?

Последва пауза.

— Опитва се да пречи на всички да се забавляват. Ако от време на време не се налагам, животът ни ще е пълна досада. Досада. Тя не обича да ходи по купони, да пътува и изобщо да се забавлява.

— Но ти обичаш, така ли?

— Можеш да се обзаложиш. Нали точно за това е животът, готин?

— Родена си в Лондон, нали, Тони? Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Ще ти кажа само едно. Искане ми се сега да съм там.

Мълчание.

— Тони... Тони...

Но тя вече си беше отишла.

— Искане да разговарям с Алет — каза Гилбърт Келър. — Изражението на Ашли се промени. Той се наведе напред и тихо я повика: — Алет.

— Чу ли разговора ми с Тони?

— Да.

— Двете с Тони познавате ли се?

— Да. — „Разбира се, че се познаваме, тъпако.“

— Но Ашли не знае за вас, нали?

— Не.

— Ти харесваш ли Ашли?

— Нямам нищо против нея. — „Защо ми задаваш всички тези тъпи въпроси?“

— Защо не разговаряш с нея?

— Тони не иска.

— Тя винаги ли ти казва какво да правиш?

— Тони ми е приятелка. — „Не е твоя работа.“

— И аз искам да съм ти приятел, Алет. Разкажи ми за себе си. Къде си родена?

— В Рим.

— Рим харесва ли ти?

Гилбърт Келър видя, че изражението на Ашли се променя и тя неочаквано се разплака. Той се наведе над нея и успокоително каза:

— Всичко е наред, Сега ще се събудиш, Ашли...

Тя отвори очи.

— Разговарях с Тони и Алет. Те са приятелки. Искане трите да се приятелите.

Докато Ашли обядваше, в стаята ѝ влезе един от санитарите и видя оставена на пода картина. Той я разгледа и после я отнесе в кабинета на д-р Келър.

В кабинета на д-р Люисън се провеждаше съвещание.

— Как върви, Гилбърт?

— Разговарях с двете алтер его — замислено отвърна той. — Доминира Тони. Тя е от Англия и не желае да говори за това. Другата самоличност, Алет, е родена в Рим и също не е много приказлива. Затова ще се съсредоточа върху този момент. Там е причинена травмата. Тони е по-агресивната. Алет е чувствителна и затворена. Обича да рисува, но се страхува да го прави. Трябва да открия причината.

— Значи смяташ, че Тони доминира над Ашли?

— Да. Ашли не е съзнавала съществуването ѝ, нито пък това на Алет. Но Тони и Алет се познават. Това е много интересно. Тони има прекрасен глас, Алет е талантива художничка. — Показва пейзажа, който санитарят му бе донесъл. — Мисля, че вероятно талантите ѝ са ключът към проблема.

Веднъж седмично Ашли получаваше писма от баща си. След като ги прочиташе, тя тихо седеше в стаята си и не искаше да разговаря с никого.

— Те са единствената ѝ връзка с дома — каза на Ото Люисън д-р Келър. — Смятам, че засилват желанието ѝ да се измъкне от тук и да започне нормален живот. От полза е и най-малкото...

Ашли започваше да свиква с новата си среда. Пациентите като че ли свободно се разхождаха наоколо, макар че на всяка врата и по коридорите можеха да се видят санитарии. Порталите винаги бяха заключени. Имаше обща стая, където можеха да се събират и да гледат телевизия, спортен салон и трапезария. Пациентите бяха японци, китайци, французи, американци... Полагаха се всички усилия болницата да изглежда колкото може по-нормално, но когато Ашли се връщаше в стаята си, винаги заключваха вратата зад нея.

— Това не е болница — оплака се на Алет Тони. — Това си е затвор.

— Но доктор Келър мисли, че може да излекува Ашли. И тогава ще можем да си отидем.

— Не бъди глупава, Алет. Не разбираш ли? Единственият начин да излекува Ашли е да се избави от нас, да ни накара да изчезнем. С

други думи, за да я излекува, ние трябва да умрем. Е, аз няма да го допусна.

— Какво ще правиш?

— Ще намеря начин да избягаме.

[1] Уилям Хогарт (1697–1764) — английски художник. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин един от санитарите придружи Ашли до стаята и.

— Днес изглеждаш различна — каза той.

— Наистина ли, Бил?

— Да. Почти като друг човек.

— Това е заради теб — тихо отвърна Тони.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ме караш да се чувствам различна. — Тя го докосна по ръката и го погледна в очите. — Караш ме да се чувствам прекрасно.

— Я стига.

— Сериозно. Много си секси. Знаеш ли го?

— Не.

— Така е. Женен ли си, Бил?

— Бях.

— Жена ти е била луда, че те е оставила. Откога работиш тук, Бил?

— От пет години.

— Това е много време. Някога искало ли ти се е да се махнеш?

— Естествено, понякога.

Тони понижи глас:

— Ти знаеш, че всъщност ми няма нищо. Признавам, че когато дойдох, имах малък проблем, но вече съм излекувана. И аз искам да се измъкна от тук. Обзалагам се, че си в състояние да ми помогнеш. Двамата с теб можем да си тръгнем заедно. Ще си прекараме страхотно.

Той я изгледа за миг.

— Не зная какво да ти отговоря.

— Знаеш, разбира се. Виж колко е просто. Само трябва да ме пуснеш през нощта, когато всички заспят, и готово. — Тя го погледна и прошепна: — Ще направя така, че да си струва, ще видиш.

Бил кимна.

— Остави ме да си помисля.

— Естествено — уверено отвърна Тони.
Когато се върна в стаята си, тя каза на Алет:
— Ще се махнем от това място.

На следващата сутрин придружиха Ашли до кабинета на д-р Келър.

— Добро утро, Ашли.

— Добро утро, Гилбърт.

— Тази сутрин ще опитаме с натриев амитал. Някога взимала ли си такова нещо?

— Не.

— Е, ще видиш, че действа много отпускащо.

Тя кимна.

— Добре. Готова съм.

Пет минути по-късно д-р Келър разговаряше с Тони.

— Добро утро, Тони.

— Здравсти, готин.

— Щастлива ли си тук, Тони?

— Странно е, че ме питаш. Да ти кажа честно, наистина, започва да ми харесва. Чувствам се като у дома.

— Тогава защо искаш да избягаш?

Гласът ѝ стана твърд:

— Какво?

— Бил ми каза, че си го помолила да ти помогне да избягаш.

— Копеле мръсно! — яростно извика Тони.

Скочи от стола, втурна се към бюрото, грабна някакво преспапие и го хвърли към главата на д-р Келър.

Той се приведе.

— Ще те убия, ще убия и него!

Д-р Келър хвана ръцете ѝ.

— Тони...

Пред очите му изражението на Ашли се промени. Тони изчезна. Психиатърът усети, че сърцето му се е разтуптяло.

— Ашли!

Когато се събуди, тя отвори очи, озадачено се огледа наоколо и попита:

— Всичко наред ли е?

— Тони ме нападна. Ядоса се, защото разбрах, че се опитва да избяга.

— Аз... съжалявам. Имах усещането, че става нещо лошо.

— Няма нищо. Искам да се запознаеш с Тони и Алет.

— Не!

— Защо?

— Страх ме е. Не... не искам да се срещам с тях. Не разбираш ли? Те не са истински. Съществуват само във въображението ми.

— Рано или късно ще трябва да се срещнеш с тях, Ашли. Налага се да се опознаете. Няма друг начин да се излекуваш.

Ашли се изправи.

— Искам да се върна в стаята си.

Санитарят я остави сама. Ашли се чувстваше напълно отчаяна. „Никога няма да се махна от тук — помисли си. — Те ме лъжат. Не могат да ме излекуват. — Не бе в състояние да приеме, че в нея живеят други личности... Заради тях бяха убити хора, бяха разрушени семейства. — Защо аз, Господи? — Разплака се. — Какво съм ти направила? — Седна на леглото. — Не мога да продължавам така. Има само един начин да сложа край. И трябва да го направя веднага.“

Ашли се изправи и обиколи малката стая, като търсеше нещо остро. Напразно. В помещенията предвидливо не беше оставено нищо, което да позволи на пациентите да се самонаранят.

Докато оглеждаше стаята, видя боите, платното и четките и отиде при тях. Дръжките на четките бяха дървени. Счупи една от тях, бавно взе по-острото парче и го допря до китката си. После рязко го заби във вената си. Премести го на другата си ръка и повтори движението. Изправена по средата на стаята, гледаше как кръвта ѝ попива в килима. Стана ѝ студено. Свлече се на пода и се сви на кълбо. После в стаята се спусна мрак.

Д-р Гилбърт Келър се изненада от постъпката ѝ. Той отиде при Ашли в стационара. Китките ѝ бяха превързани. „Не мога да позволя да се случи отново“ — помисли си психиатърът.

— Едва не те изпуснахме — каза ѝ. — Това щеше да ме постави в неудобно положение.

Тя кисело се усмихна.

— Съжалявам. Но всичко ми се струва толкова... толкова безнадеждно.

— Тъкмо в това грешиш — увери я той. — Искаш ли да ти помогна, Ашли?

— Да.

— Тогава трябва да ми вярваш и да работиш заедно с мен. Не съм в състояние да го направя сам. Какво ще кажеш?

Последва продължително мълчание.

— Какво трябва да направя?

— Първо искам да ми обещаеш, че никога повече няма да опитваш да се нараниш.

— Добре. Обещавам.

— Ще поискам същото обещание от Тони и Алет. Сега ще заспиш.

Няколко минути по-късно д-р Келър разговаряше с Тони.

— Оная егоистична кучка се опита да убие всички ни. Мисли само за себе си. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Тони...

— Е, няма да го позволя. Аз...

— Ще млъкнеш ли за малко?

— Слушам те.

— Искам да ми обещаеш никога да не нараняваш Ашли.

— И защо да ти обещавам?

— Ще ти кажа защо. Защото си част от нея. Родена си от нейната болка. Все още не знам какво си преживяла, Тони, но съм сигурен, че е било нещо ужасно. Трябва да разбереш обаче, че тя е преживяла същото и че Алет е родена поради същата причина. Трите имате много общо. Би трябвало да си помагате, а не да се мразите. Ще ми дадеш ли думата си?

Мълчание.

— Тони?

— Ами добре — нацупено отстъпи тя.

— Благодаря ти. Сега искаш ли да си поговорим за Англия?

— Не.

— Алет? Там ли си?

— Да. — „Ти къде мислиш, че съм, глупако?“

— Искам да ми дадеш същото обещание като Тони. Да ми обещаеш никога да не нараняваш Ашли.

„Само за нея ти пука, нали? Ашли, Ашли, Ашли. Ами ние?“

— Алет?

— Да. Обещавам.

Месеците летяха и никакви признаци за напредък. Д-р Келър седеше на бюрото си, преглеждаше записките си, припомняше си сеансите и се опитваше да открие проблема. Имаше още шестима пациенти, но усещаше, че е най-загрижен за Ашли. Между невинната ѝ уязвимост и тъмните сили, които бяха способни да насочват живота ѝ, съществуваше такава невероятна бездна. Всеки път, когато разговаряше с нея, той изпитваше непреодолимото желание да се опита да я защити. „Тя ми е като дъщеря — помисли си. — Кого заблуждавам? Започвам да се влюбвам в нея.“

Д-р Келър отиде при Ото Люисън.

— Имам проблем, Ото.

— Мислех си, че това е специалитет само на пациентите ни.

— Свързано е с една от пациентките ни. Ашли Патерсън.

— О?

— Открих, че тя ме... привлича.

— Това може да е много опасно и за двама ви, Гилбърт.

— Зная.

— Е, щом го съзнаваш... Внимавай.

— Така и възнамерявам.

НОЕМВРИ

Тази сутрин дадох на Ашли дневник.

— Искам с Тони и Алет да го използвате, Ашли. Можеш да го пазиш в стаята си. Щом някой от вас иска да запише нещо, вместо да ми го каже, просто го направи.

— Добре, Гилбърт.

Един месец по-късно д-р Келър записа в дневника си:

ДЕКЕМВРИ

Лечението е в задънена улица. Тони и Алет отказват да обсъждат миналото. Става все по-трудно да убеждавам Ашли да се подлага на хипноза.

МАРТ

Дневникът все още не е започнат. Не съм сигурен дали съпротивата идва най-вече от страна на Ашли или на Тони. Когато я хипнотизирам, Тони и Алет се появяват за съвсем кратко. Категорично не искат да обсъждат миналото.

ЮНИ

Редовно се срещам с Ашли, но усещам, че няма напредък. Тя продължава да не използва дневника. Дадох ѝ статив и бои. Надявам се, че ако започне да рисува, може да настъпи някаква промяна.

ЮЛИ

Нещо се случи, но не съм сигурен дали е признак за напредък. Алет нарисова прекрасен пейзаж от района на болницата. Когато я похвалих, ми се стори, че ѝ става приятно. Същата вечер картината беше разкъсана на парчета.

Д-р Келър и Ото Люисън пиеха кафе.

— Мисля, че ще опитам с групова терапия — каза д-р Келър. — Изглежда не й действа нищо друго.

— Колко пациенти имаш предвид?

— Не повече от шест. Искам да започне да контактува с други хора. В момента тя живее затворена в собствения си свят. Искам да я измъкна от него.

— Добра идея. Струва си да опиташ.

Д-р Келър отведе Ашли в малка стая за срещи. Вътре имаше шест души.

— Искам да се запознаеш с едни приятели — каза той.

После я разведе и й представи другите пациенти, но тя прекалено се стесняваше, за да чуе имената им. За нея те бяха Дебелата, Кокалестия, Плешивата, Куция, Китайката и Внимателния. Всички й се сториха много приятни.

— Сядай — каза Плешивата. — Искаш ли кафе?

Ашли седна.

— Благодаря.

— Чували сме за теб — каза Внимателния. — Доста ти се е струпало.

Тя кимна.

— Предполагам, че на всички ни е било тежко, но ни помагат — рече Кокалестия. — Тук е прекрасно.

— Лекарите в клиниката са най-добрите в света — отвърна Китайката.

„Всички изглеждат толкова нормални“ — помисли си младата жена.

Д-р Келър седеше отстрани и слушаше разговорите. Четирийсет и пет минути по-късно той се изправи.

— Струва ми се, че е време да си вървим, Ашли.

Тя стана.

— Беше ми много приятно да се запозная с всички ви.

Куция се приближи до нея и прошепна:

— Недей да пиеш водата тук. Отровена е. Искат да ни убият и да продължат да получават пари от държавата.

Ашли преглътна.

— Благодаря. Ще... ще го запомня.

Докато вървеше по коридора с д-р Келър, тя го попита:

— Какви са проблемите им?

— Параноя, шизофрения, раздвоение на личността, маниакални разстройства. Но откакто са тук, са постигнали забележителен напредък, Ашли. Искаш ли да си говориш с тях редовно?

— Не.

Д-р Келър влезе в кабинета на Ото Люисън.

— Доникъде не съм стигнал — призна. — Груповата терапия не действа, хипнотичните сеанси също. Искам да опитам с нещо друго.

— Какво?

— Трябва ми разрешението ти да изведе Ашли на вечеря извън територията на клиниката.

— Струва ми се, че идеята ти не е добра, Гилбърт. Може да е опасно. Тя вече...

— Зная. Но в момента аз съм врагът. Искам да ѝ стана приятел.

— Нейното алтер егo Тони веднъж вече се опита да те убие. Ами ако опита пак?

— Ще се справя.

Д-р Люисън се замисли.

— Добре. Искаш ли някой да дойде с вас?

— Не. Всичко ще бъде наред, Ото.

— Кога ще започнеш?

— Довечера.

— Искаш да ме заведеш на вечеря?

— Да. Мисля, че за теб ще е добре за малко да напуснеш клиниката, Ашли. Какво ще кажеш?

— Съгласна съм.

Остана изненадана от възбудата си при мисълта да излезе с Гилбърт Келър. „Ще е забавно да се махна от тук за една вечер“ —

помисли си. Но знаеше, че има още нещо. Вълнуваше я това, че ще е с него.

Щяха да вечерят в японския ресторант „Отани Гардънс“, отдалечен на осем километра от болницата. Д-р Келър знаеше, че поема риск. Тони или Алет всеки момент можеха да вземат връх над нея. Но си каза: „По-важно е Ашли да се научи да ми вярва, за да мога да ѝ помогна.“

— Странно нещо, Гилбърт — обади се Ашли, като се оглеждаше наоколо в оживения ресторант.

— Какво?

— Тези хора не изглеждат по-различни от пациентите в болницата.

— Ами те не са по-различни, Ашли. Сигурен съм, че всички имат проблеми. Единствената разлика е, че хората в болницата не могат да се справят с тях толкова добре, затова им помагаме.

— Нямах представа, че имам проблеми, докато... е, нали знаеш.

— А знаеш ли защо, Ашли? Защото си ги заровила надълбоко. Не си можела да приемеш онова, което ти се е случило, затова си издигнала в ума си стени и си скрила лошите неща. Много хора го правят. — Той умишлено смени темата: — Как е пържолата ти?

— Прекрасна е, благодаря.

От този момент нататък Ашли и д-р Келър веднъж седмично излизаха извън клиниката. Обядваха в чудесно италианско ресторантче, наречено „Бандучи“, вечеряха в „Палмата“, „При Ивлийн“ и „Гърненцето“. Не се появяваше нито Тони, нито Алет.

Една вечер той я заведе на танци в малък нощен клуб с прекрасен оркестър.

— Приятно ли ти е? — попита я.

— Много. Благодаря ти. — Погледна го и добави: — Ти не си като другите лекари.

— Те не танцуват ли?

— Знаеш какво искам да кажа.
Той я притисна към себе си и двамата изпитаха силно възмущение.
„Това може да е много опасно и за двама ви, Гилбърт.“

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Зная какво се опитваш да направиш, готин. Опитваш се да накараш Ашли да те помисли за свой приятел.

— Аз наистина съм й приятел, Тони, както и твой.

— Не си. Смяташ се за страхотен, а мен ме пренебрегваш.

— Грешиш. Уважавам и теб, и Алет също толкова, колкото и Ашли. И трите сте еднакво важни за мен.

— Наистина ли?

— Да. Тони, когато ти казах, че имаш прекрасен глас, говорех съвсем сериозно. Свириш ли на нещо?

— На пиано.

— Какво ще кажеш, ако уредя да свириш на пианото в общата стая?

— Ами може. — В гласа й имаше вълнение.

Д-р Келър се усмихна.

— С удоволствие ще го направя. Пианото ще е на твое разположение.

— Благодаря.

Той й уреди достъп до общата стая всеки следобед. Отначало вратата оставаше затворена, но когато чуваха пианото и гласа й отвътре, другите пациенти влизаха да послушат. Скоро Тони имаше голяма публика.

Д-р Келър преглеждаше бележките си заедно с д-р Люисън.

— Ами другата — Алет? — попита възрастният лекар.

— Уредих всеки следобед да рисува в градината. Ще я наблюдават, разбира се. Мисля, че това ще се окаже подходяща терапия.

Но Алет отказваше. По време на един от сеансите с нея д-р Келър я смъмри:

— Ти не използваш боите, които ти дадох, Алет. Жалко. Толкова си талантива.

„Ти пък откъде знаеш?“

— Не ти ли е приятно да рисуаш?

— Приятно ми е.

— Тогава защо не го правиш?

— Защото не съм добра. — „Стига си ми вадил душата.“

— Кой ти го каза?

— М-майка ми.

— Не сме разговаряли за майка ти. Искаш ли да ми разкажеш за нея?

— Няма нищо за разказване.

— Починала е при нещастен случай, нали?

Последва продължително мълчание.

— Да. Почина при нещастен случай.

На следващия ден Алет започна да рисува. Беше й приятно да е в градината с платното и четките си. Когато рисуваше, забравяше за всичко друго. Някои от пациентите заставаха до нея и я наблюдаваха. Гласовете им бяха пъстроцветни.

— Би трябвало да показват картините ти в галериите. — Черно.

— Наистина си добра. — Жълто.

— Къде се научи да рисуаш така? — Черно.

— Можеш ли да ме нарисуваш? — Оранжево.

— Искат ми се и аз да можах. — Черно.

Винаги съжаляваше, когато времето й изтечеше и трябваше да се прибира обратно в сградата.

— Искам да се запознаеш с един човек, Ашли. Това е Лайза Гарет. — Непознатата бе около петдесетгодишна, дребна и съсухрена като призрак. — Днес Лайза си отива у дома.

Лицето на жената просия.

— Нали е прекрасно? И дължа всичко на доктор Келър.

Той погледна към Ашли.

— Лайза страдаше от раздвоение на личността и имаше трийсет самоличности.

— Точно така, мила. И всичките изчезнаха.

— Тя е третият пациент с раздвоение на личността, който изписваме тази година — подчерта психиатърът.

И Ашли се изпълни с надежда.

— Доктор Келър е симпатичен — каза Алет. — Изглежда, че наистина ни харесва.

— Каква си тъпачка — озъби ѝ се Тони. — Не виждаш ли какво става? Вече ти казах. Преструва се, че ни харесва, за да правим каквото иска. А знаеш ли какво иска? Опитва се да ни събере и трите, миличка, и да убеди Ашли, че няма нужда от нас. И знаеш ли какво ще се случи тогава? Ние с теб ще умрем. Това ли искаш? Аз не.

— Ами не — колебливо отвърна Алет.

— Тогава ме слушай. Ще правим каквото казва докторът. Ще го оставим да повярва, че наистина се опитваме да му помогнем. Няма какъде да бързаме. И ти обещавам, че един ден ще се измъкнем от тук.

— Както кажеш, Тони.

— Добре. Хайде тогава да го накараме да си помисли, че се справя страхотно.

Получи се писмо от Дейвид. В плика имаше снимка на момченце.

Скъпа Ашли,

Надявам се, че си добре и че терапията постига напредък. Тук всичко е наред. Работя много и ми е приятно. Пращам ти снимка на нашия двегодишен Джефри. Както расте, скоро ще трябва да го женим. Около нас няма нищо ново. Просто исках да знаеш, че си мисля за теб.

Сандра също ти праща поздрави,

Дейвид

Ашли се загледа в снимката. „Какво красиво момченце. Надявам се да има щастлив живот.“

Тя отиде на обяд и когато се върна, снимката лежеше на пода на стаята ѝ, накъсана на парченца.

15 юни, 13:30 часа

Пациент: Ашли Патерсън. Терапевтичен сеанс с натриев амитал.
Алтер его: Алет Питърс.

— Разкажи ми за Рим, Алет.

— Това е най-красивият град на света. Пълен е с чудесни музеи. Някога постоянно ги обикалях. — „Ти пък какво знаеш за музеите?“

— И си искала да станеш художничка, нали?

— Да. — „Ти каква си мислиш, че съм искала да стана, пожарникарка ли?“

— Учила ли си живопис?

— Не. — „Що не идеш да досаждаш на някой друг?“

— Защо? Майка ти ли не ти позволи?

— О, не. Просто реших, че не съм достатъчно добра. — „Тони, разкарай го от мен!“

— Имала ли си някакви травми през този период? Случвали ли са ти се ужасни неща?

— Не. Бях много щастлива. — „Тони!“

15 август, 09:00 часа

Пациент: Ашли Патерсън. Хипнотерапевтичен сеанс. Алтер его: Тони Прескот.

— Искаш ли да поговорим за Лондон, Тони?

— Да. Там беше страотно. Лондон е толкова цивилизован град. Човек може да си намери много занимания.

— Имала ли си някакви проблеми?

— Проблеми ли? Не. Бях много щастлива в Лондон.

— И не си спомняш да ти се е случвало нещо лошо?

— Не, разбира се. — „И какво ще постигнеш с това, готин?“

Всеки сеанс носеше нови спомени на Ашли. Когато си лягаше вечер, сънуваше, че е в „Глобъл Къмпютър Графикс“. Там бе Шейн Милър и хвалеше работата ѝ.

„Нямаше да се справим без теб, Ашли. Ще те задържим тук завинаги.“ После сцената се прехвърляше в затворническа килия и Шейн Милър казваше: „Много ми е трудно да го правя сега, но при тези обстоятелства компанията те уволнява. Естествено, не можем да си позволим да сме свързани с такова нещо. Нали разбираш? В това няма нищо лично.“

Когато сутрин се събудеше, възглавницата ѝ беше мокра от сълзи.

Терапевтичните сеанси натъжаваха Алет. Напомняха ѝ колко много ѝ липсва Рим и колко щастлива е била с Ричард Мелтън. „Двамата можехме да живеем толкова щастливо, но вече е твърде късно. Твърде късно.“

Тони мразеше терапевтичните сеанси, защото ѝ носеха ужасни спомени. Толкова бе направила, за да защити Ашли и Алет. Но получаваше ли благодарност от някого? Не. Бяха я заключили като някакъв престъпник. „Но аз ще се измъкна от тук — обещавахе си. — Ще се измъкна от тук.“

Страниците на календара свършиха и започна нова година. Д-р Келър все повече се ядосваше.

— Прочетох последния ти доклад — каза му д-р Люисън. — Смяташ ли, че наистина нямат спомен, или просто те разиграват?

— Разиграват ме, Ото. Като че ли знаят какво се опитвам да направя и не желаят да ми го позволят. Мисля, че Ашли искрено иска да ми помогне, но те не ѝ дават възможност. Обикновено под хипноза можеш да стигнеш до тях, но Тони е много силна. Налага пълен контрол и е опасна.

— Опасна ли?

— Да. Представи си колко много омраза трябва да се е насъбрала в нея, за да убие и кастрира петима мъже.

Останалите месеци до края на годината не доведоха до по-добри резултати.

Д-р Келър постигаше напредък с другите си пациенти, но не и с Ашли, към която проявяваше най-силна загриженост. Имаше чувството, че на Тони ѝ е приятно да го разиграва. Беше решена да не му позволи да успее. И после неочаквано постигна успех.

Всичко започна с поредното писмо на д-р Патерсън.

5 юни

Скъпа Ашли,

Имам служебно пътуване до Ню Йорк и много ми се иска да намина при теб. Ще се свържа с д-р Люисън и ако той не възрази, можеш да ме очакваш към края на месеца.

С много обич
Татко

Три седмици по-късно д-р Патерсън пристигна заедно с привлекателна тъмнокоса жена на около четирийсет години и с нейната тригодишна дъщеря Катрина.

Поканиха ги в кабинета на д-р Люисън. Той се изправи да ги посрещне.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, доктор Патерсън.

— За мен също. Това е госпожица Виктория Анистън и дъщеря ѝ Катрина.

— Приятно ми е, госпожице Анистън. Катрина.

— Доведох ги, за да ги запозная с Ашли.

— Чудесно. В момента тя е с доктор Келър, но би трябвало скоро да свършат.

— Как е Ашли? — попита баща ѝ.

Ото Люисън се поколеба.

— Може ли да поговорим насаме?

— Естествено.

Патерсън се обърна към Виктория и Катрина:

— Навън има прекрасна градина. Защо не ме почакате там и после заедно ще отидем при Ашли?

Виктория Анистън се усмихна.

— Чудесно. — Погледна към Ото Люисън. — Беше ми приятно да се запозная с вас, докторе.

— На мен също, госпожице Анистън.

Д-р Патерсън ги изчака да излязат от стаята. После се обърна към Ото Люисън:

— Има ли някакъв проблем?

— Ще бъда откровен с вас, доктор Патерсън. Не сме постигнали сериозен напредък, както се надявах. Ашли казва, че иска да помогне, но изобщо не ни съдейства. Всъщност дори се съпротивлява на лечението.

Бащата озадачено го наблюдаваше.

— Защо?

— Това не е нещо необичайно. Всички пациенти с раздвоение на личността в някаква степен се страхуват да се срещнат със своите алтер его. Това ги ужасява. Самата мисъл, че в ума и тялото им живеят други личности, които са в състояние да ги контролират... Е, можете да си представите колко е тежко.

Хирургът кимна.

— Разбира се.

— В Ашли има нещо, което ни озадачава. Тези проблеми почти винаги започват с някаква травма в ранна възраст. В нейния случай липсват такива данни и затова нямаме представа как и защо е започнало всичко.

Д-р Патерсън замълча за миг.

— Аз мога да ви помогна. — Пое дълбоко дъх. — Вината е моя.

Ото Люисън напрегнато го наблюдаваше.

— Това се случи, когато Ашли беше шестгодишна. Трябваше да замина за Англия. Съпругата ми не можеше да дойде. Взех Ашли със себе си. Жена ми имаше там по-възрастен братовчед, казваше се Джон. Тогаваше го разбирах, но Джон имаше... емоционални проблеми. Един ден се наложи да изнесе лекция и той ми предложи да се грижи за

детето. Когато вечерта се прибрах, него го нямаше. Ашли беше изпаднала в истерия. Трябваше ми много време, за да я успокоя. След този случай не допускаше никого до себе си, стана плаха и затворена. Една седмица по-късно Джон беше арестуван за многократно изнасилване на деца. — Лицето му мъчително се сгърчи. — Никога няма да си го простя. Повече не съм оставял Ашли с друг човек.

Последва продължително мълчание.

— Ужасно съжалявам — каза Ото Люисън. — Но мисля, че ни дадохте отговора на въпроса, който се опитвахме да открием, доктор Патерсън. Сега доктор Келър ще може да работи на конкретна основа.

— Въпросът е прекалено болезнен за мен и никога не съм го обсъждал.

— Разбирам. — Психиатърът си погледна часовника. — Ашли ще се забави още малко. Защо не отидете при госпожица Анистън в градината, а аз по-късно ще пратя-дъщеря ви.

Д-р Патерсън се изправи.

— Благодаря ви.

Ото Люисън го изпрати с поглед. Нямаше търпение да сподели с д-р Келър какво е научил.

Виктория Анистън и Катрина го очакваха.

— Видя ли Ашли? — попита Виктория.

— След няколко минути ще я пратят тук — отвърна той. После се огледа наоколо. — Прекрасно е, нали?

Катрина се втурна към него.

— Искам пак да се изкача на небето.

Той се усмихна.

— Добре. — Взе я на ръце, подхвърли я във въздуха и после отново я хвана.

— По-високо!

— Дръж се. Хайде сега. — Отново я подхвърли. Момиченцето пицеше от удоволствие.

— Хайде пак!

Д-р Патерсън стоеше с гръб към сградата, затова не видя, че оттам излизат Ашли и д-р Келър.

— По-високо! — изпищя Катрина.

Ашли се спря на прага. Тя наблюдаваше как баща ѝ си играе с момиченцето и времето като че ли спря. После всичко се случи в забавено движение.

Момиченце, което подхвърлят във въздуха...

— По-високо, тате!

— Дръж се. Хайде сега.

И после момиченцето беше хвърлено на леглото...

Някакъв глас му говореше:

— Ще ти хареса...

Образ на мъж, който ляга до нея на леглото. Момиченцето пищеше:

— Стига. Не. Моля те, не.

Лицето на мъжа беше в сянка. Той я притискаше надолу и галеше тялото ѝ.

— Не ти ли е приятно?

Внезапно сянката се вдигна и Ашли видя лицето на мъжа. Беше баща ѝ.

Като го гледаше да си играе в градината с момиченцето, тя започна да крещи, неспособна да се овладее.

Д-р Патерсън, Виктория Анистън и Катрина се стреснаха и се обърнаха към нея.

— Ужасно съжалявам — бързо изрече д-р Келър. — Днес не е подходящ ден. Можете ли да дойдете друг път? — И отведе Ашли.

Пратиха я в спешното отделение.

— Пулсът ѝ е прекалено ускорен — отбеляза д-р Келър. — В момента е в състояние на амнезия. — Той се приближи до нея и я повика: — Ашли, няма от какво да се страхуваш. Сега си в безопасност. Никой няма да ти направи нищо. Просто слушай гласа ми и се отпусни... отпусни се... отпусни се...

Трябваше му половин час.

— Ашли, разкажи ми какво се случи. Какво те разстрои?

— Татко и момиченцето...

— Да?

Отговори му Тони:

— Тя не може да го приеме. Страхува се, че той ще направи с момиченцето същото, каквото направи и с нея.

Психиатърът внимателно я наблюдаваше.

— Какво... какво е направил с нея?

Случи се в Лондон. Тя беше в леглото си. Той седна до нея и каза: „Ще те направя много щастлива, миличка.“ Започна да я гъделичка, а тя се смееше. И после... той ѝ съблече пижамата и започна да си играе с нея. „Не ти ли е приятно?“ Ашли се разпищя: „Стига. Недей да ми правиш така.“ Но той не престана. Притисна я и продължаваше ли продължаваше...

— За пръв път ли се случваше, Тони? — попита д-р Келър.

— Да.

— На колко години беше Ашли?

— На шест.

— И тогава си се родила ти, нали?

— Да. Ашли беше прекалено ужасена, за да го приеме.

— Какво се случи после?

— Татко всяка нощ идваше в леглото при нея. — Сега думите се лееха от устата ѝ. — Тя не можеше да му попречи. Когато се прибраха вкъщи, Ашли разказа на мама какво се е случило и тя я нарече „лъжлива малка кучка“.

Вечер Ашли се страхуваше да заспи, защото знаеше, че татко ще дойде в стаята ѝ. Той я караше да го гали и после си играеше със себе си. И я предупреждаваше: „Недей да казваш на никого за това, иначе няма да те обичам.“ Тя не можеше да каже на никого. Майка и татко постоянно се караха и Ашли си мислеше, че вината е нейна. Знаеше, че е направила нещо лошо, но нямаше представа какво. Мама я мразеше.

— Колко време продължи това? — попита д-р Келър.

— Когато бях на осем... — Тони млъкна.

— Продължавай, Тони.

Лицето на Ашли се промени и на стола вече седеше Алет.

— Преместихме се в Рим, където татко правеше изследвания в „Поликлинико Умберто Примо“ — каза тя.

— И там си се родила ти?

— Да. Ашли не можа да изтърпи онова, което се случи една нощ, затова трябваше да дойда и да я пазя.

— Какво се случи тогава, Алет?

— Татко влезе в стаята ѝ, докато тя спеше. Беше гол.

Легна на леглото и този път проникна в нея. Тя се опитваше да му попречи, но не можеше. Умоляваше го никога повече да не го прави, но той идваше при нея всяка нощ. И винаги казваше: „Така мъжът показва на жената, че я обича. Ти си моята жена и аз те обичам. На никого не трябва да казваш за това.“ И тя не можеше да каже на никого.

Ашли ридаеше и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

На Гилбърт Келър му се искаше да я прегърне, да ѝ каже, че я обича и че всичко ще е наред. Но, разбира се, това не бе възможно. Той бе неин лекар.

Когато д-р Келър се върна в кабинета на д-р Люисън, д-р Патерсън, Виктория Анистън и Катрина си бяха заминали.

— Е, най-после каквото очаквахме — каза той. — Постигнахме пробив. Зная кога и защо са се родили Тони и Алет. Отсега нататък ще започнат големи промени.

И се оказа прав. Нещата започнаха да се променят.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Сеансът беше започнал. Когато хипнотизира Ашли, д-р Келър ѝ каза:

— Ашли, разкажи ми за Джим Клиъри.

— Обичах Джим. Искахме да избягаме заедно и да се оженим.

— Да...

— На абитуриентския бал Джим ме попита дали искам да отида у тях и аз... аз му отказах. Когато ме изпрати до вкъщи, баща ми ни чакаше. Беше бесен. Каза на Джим да се маха и да стои надалеч.

— Какво се случи след това?

— Реших да отида при Джим. Събрах си багажа и тръгнах към дома му. — Тя се поколеба. — По средата на пътя се отказах и се прибрах вкъщи. Аз...

Изражението на Ашли започна да се променя. Тя се отпусна на стола си и мястото ѝ зае Тони.

— Прибрала се била, хайде бе! Тя отиде у тях, готин.

Когато стигна до къщата на Джим Клиъри, вътре бе тъмно. Припомни си, че той ѝ беше казал: „Нашите ги няма за уикенда.“ Ашли натисна звънеца. Няколко минути по-късно той отвори вратата. Беше по пижама.

— Ашли. — На лицето му грейна усмивка. — Значи си решила да дойдеш. — Придърпа я вътре.

— Дойдох, защото...

— Не ме интересува защо си дошла. Сега си тук. — Той я прегърна и я целуна. — Искаш ли да пийнем нещо?

— Не. Може би малко вода. — Внезапно се почувства неспокойна.

— Естествено. Ела. — Хвана я за ръката и я отведе в кухнята. Наля ѝ чаша вода и я наблюдаваше, докато я изпи. — Изглеждаш ми нервна.

— Ами... така е.

— Няма причина. Нашите в никакъв случай няма да се приберат. Хайде да се качим горе.

— Джим, мисля, че не трябва.

Той застана зад нея и обхвана гърдите ѝ. Ашли се завъртя.

— Джим...

Устните му бяха върху нейните и той я буташе към кухненския плот.

— Ще те направя много щастлива, миличка. — Същите думи казваше и баща ѝ: „Ще те направя много щастлива, миличка.“

Тя се вцепени. Усети, че ѝ съблича дрехите и прониква в нея. Ашли просто стоеше гола и безмълвно пицеше.

И тогава я обзе ярост.

Видя големия кухненски нож на дървената поставка. Грабна го и започна да го забива в гърдите на Джим, като крещеше:

— Стига, татко... Стига... Стига... Стига...

После погледна надолу. Той лежеше на пода и от него шуртеше кръв.

— Животно такова — извика Ашли. — Повече никога няма да го правиш. — Тя се наведе и заби ножа в тестисите му.

В шест часа сутринта Ашли отиде на гарата, както се бяха уговорили с Джим. От него нямаше и следа.

Започваше да изпада в паника. Питаше се какво се е случило. Чу влака да изсвирва в далечината. Погледна си часовника: 07:00. Тя се изправи и отчаяно се огледа наоколо. „Случило му се е нещо ужасно.“ Няколко минути по-късно гледаше как влакът за Чикаго се отдалечава и отнася със себе си всичките ѝ мечти.

Изчака още половин час и после бавно се отправи обратно към къщи. По обяд двамата с баща си бяха в самолета за Лондон...

Сеансът завършваше. Д-р Келър броеше:

— ...четири... пет. Вече си будна.

Ашли отвори очи.

— Какво стана?

— Тони ми разказа как е убила Джим Клиъри. Той те е нападнал. Лицето ѝ пребледня.

— Искам да си отида в стаята.

Д-р Келър разказваше на Ото Люисън:

— Наистина постигаме напредък, Ото. Досега бяхме в задънена улица. И трите се страхуваха да направят първата стъпка. Но вече започнаха да се отпускат. В правилната посока сме, но Ашли все още се бои да погледне действителността.

— Няма ли представа как са извършени тези убийства? — попита той.

— Абсолютно никаква. В тези моменти напълно е изключвала и Тони е взимала връх.

Два дни по-късно.

— Удобно ли ти е, Ашли?

— Да.

— Искам да ни разкажеш за Денис Тибъл. Беше ли ти приятел?

— Двамата работехме в една и съща компания. Но не бяхме приятели.

— Според полицейския доклад в апартамента му са били открити твоите отпечатыци.

— Така е. Отидох там, защото искаше да го посъветвам за нещо.

— И какво се случи?

— Поговорихме няколко минути и той ми даде чаша вино с нещо упойващо.

— Какво е следващото нещо, което си спомняш?

— Аз... събудих се в Чикаго.

Изражението й започна да се променя. След миг с него разговаряше Тони.

— Искаш ли да знаеш какво се случи в действителност?

— Разкажи ми, Тони.

Денис Тибъл взе, бутилката с вино и каза:

— Хайде да се настаним по-удобно. — После я поведе към спалнята.

— Денис, не искам да...

Озоваха се в спалнята и той я събличаше.

— Зная какво искаш, миличка. Искаш да, те чукам. Затова дойде тук.

Тя се мъчеше да се откъсне от него.

— Престани, Денис!

— Не и докато не ти дам онова, за което си дошла. Ще ти хареса, миличка.

Той я блъсна на леглото. Ръцете му се плъзнаха между краката ѝ. Това бе гласът на баща ѝ: „Ще ти хареса, миличка.“ И той проникваше в нея, а тя безмълвно пищеше: „Не, татко. Стига!“ И — после я обзе неизразимата ярост. Ашли видя бутилката, грабна я, разби я в ръба на масата и заби остриите ѝ краища в гърба му. Той изкрещя и се опита да се изправи, но тя го държеше здраво и продължаваше да го удря. Накрая Тибъл се свлече на пода.

— Стига — из хленчи той.

— Обещавах ли повече никога да не го правиш? Е, ние ще се погрижим, за това. — Взе парче стъкло и се наведе към слабините му.

След кратко мълчание д-р Келър попита:

— Какво направи след това, Тони?

— Реших, че ще е по-добре да избягам от там, преди да се появи полицията. Трябва да призная, че бях много възбудена. Искях за известно време да се махна от скучния живот на Ашли и имах приятел в Чикаго, затова реших да отида там. Не го намерих, затова обиколих магазините, минах през няколко бара и изобщо добре си прекарах.

— Какво се случи после?

— Настаних се в хотел и заспах. — Сви рамене. — Оттам нататък парада командваше Ашли.

Събуди се бавно със съзнанието, че се е случило нещо ужасно. Чувстваше се като упоена. Струваше ѝ невероятно усилие дори само да отвори очи. Ашли се огледа наоколо и изпадна в паника. Лежеше гола в евтина хотелска стая. Нямаше представа къде е и как се е озовала там. Успя да седне и слепоочията ѝ запулсраха.

Стана от леглото, влезе в малката баня и застана под душа. Остави горещата струя да облива тялото ѝ, като се опитваше да измие ужасните, мръсни неща, които ѝ се бяха случили. Ами ако

забременееше? От мисълта да има дете започна да ѝ се гади. Ашли спря водата, избърса се и отиде до гардероба. Дрехите ѝ ги нямаше. Вътре откри само черен кожен минижуп, евтина наглед къса блузка и обувки с високи тънки токчета. Макар че това облекло я отвращаваше, нямаше друг избор. Бързо се облече и се погледна в огледалото. Приличаше на проститутка.

— Татко, аз...

— Какво се е случило?

— В Чикаго съм и...

— Какво правиш в Чикаго?

— Сега не мога да ти обяснявам. Трябва ми самолетен билет до Сан Хосе. Нямам никакви пари в себе си. Можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се. Почакай... Самолет на „Американ Еърлайнс“ излита от „О’Хеър“ в десет и четирийсет, полет четиристотин и седем. Запазил съм ти място.

— Алет, чуваш ли ме? Алет.

— Тук съм, доктор Келър.

— Искам да поговорим за Ричард Мелтън. Били сте приятели, нали?

— Да. Беше много... simpatico. Бях влюбена в него.

— Той обичаше ли те?

— Мисля, че да. Той беше художник. Обикаляхме музеите и разглеждахме картините. Когато бях с Ричард, се чувствах... жива. Мисля, че ако някой не го беше убил, щяхме да се оженим.

— Разкажи ми за последния път, когато бяхте заедно.

— На излизане от музея Ричард ми каза: „Съквартиратът ми довечера е на купон. Какво ще кажеш да се отбием у нас? Бих искал да ти покажа някои картини.“

„Не още, Ричард.“

„Както кажеш. Ще се видим ли следващия уикенд?“

„Да.“

— После си тръгнах — каза Алет. — И тогава го видях за последен път...

Д-р Келър забеляза, че лицето ѝ се променя и отново придобива живите черти на Тони.

— Тя така си мисли — заяви Тони. — Но истината е друга.

— Какво се случи? — попита д-р Келър.

Тя отиде в жилището му на Фел Стрийт. Апартаментът бе малък, но картините на Ричард го правеха да изглежда прекрасен.

— Те преобразяват стаята, Ричард.

— Благодаря ти, Алет. — Той я прегърна. — Искам да се любим. Колко си красива!

„Колко си красива“ — казваше баща ѝ. И тя се вцепени. Защото знаеше ужасното нещо, което щеше да се случи. Лежеше гола на леглото и познатата болка от проникването му в нея я разкъсваше.

Тя изпищя:

— Не! Стига, татко! Престани! — И после я обзе безумната ярост. Не си спомняше откъде е взела ножа, но го забиваше в тялото му и не можеше да се спре, като викаше: — Казах ти да престанеш! Престани!

Ашли се гърчеше на стола и крещеше.

— Всичко е наред, Ашли — каза д-р Келър. — В безопасност си. Когато преброя до пет, ще се събудиш.

Тя се събуди разтреперана.

— Всичко наред ли е?

— Тони ми разказа за Ричард Мелтън. Той се е любил с теб. Ти си го помислила за баща си и затова...

Ашли запуши ушите си с длани.

— Не искам да слушам повече!

Д-р Келър отиде при Ото Люисън.

— Мисля, че най-после постигнахме успех. За Ашли е много травмиращо, но краят се вижда. Остава ни да си спомним още две убийства.

— И после?

— После ще срещна Ашли, Тони и Алет.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Тони? Тони, чуваш ли ме?

Пред погледа на д-р Келър изражението на Ашли се промени:

— Чувам те, готин.

— Хайде да поговорим за Жан-Клод Парен.

— Трябваше да разбера, че е прекалено хубаво, за да е вярно.

— Какво искаш да кажеш?

— Отначало изглеждаше истински джентълмен. Извеждаше ме всеки ден и наистина си прекарвахме чудесно. Мислех си, че е различен, но и той се оказа като другите. Искаше само секс.

— Разбирам.

— Подари ми прекрасен пръстен и сигурно си е мислил, че ме е купил. Отидох с него в дома му.

Имаше красива двуетажна къща от червени тухли, пълна с антики.

— Прелестно е.

— Искам да ти покажа нещо специално в спалнята. — И той я отведе горе, и тя нямаше сили да го спре. Бяха в спалнята и Жан-Клод я прегърна. — Съблечи се — прошепна.

— Не искам да...

— Икаш, разбира се. И двамата го искаме. — Бързо я съблече, после я бутна на леглото и се качи отгоре ѝ.

Тя простена:

— Недей. Моля те, недей, татко!

Но той не ѝ обърна внимание. Продължаваше да прониква в нея, докато накрая въздъхна:

— Ох! — И престана. — Прекрасна си.

Тогава я обзе ужасната злоба. Тя грабна острия нож за писма от бюрото, заби го в гърдите му и натисна надолу, после пак нагоре и пак...

— Повече няма да го правиш. — Наведе се към слабините му.

След това без да бърза взе душ, облече се и се прибра в хотела.

— Ашли... — Лицето ѝ започна да се променя. — Сега ще се събудиш.

Тя бавно дойде в съзнание и погледна към д-р Келър.

— Пак ли Тони?

— Да. Запознала се е с Жан-Клод чрез Интернет. Ашли, губи ли ти се време от престоя ти в Квебек? Случвало ли се е внезапно да се окаже, че са минали няколко часа или дори цял ден и да не знаеш какво се е случило през това време?

Тя кимна.

— Да. Случваше се... често.

— Тогава Тони е взимала връх.

— И тогава... тогава тя...

— Да.

Следващите няколко месеца изтекоха еднообразно. Следобед д-р Келър слушаше как Тони свири на пиано и пее и наблюдаваше как Алет рисува в градината. Оставаше да обсъдят още едно убийство, но искаше Ашли да е спокойна, преди да започнат да говорят за него.

От идването ѝ в клиниката бяха изминали пет години. „Тя е почти излекувана“ — мислеше си психиатърът.

Един понеделник сутрин прати да я повикат. Когато влезе в кабинета му, Ашли беше бледа, сякаш знаеше какво ѝ предстои.

— Добро утро, Ашли.

— Добро утро, Гилбърт.

— Как се чувстваш?

— Нервна съм. Това е последното, нали?

— Да. Хайде да си поговорим за заместник-шериф Сам Блейк. Какво правеше в апартамента ти?

— Аз го помолих да дойде. Някой беше написал на огледалото в банята „Ти ще умреш“. Не знаех какво да правя. Мислех си, че някой се опитва да ме убие. Позвъних в полицията и заместник-шериф Блейк дойде вкъщи. Отнасяше се към мен с голямо съчувствие.

— Ти ли го помоли да остане при теб?

— Да. Страхувах се да остана сама. Той каза, че ще прекара нощта вкъщи и на сутринта ще ми уреди денонощна охрана. Предложих му да спя на дивана, а той на леглото в спалнята, но Блейк отказа. Спомням си, че провери дали прозорците са заключени и после спусна резето на вратата. Пистолетът му лежеше на масата до дивана. Пожелах му лека нощ, отидох в спалнята и затворих вратата.

— И какво се случи после?

— Аз... следващото нещо, което си спомням, беше, че ме събудиха писъци откъм уличката. После пристигна шерифът и ми каза, че открили Блейк мъртъв. — Тя замълча. Лицето ѝ бе преbledняло.

— Добре. Сега ще те хипнотизирам. Просто се отпусни... Затвори си очите и се отпусни... — След десет минути д-р Келър каза: — Тони...

— Тук съм. Искаш да знаеш какво точно се случи, нали? Ашли беше такава глупачка да покани Сам да преспи в апартамента. Можех да ѝ кажа какво ще направи той.

Блейк чу вик откъм спалнята, бързо скочи от дивана и грабна пистолета си. Втурна се към вратата и се ослуша. Тишина. Явно просто му се е сторило. Когато понечи да се обърне, отново го чу. Блъсна вратата и насочи пистолета напред. Ашли спеше. Гола. В стаята нямаше никой друг. Тя тихо стенеше насън. Заместник-шерифът се приближи до нея. Изглеждаше прекрасна, свита на кълбо в леглото.

Ашли отново простена, попаднала в мрежите на някакъв кошмар. Той искаше само да я успокои, само да я прегърне. Легна до нея, нежно я притисна към себе си, усети топлината на тялото ѝ и започна да се възбужда.

Тя се събуди от гласа му:

— Вече всичко е наред. В безопасност си. — И устните му бяха върху нейните. Той разтвори краката ѝ и проникна в нея.

И Ашли изкрещя:

— Не, татко!

Той се движеше все по-бързо с животинска настойчивост. Тогава я обзе свирепата ярост. Тя грабна ножа от чекмеджето на нощното шкафче до леглото и започна да го забива в тялото му.

— Какво се случи, след като го уби?

— Тя уви трупа му в чаршафите и го замъкна до асансьора, после мина през гаража и го остави на задната уличка.

— После — каза на Ашли д-р Келър — Тони увила трупа му в чаршафите, замъкнала го до асансьора, минала през гаража и го оставила в уличката.

Ашли го слушаше със смъртнобледо лице:

— Тя е чудо... Аз съм чудовище.

— Не — отвърна Гилбърт Келър. — Ашли, трябва да запомниш, че Тони е родена от мъката ти, за да те пази. Същото се отнася и за Алет. Вече е време да приключваме с това. Искam да се срещнеш с тях. Това е следващата крачка към излекуването ти.

Тя силно стисна клепачи.

— Добре. Кога ще... ще го направим?

— Утре сутрин.

Ашли бе в състояние на дълбока хипноза. Д-р Келър започна с Тони.

— Тони, искам двете с Алет да поговорите с Ашли.

— Какво те кара да смяташ, че тя може да се справи с нас?

— Мисля, че може.

— Добре, готин. Както кажеш.

— Алет, готова ли си да се срещнеш с Ашли?

— Ако Тони смята, че може.

— Естествено, Алет. Вече е крайно време.

Психиатърът дълбоко си пое дъх и каза:

— Ашли, искам да се запознаеш с Тони.

Последва продължително мълчание. После тя плахо изрече:

— Здравей, Тони...

— Здравей.

— Ашли, поздравя Алет.

— Здравей, Алет.

— Здравей, Ашли.

Д-р Келър с облекчение въздъхна.

— Искам да се опознаете. Преживели сте едни и същи неща. Те са ви разделяли. Но вече няма причина за това. Ще станете едно цяло, истински здрав човек. Това е дълго пътуване, но вие вече го започнахте. Обещавам ви, че най-трудното вече е минало.

От този момент нататък лечението на Ашли се ускори. Тя и нейните две алтер его всеки ден разговаряха помежду си.

— Трябваше да те пазя — обясни й Тони. — Предполагам, че всеки път щом съм убивала някой от онези мъже, аз съм убивала татко заради онова, което направи с теб.

— И аз се опитвах да те пазя — прибави Алет.

— Аз... признателна съм ви. Благодаря и на двете ви.

Ашли се обърна към д-р Келър и сухо каза:

— Всъщност това съм само аз, нали? Разговарям със самата себе си.

— Разговаряш с други две части от себе си — внимателно я поправи той. — Време е трите да се слеете и отново да станете едно цяло.

Тя го погледна и се усмихна.

— Готова съм.

Същия следобед д-р Келър отиде в кабинета на Ото Люисън, който му каза:

— Чух, че имаш добри новини, Гилбърт.

Келър кимна.

— Ашли има забележителен напредък. Мисля, че след още няколко месеца ще можем да я пуснем и да продължим лечението й като приходящ пациент.

— Чудесна новина. Поздравления.

„Ще ми липсва — помисли си той. — Ужасно ще ми липсва.“

— Доктор Сейлъм е на телефона, господин Сингър.

— Благодаря. — Озадачен, Дейвид вдигна слушалката. За какво ли го търсеше психиатърът? Не се бяха чували от години. — Ройс?

— Добро утро, Дейвид. Имам интересна новина за теб. Става дума за Ашли Патерсън.

Той внезапно се разтревожи.

— Да?

— Спомняш ли си колко усилия положихме, за да открием травмата, причинила състоянието ѝ? И не успяхме.

Отлично си спомняше. Това бе основна слабост в защитата.

— Да.

— Е, току-що научих отговора. Позвъни ми моят приятел доктор Люисън, който ръководи Кънектикътската психиатрична клиника. Липсващата част от мозайката е доктор Стивън Патерсън. Той е човекът, насилвал Ашли като дете.

Адвокатът не повярва на ушите си.

— Какво?!

— Доктор Люисън съвсем наскоро научил за това. Дейвид слушаше д-р Сейлъм, но мислите му бяха другаде. Спомняше си думите на д-р Патерсън: „Ти си единственият, на когото вярвам, Дейвид. Дъщеря ми означава всичко за мен. Ти ще ѝ спасиш живота... Искам да защитаващ Ашли и няма да допусна никой друг.“

И внезапно осъзна защо той толкова е настоявал да представлява Ашли сам. Защото е бил сигурен, че ако Дейвид открие какво е извършил, няма да го издаде. Д-р Патерсън се бе изправил пред дилемата или дъщеря му, или репутацията му и беше избрал второто. Мръсно копеле!

— Благодаря, Ройс.

Същия следобед, когато влезе в общата стая, Ашли видя оставен от някого брой на „Уестпорт Нюз“. На първа страница на вестника имаше снимка на баща ѝ с Виктория Анистън и Катрина. Статията започваше така: „Д-р Стивън Патерсън ще сключи брак с известната Виктория Анистън, която има тригодишна дъщеря от предишния си съпруг. Д-р Патерсън постъпва на работа в манхатънската болница «Сейнт Джон» — и двамата с бъдещата си съпруга са купили къща на Лонг Айлънд...“

Ашли се вцепени и лицето ѝ се превърна в яростна маска.

— Ще го убия това копеле — изкрещя Тони. — Ще го убия!

Тя напълно изгуби самообладание. Затвориха я в стая с тапицирани стени, за да не може да се нарани. Беше привързана към леглото. Когато санитарите идваха да я хранят, Ашли се опитваше да ги удари, затова не се приближаваха много до нея.

Когато видя д-р Келър, тя извика:

— Пусни ме от тук, копеле такова. Веднага!

— Ще те пуснем — меко отвърна той, — но първо трябва да се успокоиш.

— Спокойна съм — изкрещя Тони. — Пусни ме!

Той седна на пода до нея.

— Тони, когато си видяла снимката на баща си, ти си казала, че ще го нараниш и...

— Лъжеш! Казах, че ще го убия!

— Стига вече убийства. Нали не искаш да намушкаш още някого?

— Няма да го намушкам. Чувал ли си за киселините? Те разяждат всичко, включително кожа. Само почакай да...

— Не искам да си мислиш такива неща.

— Прав си. Пожар! Така ще е по-добре. Няма да се наложи да чака да гори в ада. Мога да го направя така, че изобщо да не ме заловят, ако...

— Тони, забрави за това.

— Добре. Ще измисля друг, още по-добър начин.

Ядосан, той я изгледа за миг.

— Защо си толкова бясна?

— Не знаеш ли? Мислех си, че си страхотен лекар. Той ще сключва брак с жена, която има тригодишна дъщеричка. Какво ще стане с това момиченце, прочути докторе? Ще ти кажа какво. Същото, каквото се случи и с нас. Е, аз няма да го допусна!

— Надявах се, че си се избавила от цялата тази омраза.

— Омраза ли? Искаш ли да ти кажа какво е омраза?

Валеше. Силни струи се стичаха от покрива на летящия по шосето автомобил. Тя погледна към майка си зад волана и се усмихна. После запя:

*Из черничевия гъсталак
маймунката след невестулка се завтече...*

Майка ѝ се обърна към нея и изкрещя:

— Млъквай. Казах ти, че мразя тази песен. Гади ми се от теб, нещастно малко...

После всичко като че ли се случи на забавен каданс. Завоят, поднесият автомобил, дървото. Сблъсъкът я изхвърли навън. Нямаше ѝ нищо. Тя се изправи. Чуваше майка си, заклещена в колата, да вика:

— Измъкни ме от тук. Помогни ми! Помогни ми!

И тя остана да гледа, докато колата накрая се взриви.

— Омраза ли? Искаш ли да ти разкажа още?

— Решението трябва да е единодушно — каза Уолтър Манинг.

— Дъщеря ми е професионалистка, а не дилетантка. Нарисува го като услуга. Не можем просто да я отхвърлим... Трябва да е единодушно. Или ще му подарим картината на дъщеря ми, или нищо.

Тя бе паркирала до тротоара със запален двигател. Видя, че Уолтър Манинг пресича улицата и се насочва към гаража, в който държеше колата си. Превключи на скорост и настъпи газта. Той чу рева на летящата към него кола в последния момент и се обърна. Тя наблюдаваше изражението на лицето му, когато бронята го размаза и отхвърли тялото му настрани. Продължи напред. Нямаше свидетели. Господ беше на нейна страна.

— Ето това е омраза, готин! Това е истинска омраза!

Гилбърт Келър ужасено я слушаше, потресен от хладнокръвната ѝ злоба. Отмени останалите си ангажименти за деня. Трябваше да остане сам.

На следващата сутрин, когато влезе в стаята ѝ, той се срещна с Алет.

— Защо ми причинявате това, доктор Келър? — попита тя. — Пуснете ме от тук.

— Ще те пусна — увери я той. — Разкажи ми за Тони. Какво ти каза?

— Че трябва да избягаме от тук и да убием татко.

Мястото на Алет зае Тони.

— Здравсти, готин. Вече сме добре. Що не ни пуснеш?

Той се вгледа в очите ѝ. И видя убийствено хладнокръвие.

Д-р Ото Люисън въздъхна.

— Ужасно съжалявам за случилото се, Гилбърт. Всичко вървеше толкова добре.

— В момента изобщо не мога да установя контакт с Ашли.

— Предполагам, това означава, че ще се наложи да започнеш лечението ѝ отначало.

Д-р Келър се замисли.

— Всъщност не, Ото. Стигнали сме до точката, в която трите самоличности са се опознали. Това беше голям успех. Следващата стъпка е да ги накараме да се слеят в едно. И аз ще открия начин да го постигна.

— Онази проклета статия...

— Имаме късмет, че Тони е видяла статията.

Люисън изненадано го погледна.

— Късмет ли?

— Да. Защото у Тони е останала омраза. След като вече го знаем, можем да работим по въпроса. Искам да направя един експеримент. Ако се получи, ще сме в добра форма. В противен случай... — замълча за миг и тихо прибави: — Ашли ще трябва да остане тук до края на живота си.

— Какво ще правиш?

— Струва ми се, че не бива да се среща с баща си, но ще се обадя в Националната информационна служба и ще ги накарам да ми пращат всички статии, които излизат за доктор Патерсън.

Ото Люисън примигна.

— Какъв е смисълът?

— Ще ги показвам на Тони. Накрая омразата ѝ сама ще изтлее. По този начин ще мога да я следя и да се опитам да я овладеея.

— Може да отнеме много време, Гилбърт.

— Поне една година, а навярно и повече. Но това е единственият шанс за Ашли.

Пет дни по-късно Ашли отново дойде на себе си. Когато д-р Келър влезе при нея, тя каза:

— Добро утро, Гилбърт. Съжалявам за случилото се.

— Радвам се, Ашли. Сега ще разкрием всичките си чувства. — Кимна на пазачите да я развържат.

Тя се изправи и разтри китките си.

— Не беше много приятно — каза Ашли. Двамата излязоха в коридора. — Тони е много ядосана.

— Да, но ще го преживее. Ето плана ми...

Всеки месец публикуваха по три-четири статии за д-р Стивън Патерсън. В един вестник пишеше: „Този петък д-р Стивън Патерсън ще се венчае за Виктория Анистън с пищна церемония на Лонг Айленд. Поканени са всичките му колеги...“

Когато д-р Келър ѝ я показа, Тони изпадна в истерия.

— Този брак няма да трае дълго.

— Защо, Тони?

— Защото той ще умре!

„Д-р Стивън Патерсън подаде оставката си в болницата «Сейнт Джон» и ще оглави кардиологичната клиника в Манхатънската методистка болница...“

— За да може да изнасилва всички момиченца там — изкрещя Тони.

„Д-р Стивън Патерсън получи наградата «Ласкър» за постиженията си в областта на медицината и беше приет в Белия

дом...“

— Би трябвало да обесят това копеле! — извика Тони.

Гилбърт Келър се грижеше Тони да получава всички вестници, в които пишеше за баща ѝ. И с времето яростта ѝ като че ли отслабваше. Сякаш чувствата ѝ угасваха. Омразата ѝ се превърна в гняв и накрая в примирение.

„Д-р Стивън Патерсън и новата му съпруга се преместиха в Манхатън, но имат намерение да си купят друга къща в Хамптън и да прекарват там лятото заедно с дъщеря си Катрина.“

Тони се разрида.

— Как може да ни причинява това?

— Струва ти се, че онова момиченце е заело мястото ти, нали, Тони?

— Не зная. Аз... объркана съм.

Изтече още една година. Ашли имаше терапевтични сеанси три пъти седмично. Алет рисуваше почти всеки ден, но Тони отказваше да пее или да свири на пиано.

На Коледа д-р Келър ѝ показва нова статия, придружена от снимка на баща ѝ заедно с Виктория и Катрина. Заглавието гласеше: „СЕМЕЙСТВО ПАТЕРСЪН ПРАЗНУВА КОЛЕДА В ХАМПТЪН“.

— Някога прекарвахме Коледа заедно — тъжно каза Тони. — Той винаги ми подаряваше чудесни неща. — Погледна към д-р Келър. — Не беше лош. Освен... нали знаеш... иначе беше добър баща. Мисля, че наистина ме обичаше.

Това предвещаваше нов успех.

Един ден, когато минаваше покрай общата стая, д-р Келър чу Тони да пее и да свири. Изненадан, той влезе вътре.

На следващия ден имаше сеанс с Тони.

— Баща ти остарява, Тони. Как мислиш, че ще се почувстваш, когато умре?

— Аз... не искам да умира. Зная, че съм говорила много глупости, но това беше, защото му бях ядосана.

— И вече не си, така ли?

Тя се замисли.

— Не, само съм наранена. Мисля, че ти беше прав. Наистина ми се струваше, че момиченцето е заело мястото ми. — Погледна към него. — Бях объркана. Но баща ми има право на личен живот, Ашли също.

Д-р Келър се усмихна. „Пак сме в правилната посока.“

Трите вече свободно разговаряха помежду си.

— Ашли — каза д-р Келър, — ти си имала нужда от Тони и Алет, защото не си можела да понасяш болката. Сега как се отнасяш към баща си?

Последва кратко мълчание.

— Никога няма да забравя какво ми е причинил, но мога да му простя — отвърна тя. — Искам да оставя миналото зад себе си и да погледна към бъдещето.

— За да го направиш, трябва отново да станеш една личност. Какво мислиш за това, Алет?

— Ако съм Ашли — попита Алет, — ще мога ли пак да рисувам?

— Разбира се, че ще можеш.

— Ами тогава, добре.

— Тони?

— Ще мога ли да пея и да свиря на пиано?

— Да — отвърна той.

— Тогава, защо не?

— Ашли?

— Готова съм всички ние да станем едно. Аз... искам да им благодаря, че ми помогнаха, когато имах нужда от тях.

— За мен беше удоволствие, миличка.

— *Miniera anche* — отвърна Алет.

Бе време за последната стъпка: сливането.

— Добре. Сега ще те хипнотизирам, Ашли. Искам да се сбогуваш с Тони и Алет.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Сбогом, Тони. Сбогом, Алет.

— Сбогом, Ашли.

— Грижи се за себе си, Ашли.

Десет минути по-късно се намираше в състояние на дълбока хипноза.

— Ашли, повече няма от какво да се страхуваш. Всичките ти проблеми са разрешени. Вече нямаш нужда някой да те пази. В състояние си да се справяш с живота си без чужда помощ, без да бягаш от проблемите. Способна си да приемеш каквото и да се случи. Съгласна ли си с мен?

— Да. Готова съм да посрещна бъдещето си.

— Добре. Тони?

Никакъв отговор.

— Тони?

Никакъв отговор.

— Алет?

Мълчание.

— Алет?

Мълчание.

— Няма ги, Ашли. Вече си едно цяло и си излекувана.

Лицето ѝ грейна.

— Сега ще преброя до три и ти ще се събудиш. Едно... две... три...

Ашли отвори очи и на устните ѝ се появи щастлива усмивка.

— Успяхме, нали?

Той кимна.

— Да.

Тя изпадна във възторг.

— Свободна съм. О, благодаря ти, Гилбърт. Чувствам се... чувствам се така, като че ли от очите ми е паднала някаква ужасно тъмна завеса.

Д-р Келър я хвана за ръка.

— Не мога да ти кажа колко се радвам. През следващите няколко месеца ще продължим с тестовете, но ако резултатът е такъв, какъвто

очаквам, скоро ще те пратим у дома. Ще уредя да продължиш лечението си като приходяща пациентка.

Ашли кимна, прекалено развълнувана, за да отговори.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

През следващите няколко месеца Ото Люисън накара трима психиатри да прегледат Ашли. Използваха хипноза и натриев амитал.

— Здравей, Ашли. Аз съм доктор Монтфърт и трябва да ти задам няколко въпроса. Как се чувстваш?

— Прекрасно, докторе. Сякаш току-що съм оздравяла след продължително боледуване.

— Мислиш ли се за лош човек?

— Не. Зная, че са се случили някои неща, но не смятам, че съм отговорна за тях.

— Мразиш ли някого?

— Не.

— Ами баща си? Мразиш ли го?

— Преди го мразех. Вече не. Мисля, че когато ми причини онези неща, не е можел да се овладее. Само се надявам сега да е добре.

— Искаш ли да го видиш пак?

— Мисля, че ще е по-добре да не го виждам. Той си има свой живот. Искам сама да започна моя.

— Ашли?

— Да.

— Аз съм доктор Воуън. Бих искал да си поговорим.

— Добре.

— Спомняш ли си Тони и Алет?

— Разбира се. Но вече ги няма.

— Какво изпитваш към тях?

— Отначало ме ужасяваха, но сега зная, че съм имала нужда от тях. Благодарна съм им.

— Спиш ли добре нощем?

— Вече да.

— Разкажи ми сънищата си.

— Преди имах кошмари. Нещо винаги ме преследваше. Мислех си, че ще ме убие.

— Сънуваш ли още такива неща?

— Не. Сънищата ми са спокойни. Виждам ярки цветове и усмихнати хора. Снощи сънувах, че съм на зимен курорт и със ските се спускам по склоновете. Беше прекрасно. Вече не се страхувам от студа.

— Какво изпитваш към баща си?

— Искам да е щастлив, искам и аз да съм щастлива.

— Ашли?

— Да.

— Аз съм доктор Хойлтърхоф.

— Приятно ми е, докторе.

— Не ми казаха, че си толкова красива. Смяташ ли се за красива?

— Мисля, че съм привлекателна...

— Чух, че си имала чудесен глас. Ти как мислиш?

— Гласът ми не е школуван, но да — тя се засмя, — мога да изпея гамата.

— Казаха ми също, че рисуваш. Добра ли си?

— Струва ми се, че съм доста добра за аматьор. Да.

Той замислено я наблюдаваше.

— Имаш ли някакви проблеми, които искаш да обсъдиш с мен?

— Не мога да се сетя. Тук ме лекуваха много добре.

— Какво ще кажеш да напуснеш това място?

— Много съм мислила за това. Малко е страшно, но в същото време съм и развълнувана.

— Мислиш ли, че там навън ще те е страх?

— Не. Искам отново да започна живота си. Имам опит с компютрите. Не мога да се върна в предишната компания, но съм сигурна, че ще си намеря друга работа.

Д-р Хойлтърхоф кимна.

— Благодаря ти, Ашли. Беше ми приятно да си поговорим.

Д-р Монтфърт, д-р Воуън, д-р Хойлтърхоф и д-р Келър се бяха събрали в кабинета на Ото Люисън. Той разглеждаше докладите им. Когато свърши, погледна към д-р Келър и се усмихна.

— Поздравления — каза. — Всички доклади са положителни. Свърши чудесна работа.

— Тя е прекрасна жена. Изключителна е, Ото. Радвам се, че отново ще започне живота си.

— Съгласна ли е да продължи лечението навън?

— Да.

Ото Люисън кимна.

— Много добре. Ще наредя да подготвят документите за изписването ѝ. — Той се обърна към другите лекари. — Благодаря ви, господа. Признателен съм ви за помощта.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно я повикаха в кабинета на д-р Люисън. Там беше д-р Келър. Съобщи й, че е свободна да се върне в дома си в Кюпъртино, където редовно щеше да се среща с одобрен от съда психиатър.

— Е, днес е голям ден — каза д-р Люисън. — Вълнуваш ли се?

— Вълнувам се, страх ме е и... не зная. Чувствам се като птичка, която току-що са пуснали на свобода. Все едно, че летя. — Лицето й сияеше.

— Радвам се, че си тръгваш, но... ще ми липсваш — каза д-р Келър.

Ашли хвана ръката му и топло отвърна:

— И ти ще ми липсваш. Не зная как... как да ти благодаря. — Очите й се насълзиха. — Ти ми върна живота.

Тя се обърна към д-р Люисън:

— Ще си намеря работа в някоя от компютърните компании в Калифорния. Ще ви съобщя какво е станало и как върви терапията. Искam да съм сигурна, че онова, което се случи, никога няма да се повтори.

— Мисля, че няма от какво да се страхуваш — увери я д-р Люисън.

Когато Ашли излезе, той се обърна към Гилбърт Келър:

— Тя е награда за много от случаите, в които не си успял, нали, Гилбърт?

Беше слънчев юнски ден и докато се разхождаше по Медисън Авеню в Ню Йорк, сияйната й усмивка караше хората да се обръщат след нея. Никога не се бе чувствала толкова щастлива. Мислеше си за прекрасния живот, който я очакваше, и за всичко онова, което щеше да прави.

Влезе в гара „Пенсилвания“, най-оживената гара в Америка, грозен лабиринт от задушни пространства и проходи. Беше пълно с народ. „И всеки има своя интересна съдба — помисли си. — Всички отиват на различни места, живеят собствения си живот, а сега и аз ще живея своя.“

Купи си билет от един от автоматите. Влакът ѝ тъкмо пристигаше.

Качи се и намери мястото си. Изпълваше я невероятно вълнение от онова, което предстоеше. Влакът рязко потегли и започна да набира скорост. Най-послед отново беше на път. И докато се носеше към Хамптън, тя тихо си затананика:

*Из черничевия гъсталак
маймунката след невестулка се завтече.
Маймунката си мисли, че всичко е майтап.
„Пук!“ — казва невестулката.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

През последните двадесет години имаше десетки процеси срещу хора, които твърдяха, че страдат от раздвоение на личността. Обвиненията срещу тях бяха най-различни — убийство, отвличане, изнасилване и палеж.

Психиатрите нямат единно становище по отношение раздвоението на личността като болестно състояние. Някои смятат, че то не съществува. От друга страна, много лекари, болници и обществени организации от години лекуват пациенти с такива психични разстройства. Според някои проучвания от тях страдат от пет до петнайсет процента от пациентите на психиатричните клиники.

Статистиката на Министерството на правосъдието показва, че приблизително една трета от малолетните жертви на сексуално насилие са на възраст под шест години и че по едно на всеки три момичета е подлагано на сексуален тормоз, преди да навърши осемнайсет години.

Повечето случаи на кръвосмешение се отнасят за бащи и дъщери.

Според проведените в три различни страни изследвания от раздвоение на личността страда един процент от цялото население.

Тези психични проблеми често не се откриват навреме и проучванията показват, че хората с раздвоение на личността прекарват средно по седем години в търсене на лечение, преди да им бъде поставена точна диагноза.

На лечение подлежат две трети от случаите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.